

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VII legislatura

Quart període

Sèrie P - Número 50

Dijous, 16 de juny de 2005

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessions núm. 62 i 63

Í N D E X

Sessió núm. 62

Situació

de compatibilitat o d'incompatibilitat dels diputats (tram. 234-00016/07) (p. 3)

Sessió núm. 63

Proposició de llei

de tercera modificació de la Llei 6/1984, del 5 de març, de la Sindicatura de Comptes
(presa en consideració) (tram. 202-00044/07) (p. 4)

Proposició de llei

de creació de l'Observatori Català de la Conciliació de la Vida Laboral, Familiar i Personal
de les Persones Treballadores (presa en consideració) (tram. 202-00046/07) (p. 10)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política esportiva (tram. 300-00969/07) (p. 18)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política educativa (tram. 300-00972/07) (p. 21)

Interpellació

al Consell Executiu sobre centres docents (tram. 300-00975/07) (p. 26)

Interpellació

al Consell Executiu sobre política industrial i deslocalitzacions (tram. 300-00973/07) (p. 30)

Interpellació

al Consell Executiu sobre el grau de compliment dels compromisos programàtics amb relació
als governs locals (tram. 300-00974/07) (p. 35)

Preguntes

al president de la Generalitat sobre la situació política actual a Catalunya (tram. 317-00155/07) (p. 39)

al president de la Generalitat sobre què preveu plantejar en la propera cimera de presidents
de comunitats autònomes (tram. 317-00154/07) (p. 40)

al president de la Generalitat sobre quina opinió té de la situació política actual
a Catalunya (tram. 317-00157/07) (p. 41)

→

al president de la Generalitat sobre quina valoració fa de l'avenç que ha fet el reconeixement de la nostra llengua davant les institucions europees (tram. 317-00156/07) (p. 42)

al president de la Generalitat sobre l'actualitat política dels darrers dies (tram. 317-00153/07) (p. 43)

al Consell Executiu sobre si preveu cap actuació que reconegui Valls (Alt Camp) com el lloc on el segle XVII va néixer el Cos dels Mossos d'Esquadra, en ocasió del desplegament d'aquest cos de policia al Camp de Tarragona (tram. 310-00443/07) (p. 44)

al Consell Executiu sobre les seves prioritats amb relació a l'execució de les obres d'infraestructura que necessita el Vallès Oriental (tram. 310-00439/07) (p. 45)

al Consell Executiu sobre la seva opció pel que fa a la línia elèctrica d'interconnexió amb França (tram. 310-00444/07) (p. 46)

al Consell Executiu sobre la valoració que fa de l'augment de barracons previst per a l'inici del curs escolar vinent (tram. 310-00445/07) (p. 47)

al Consell Executiu sobre les mesures de prevenció en les mutilacions genitals femenines (tram. 310-00440/07) (p. 48)

al Consell Executiu sobre la viabilitat i la modificació de la llei de creació del municipi de Badia del Vallès (Vallès Occidental) (tram. 310-00442/07) (p. 49)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política de l'aigua (tram. 300-00976/07) (p. 50)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política energètica a Catalunya (tram. 302-00130/07) (p. 56)

Paraules

de comiat com a diputat del Sr. Xavier Vendrell i Segura (p. 58)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política energètica a Catalunya (tram. 302-00130/07) (continuació) (p. 59)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política exterior de la Generalitat (tram. 302-00131/07) (p. 61)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el desenvolupament econòmic del sud de la Costa Brava (tram. 302-00132/07) (p. 66)

NOTA

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

SESSIÓ NÚM. 62

La sessió s'obre a les deu del matí i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i el lletrat Sr. Pau i Vall.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Situació de compatibilitat o d'incompatibilitat dels diputats (tram. 234-00016/07). Sra. Meritxell Borràs i Solé. Debat i votació del Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats. (No es transcriu.)

(Atès que aquesta sessió és secreta, no se'n fa la transcripció i tot seguit se'n reproduïxen els acords, conformement a l'article 61.3 del Reglament del Parlament.)

Resolució sobre la situació de compatibilitat de diputats

Tram. 234-00016/07

PLE DEL PARLAMENT

El Ple del Parlament, en sessió tinguda el dia 16 de juny de 2005, ha estudiat el Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats, i d'acord amb l'article 7.2 del Reglament, ha adoptat la següent

RESOLUCIÓ

D'acord amb la legislació vigent i amb les dades relatives a la professió i als càrrecs públics manifestats per la nova diputada Sra. Meritxell Borràs i Solé d'acord amb l'article 4.1.segon del Reglament, el Ple del Parlament estableix la situació de compatibilitat de la Sra. Meritxell Borràs i Solé.

Palau del Parlament, 16 de juny de 2005

La secretària segona	El president del Parlament
Carmen Carretero Romay	Ernest Benach i Pascual

La sessió s'aixeca a les deu del matí i sis minuts.

SESSIÓ NÚM. 63

La sessió s'obre a les deu del matí i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i el lletrat Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seuen el conseller primer, el conseller de Relacions Institucionals i Participació, els consellers de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia, de Governació i Administracions Públiques, la consellera d'Educació i els consellers de Treball i Indústria, i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Proposició de llei de tercera modificació de la Llei 6/1984, del 5 de març, de la Sindicatura de Comptes (tram. 202-00044/07). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració.

2. Proposició de llei de creació de l'Observatori Català de la Conciliació de la Vida Laboral, Familiar i Personal de les Persones Treballadores (tram. 202-00046/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació de la presa en consideració.

3. Interpellació al Consell Executiu sobre la política esportiva (tram. 300-00969/07). Sr. Oriol Amorós i March, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

4. Interpellació al Consell Executiu sobre la política educativa (tram. 300-00972/07). Sr. Rafael López i Rueda, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

5. Interpellació al Consell Executiu sobre centres docents (tram. 300-00975/07). Sr. Josep Maria Freixanet i Mayans, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

6. Interpellació al Consell Executiu sobre política industrial i deslocalitzacions (tram. 300-00973/07). Sr. Jordi Miralles i Conte, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa. Substanciació.

7. Interpellació al Consell Executiu sobre el grau de compliment dels compromisos programàtics amb relació als governs locals (tram. 300-00974/07). Sr. Lluís Miquel Pérez i Segura, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

8. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de l'aigua (tram. 300-00976/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

9. Interpellació al Consell Executiu sobre la Carta municipal de Barcelona (tram. 300-00977/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

10. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política energètica a Catalunya (tram. 302-00130/07). Sr. Santi Rodríguez i Serra, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

11. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política exterior de la Generalitat (tram. 302-00131/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

12. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el desenvolupament econòmic del sud de la Costa Brava (tram. 302-00132/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

13. Preguntes amb resposta oral.

El president

Comença la sessió.

La llista de les preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió. D'acord amb l'article 133.3 del Reglament, seran substanciades aquesta tarda a les quatre.

Proposició de llei de tercera modificació de la Llei 6/1984, del 5 de març, de la Sindicatura de Comptes (presa en consideració) (tram. 202-00044/07)

El primer punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de tercera modificació de la Llei 6/84, del 5 de març, de la Sindicatura de Comptes. Per presentar-la té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Francesc Vendrell.

El Sr. Vendrell i Bayona

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Senyora Meritxell Borràs, m'alegro que estigui entre nosaltres, i sobretot m'alegro que sigui compatible –no se sap ben bé què vol dir.

Dit això, voldria, en nom del Grup Popular, defensar la Proposició de llei de la tercera modificació de la Llei de la Sindicatura de Comptes, és a dir, per dir-ho en llenguatge normal, una proposició de llei que demana la creació de l'oficina antifrau. Però voldria –i em sap greu que el conseller primer no estigui aquí entre nosaltres, perquè alguna o altra referència hi farà i, per tant, no podrà demanar la paraula per al·lusions–, voldria començar fent una mica d'història, perquè em sembla que la història és reveladora del perquè presentem avui la Proposició de llei i per què demanem el vot d'aquesta cambra.

Arran del Ple del Carmel –sobre el qual no faré més referència–, nosaltres vam anunciar que presentaríem aquesta Proposició de llei. El conseller en cap en aquell moment, conseller primer en l'actualitat, ens va dir que no ho féssim, que el Govern tenia la idea de fer un projecte de llei i portar una llei a aquest Parlament i que..., bé, que era millor. A pesar que entre el projecte de llei hipotètic del Govern i la Proposició de llei nostra hi ha, jo diria, bàsicament, una diferència substancial –de la qual ja parlaré després–, varem considerar lògic, i fins i tot de cortesia parlamentària, acceptar la insinuació, la recomanació, si es vol dir d'aquesta manera, el «pacte» –entre cometes– amb el conseller primer, i no formalitzar la proposició de llei, esperant que el Govern presentés el seu projecte de llei.

Aquest Projecte de llei del Govern ja venia anunciat en el pacte del Tinell. Ja en el pacte del Tinell es deia, entre altres coses, que era una de les urgències bàsiques i històriques, gairebé, presentar un projecte de llei per crear una oficina antifrau. És veritat –hi tornaré a fer referència després– que el pacte del Tinell feia un disseny totalment diferent de l'oficina antifrau que en aquest moment sembla que el Govern pensa..., dic que sembla, perquè ben bé ja hem perdut els papers i no sabem exactament el que el Govern pensa sobre el tema.

Del pacte del Tinell –novembre del 2003– al febrer del 2005, doncs, varen passar bastants mesos. I des del pacte del Tinell –novembre de 2003– fins a febrer del 2005, quan el conseller primer ens diu que el Govern té aquesta idea, el Govern no fa res sobre el tema. Bé, ens situem tots en el febrer del 2005, és a dir, fa quatre mesos, que el projecte de llei del Govern, que en aquell moment el conseller primer ens diu a nosaltres i diu en públic que es compromet a presentar un projecte de llei que el Parlament aprovarà abans de quatre mesos..., per tant, si el Parlament l'ha d'aprovar abans de quatre mesos, ja portem retard, per entendre'ns. Passen quatre mesos més i ens trobem amb la sorpresa que de moment, al dia d'avui, no tenim projecte de llei, òbviament, ni llei aprovada pel Parlament, perquè el que no tenim és projecte de llei; i que allò que abans de quatre mesos havia d'estar provat pel Ple del Parlament, en aquest moment no està ni en el Parlament.

No crec que hi hagi mala voluntat; no crec que el Govern vulgui tirar enrere i no fer-ho. Crec, senzillament, que està en la llista del projecte de llei de divisió territorial, que està en la llista del projecte de llei de la Llei electoral, que està en la llista de tants i tants projectes de llei anunciats pel Govern i que després, per misteris de no se sap quin motiu, desapareixen i no tiren endavant.

Però és que, en aquest cas concret, encara el tema és una mica més, si vostès volen, divertit, o una mica més surrealista: no tenim projecte de llei, no se sap quan el tindrem, però el president de la Generalitat ja ha anunciat en reiterades ocasions qui serà el director de l'oficina antifrau que es pensa crear per a aquest projecte de llei. O sigui, aquí no tenim projecte, no tenim llei, portem retard, però sí que tenim director *in pectore*. I això no deixa de ser una novetat en el sistema parlamentari i en tots els estils, diguem-ne, de fer les coses.

A finals de maig, nosaltres vàrem anunciar que en el primer Ple, passat tot tema de comissions d'investigacions i aquestes qüestions, presentaríem la Proposició de llei que avui estem presentant al Ple d'aquest Parlament. I en aquell moment el conseller primer va tornar a reiterar que no calia, que a finals d'aquest mes, deia el conseller primer el dia 25 de maig –i a finals d'aquest mes, el dia 25 de maig jo entenc que estem parlant de finals de maig, dic jo, perquè normalment els dies..., en fi, el mes de maig, doncs, té trenta-un dies i, per tant, a finals de mes, dit el 25, és a finals de maig– que hi hauria el projecte de llei en el Parlament. Bé, estem a dia 16 de juny i continuem sense saber on és el projecte de llei.

La veritat és que el diputat que parla estava convençut –convençut– que dimarts passat el Govern aprovaria el projecte de llei; n'estava convençudíssim. Allò que tenien l'ordre del dia, que sabien que anaven a presentar això... Ja sé que no té importància, hi votaran que no simplement... Però, vull dir, un estava convençut que presentarien el projecte de llei, que el Govern l'aprovaria. Veig que els convenciments, últimament, doncs, s'enfonsen tots, i en l'anàlisi política ens equivoquem tots.

És per aquest historial que, si bé nosaltres en un moment determinat estàvem d'acord a esperar que el projecte de llei del Govern arribés al Parlament per fer les esmenes oportunes, per fer la tramitació, a més a més

amb voluntat clara –i expressada en la votació de la Proposta de resolució del Ple del Carmel– d'aprovar el projecte de llei després del tràmit parlamentari, hem considerat que val la pena que, ja que el Govern no legisla, ja que el Govern, allò mateix que ell diu, que diu que és important, que ja ho diu en el pacte del Tinell el 2003, que ho reitera –no se sap per què– un any i uns mesos després i que continua sense fer-ho, ja que és important, sigui el Parlament, sigui el legislatiu qui impulsi allò que l'executiu no impulsa.

Deia abans que entre la nostra Proposició de llei i l'hipotètic projecte de llei del Govern –i aquí puc mentir, perquè, com que és hipotètic, com que un no l'ha vist, potser resulta que no diu el que jo ara diré, però espero que no, que no menteixi– hi ha, jo diria, una diferència substancial; i la diferència substancial és la independència o no de l'oficina antifrau. Nosaltres opinem que ha de ser una oficina independent i que, com que ha de ser una oficina independent, ha de dependre de la Sindicatura de Comptes, o –no hi hauria cap problema– ha de ser totalment independent, sense dependre de la Sindicatura de Comptes; però potser té una mica més de lògica que no creem més coses noves, sinó que dintre de la Sindicatura hi hagi un síndic encarregat d'aquest tema, amb l'oficina pertinent. Creiem que és de lògica que una oficina que ha d'intentar i que ha d'aconseguir vigilar, vetllar per la legalitat i la transparència de moltes de les coses que es facin, i que moltes de les coses que es fan amb caràcter executiu es fan des del Govern, tingui una característica essencial d'independència.

El projecte de llei del Govern sembla que no va per aquí. El Govern vol garantir la independència a base que l'oficina depengui del Govern, que és una manera també «novedosa» de garantir la independència; és una manera..., una troballa. Ningú posa en dubte les voluntats i ningú posa en dubte, fins i tot, la voluntat d'aquest hipotètic director *in pectore*, però és molt difícil –és molt difícil– o, com a mínim, és aparentment, és en la imatge una mica sorprenent que aquell que ha de vetllar per la legalitat, per la transparència, perquè les coses es facin ben fetes, perquè el Govern faci les coses ben fetes, sigui un ciutadà que depèn del Govern i una oficina que depèn del Govern. És bastant complicat. Vaja, si jo m'he de controlar a mi mateix, és poc científic; més val que em controli un altre.

Ja sé que vostès i suposo –no ho he preguntat, la veritat, però un dóna les coses per descomptat– que els grups que donen suport al Govern hi votaran que no; i suposo que diran que el Govern ja ho està fent. Bé, el Govern no ho està fent, com vostès veuen; vull dir, vostès poden dir missa, però el fet és que el Govern va dir que al cap de quatre mesos estaria, i al cap de quatre mesos, per no estar, no està ni aquí. I, home, i dintre de l'Estat espanyol –perquè sembla que és dintre de l'Estat espanyol– tenim un pobre ciutadà que li han dit que en seria el director i que, és clar, l'home deu estar molt neguitós i molt estressat.

Escoltin, l'argument que això ja es farà no val. Fins al dia d'avui no ho han fet. Si de debò pensen que això s'ha de fer, confiïn més en el legislatiu, anem-hi, aprofitem-ho i després, en la tramitació d'esmenes, ja ho modificarem. No ho farem ni abans d'acabar aquest perí-

ode de sessions, ni en el proper període de sessions. I vostès ho saben, com tantes i tantes lleis. Si creuen que s'ha de fer, confiïn en el legislatiu.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Té la paraula ara, per fixar posició i en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Lluís Corominas.

El Sr. Corominas i Díaz

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, és evident que la Proposició de llei que avui portem a debat crea una situació paradoxal, perquè, si bé tots els grups polítics estem d'acord amb el seu contingut, estic convençut que avui no la votarem, o com mínim no la tirarà endavant. I no tirarà endavant perquè el tripartit, els grups que donen suport al tripartit han incomplet els seus propis acords i han iniciat una via que sembla que ja no té retorn.

El nostre Grup Parlamentari està d'acord amb la creació d'una oficina de lluita contra el frau en els termes exposats en la Proposició de llei, i per sobre de tot estem d'acord que la vinculació orgànica d'aquesta oficina no sigui del Govern sinó de la Sindicatura de Comptes, per tal, evidentment, de garantir-ne la independència.

No estem d'acord, per això... Com s'arriba aquí? S'hi arriba fruit del debat de l'esfondrament del Carmel, i no s'hauria d'arribar a aquesta situació, sinó amb la lògica que el mateix Govern presentés la nova llei de la Sindicatura de Comptes, que ens ha promès que presentaria en els propers mesos, i per tant, dintre d'aquest debat de la llei de la Sindicatura de Comptes, debatéssim també la creació d'aquesta oficina contra el frau.

Però això, ho repeteixo, ja no té marxa enrere. El Parlament de Catalunya, en una resolució aprovada només pels grups que donen suport al Govern, el 25 de febrer va tirar endavant una resolució en què es diu que «s'ha d'adscriure al Departament de Presidència i ha de dependre del conseller o consellera en cap» —en aquest moment, conseller primer— «i ha d'actuar amb plena independència i plens poders en la investigació i el control del frau i qualsevol activitat il·legal o conducta fraudulenta».

Això ha tingut continuïtat en una resolució del 22 de març del Govern, en què s'ha tirat endavant el Programa per a la creació d'una oficina de lluita contra el frau en l'àmbit de l'Administració de la Generalitat. Les funcions d'aquest Programa són, entre d'altres, les d'analitzar les implicacions que des del punt de vista organitzatiu pot tenir la creació de l'oficina en el si de l'Administració de la Generalitat, i la de proposar un model organitzatiu intern de l'oficina, que preservi la independència de les funcions d'investigació que se li atribueixen.

El nostre Grup Parlamentari no comparteix aquesta adscripció de l'oficina antifrau al Govern. Entenem que els mecanismes de control del poder executiu s'han

d'intentar consensuar, s'han de debatre i, finalment, s'han de decidir en aquest Parlament, i, a més, el valor principal que hem de preservar d'aquests mecanismes de control és la seva independència. I això no es dona: ni s'ha intentat consensuar, ni s'ha debatut, i finalment es decidirà només perquè el Govern ho vol, i finalment també, la independència no queda preservada, en dependre del mateix Executiu.

Com a consideració prèvia a tot això, també caldria recordar —i ja ho ha dit el diputat que ha intervingut abans— que el mateix pacte del Tinell determinava que l'adscripció seria de la Sindicatura de Comptes. El pacte del Tinell que de vegades és norma bàsica d'obligat compliment i que se'ns retreu, se'ns posa en cara i, d'algun manera, es fa servir com a constitució del tripartit, aquest pacte del Tinell deia que «es crearà una oficina, en el si de la Sindicatura de Comptes, destinada a preservar la transparència i el funcionament ètic del sistema públic, especialitzada a evitar les pràctiques irregulars en les concessions i contractacions de béns i serveis del sector públic». Bé, el tripartit incompleix el pacte del Tinell.

La intenció del pacte del Tinell era bona: era intentar que aquesta oficina depengués de la Sindicatura de Comptes, com a màxim òrgan de fiscalització de la gestió econòmica, financera i comptable del sector públic a Catalunya, i, per tant, que aquesta independència que tant hem dit quedés preservada, i no d'aquesta manera, atribuint-la al Govern de la Generalitat.

És evident que una oficina contra el frau creada en el si de l'Administració de la Generalitat, i concretament adscrita al Departament de Presidència i que depengui del conseller primer, no podrà actuar mai amb la imparcialitat i la independència respecte del poder executiu que s'ha d'exigir a un organisme que ha de ser un instrument de control, seguiment i prevenció de qualsevol actuació il·legal portada a terme per qualsevol sector públic a Catalunya.

Cal recordar també que la Convenció de les Nacions Unides contra la corrupció, en els seus articles 6 i 36, determina que els organismes de lluita contra la corrupció que creïn els estats hauran de gaudir de la independència necessària i hauran de desenvolupar les seves funcions sense pressions indegudes. Això, evidentment, tampoc es compleix.

En conclusió, creiem que aquesta oficina contra el frau hauria d'estar adscrita necessàriament a la Sindicatura de Comptes, com a òrgan de control extern independent del poder executiu, i que, si bé depèn orgànicament del Parlament de Catalunya, funcionalment té una independència absoluta. I, evidentment, el seu impuls, creació i determinació de les funcions i potestats haurien de recaure en el Parlament de Catalunya, i no del Govern. Per tant, el nostre Grup Parlamentari, tot i no estar d'acord amb la gènesi, com neix aquesta proposta, sí que estem d'acord amb el seu contingut i, per tant, li donarem suport, si no és que els grups que donen suport al tripartit es tiren enrere, fan marxa enrere i volen debatre la creació de l'oficina antifrau en el marc de la nova llei de la Sindicatura de Comptes. De totes maneres, m'agradaria que els grups que donen suport al Govern ens responguessin unes preguntes.

En primer terme, per què no han volgut vostès consensuar un mecanisme de control tan important com aquest?

Segon, per què no han esperat que es debatés la nova llei de la Sindicatura de Comptes per determinar la dependència orgànica de l'oficina de lluita contra el frau?

Tercer, per què no volen que aquesta oficina sigui independent?, per què no vol el PSC, per què no vol Esquerra Republicana, per què no vol Iniciativa per Catalunya que l'oficina contra el frau sigui independent?

En quart terme, suposo que són conscients que, en estar adscrita aquesta oficina a l'Executiu, al Govern de la Generalitat, difícilment podrà controlar les corporacions locals –ajuntaments, diputacions, consells comarcals. Ens podríem trobar amb la paradoxa que demà mateix l'alcalde de Castellterçol decidís fer l'oficina antifrau i controlar el Govern de la Generalitat. Perquè vostès, des del Govern de la Generalitat, volen controlar les corporacions locals. Per tant, qualsevol alcalde –i he posat el de Castellterçol, el Manel Vila, perquè és un bon amic– podria crear demà mateix l'oficina antifrau per controlar el Govern de la Generalitat. Són conscients, suposo, que jurídicament això té difícil solució.

Bé, i finalment, suposo que són conscients, el Partit Socialista de Catalunya, Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya, que no garantint la independència dels mecanismes de control estan devaluant la qualitat democràtica de les nostres institucions.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Jordi Carbonell.

El Sr. Carbonell i Sebarroja

Senyor president, senyores i senyors diputats, finalment ens felicitem que els grups de l'oposició –jo no sé si per primera vegada, perquè sóc nou en aquest ofici– tinguin fe en la Sindicatura de Comptes. Agraïts, us felicitem, i benvinguts a casa.

Home, parlar de la Sindicatura de Comptes i de control i independència, quan jo, com a ciutadà, vaig viure l'última època de la Sindicatura de la legislatura anterior, quan encara governava Convergència amb el recolzament del PP, jo..., em sembla que... Vaja, més val passar pàgina, no cal recordar...

Només una cosa, que cal que ho sàpiguen els nostres ciutadans: a la Sindicatura, com saben bé –i ha sortit explícitament–, es van trobar al calaix quantitat d'informes fets que estaven allà pendants de treure'ls i passar-los al Parlament. Però això no és el més greu; el més greu és que, a mesura que arriben aquests informes –que en aquelles èpoques alguns es feien d'una manera molt senzilla i potser amb no massa profunditat–, a la comissió corresponent ens trobem –i els que en som portaveus i membres ho sabem– amb uns resultats de gestió que fan, com a mínim, esfereir, eh? I, per tant, m'agradaria –i estic convençut que així serà– que els

representants del Partit Popular en aquesta Comissió, juntament amb els portaveus dels partits que donen suport al Govern, recolzessin aquelles resolucions que serveixin per aclarir el que va passar en el passat recent.

Per tant, a aquest Govern, el qual jo tinc l'honor de recolzar en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, els he de dir que transparència i qualitat democràtica es demostren amb fets. Nosaltres, com saben bé els que són experts en el tema... –i aquí espero que hi hagi algú–, saben, en les dos lleis de pressupostos que hem votat fins ara, els controls –els controls– d'execució pressupostària que s'ha establert nou respecte al passat recent. I, què vull dir amb això? Vull dir que no tornarà a passar mai més a Catalunya el que ens vam trobar quan vam tancar el 2003, que pensàvem, tots plegats, que teníem superàvit i vam tenir..., ens vam trobar malauradament amb un dèficit, aproximadament, de 1.300 milions d'euros. I això no pot tornar a passar. I perquè no passi ens cal una Sindicatura de Comptes que treballi amb independència, que funcioni, que no se la boicotegi i que, per tant, no tornem en el passat recent de trista memòria.

Però aquí no s'ha dit tot. En l'Acord del Tinell sobre transparència i qualitat democràtica i en la Resolució arran del fet del Carmel també parlem de reforçar la Sindicatura de Comptes. I, per tant, això és un fet molt important, els que som del ram d'economistes, i, per tant, auditors, en l'Acord..., en l'Acord que es va prendre en aquell moment –que el tinc per aquí, però jo penso que és important recordar-ho– deïem ni més ni menys que: «La Sindicatura de Comptes inclourà, entre d'altres funcions, a més a més de les actuals, el seguiment, la fiscalització dels contractes administratius i que en determini la fiabilitat, la legalitat i l'eficàcia.» És a dir, i, a més a més, potenciar els mitjans per disposar de més control i fiscalització de l'eficiència de la gestió econòmica financera pressupostària i comptable del sector públic de Catalunya. I això és el que deia la Resolució del Carmel.

Jo penso que tots els que estem en aquesta sala, en el Parlament, estarem d'acord amb el fet que aquesta Resolució és exactament el que necessita la Sindicatura de Comptes per fer la feina que ha de fer i que malauradament en el passat no va fer.

Per tant, evidentment, la Sindicatura de Comptes serà aquest òrgan, que inclourà, a més a més del que està fent, totes aquestes funcions importantíssimes per al futur, i, per aclarir-ho també als nostres ciutadans, deixar clar que una cosa és el control posterior dels comptes del sector públic que fa la Sindicatura i una altra és una oficina antifrau que treballa en el dia a dia, en temps real, de les actuacions que està fent aquest sector públic de Catalunya.

Per tant, reforcem la Sindicatura de Comptes, reforcem l'actuació administrativa dels òrgans gestors de la Generalitat. I això es diu, efectivament, independència, eficàcia i transparència.

Per aquesta raó, naturalment, nosaltres entrarem a debatre en el seu moment el Projecte de Llei de l'oficina antifrau, el Projecte de Llei de la Sindicatura de Comptes; però, mentrestant –ho he de dir aquí molt alt–, la

Sindicatura de Comptes està fent el seu paper, la Comissió de la Sindicatura de Comptes d'aquest Parlament està fent la seva feina, i jo espero que el Grup Popular també ens recolzi en aquesta feina.

Per tant, votarem en contra d'aquesta Proposició de Llei, perquè la feina s'està fent i pensem que, finalment, les coses comencen a canviar a Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, seguidament, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Jordi Castells.

El Sr. Castells i Guasch

Gràcies, senyor president. Jo, que sóc nou en aquesta cambra, em pregunto si aquí hi ha membres de l'oposició que o tenen una bola de vidre, que es dediquen al tarot per endevinar el futur, perquè sempre saben ja què és el que farà el Govern o què és el que no farà... (*Remor de veus.*) I, llavors, vull dir..., o també podria haver-hi una altra possibilitat..., d'aquells grups que hi ha a totes les ciutats que quan saben que una cosa es farà ho reivindiquen perquè així s'ho poden atribuir com a mèrit propi. Tinc el dubte en aquestes tres possibilitats.

Jo..., com que alguns arguments pel que fa referència a la Sindicatura de Comptes ja s'han pronunciat aquí, en parlaré una mica, però vull fer també una mica d'antecedents.

Aquesta modificació de la Llei de la Sindicatura de Comptes ve, una mica, promoguda pel tema de l'ensorrament del Carmel, on indiquen que l'opinió pública ha creat una certa inflació, no?, en, diguem-ne, la confiança amb l'Administració pública.

Jo crec que aquí confonem els termes, perquè aquesta inflació es produeix no en l'opinió pública, sinó amb l'opinió publicada. Perquè l'opinió pública ja fa temps que ens fa arribar aquesta preocupació per les institucions, eh? Jo li posaré uns exemples, no?, perquè queda gràficament expressat. Per exemple: a les comarques d'on sóc jo, clar, em deien, quan el senyor Piqué ensenyava aquelles gràfiques de les grans inversions que es feien a Catalunya durant l'últim període..., clar, em deien: «Oh, és clar, que inverteixen, en el tren d'alta velocitat, naturalment, perquè el túnel de la Riba se'ls va ensorrar tres vegades.» Quan el senyor Piqué era en el Govern de l'Estat espanyol. O sigui: se'ls va ensorrar el túnel, van haver de fer una ferradura, se'ls aixecava la plataforma i el van tornar a fer. És clar, això ho sap, l'opinió pública, el que passa és que l'opinió publicada no n'ha dit res; però, si ho vol, li puc donar explicacions sobre això que li estic dient.

O, per exemple, quan Incasol compra terrenys de secà, d'un antic parc que s'havia de fer a Identirama per valor de deu o vint vegades superior al preu de mercat, no? L'opinió pública... (*Veus de fons.*) No, no... això no va per vostè. L'opinió pública també crea aquestes certes desconfiances. O sigui que no ve motivada solament pel tema del Carmel.

I el nostre Grup sempre..., per això Esquerra... (*veus de fons*), per això Esquerra fem aquella campanya de «Mans netes», eh?, no perquè ens ho digui algun publicista, diguem-ne, per tenir arguments, sinó perquè ens arriba d'aquesta opinió pública, no de l'opinió publicada.

El nostre Grup sempre ha estat compromès amb els temes de transparència i l'ètica. I per això només cal veure un ampli report, que li podem facilitar, que està a la seva disposició, de totes les iniciatives parlamentàries, de comissions que hem pretès crear, algunes s'han portat endavant, altres no. Per tant, sempre ha sigut, diguem-ne, una de les virtuts morals del republicanisme.

El pacte del Tinell proposava la creació de l'oficina destinada a preservar la transparència i el funcionament del sistema públic. Crec que cal donar un gran valor a aquest acord—crec que cal donar un gran valor a aquest acord—, perquè, precisament, es produeix no en el programa electoral dels partits, que també, sinó un cop ja es dibuixa aquest Govern catalanista d'esquerreres. Algú podria dir: «Home, això..., més val que..., ja ho farem, però no cal que ho escrivim, que sempre ens pot crear alguna molèstia, no?» En canvi, hi ha la voluntat política d'escriure el pacte del Tinell.

La Resolució setena del Ple del Carmel se'n fa ressò, i queda clarament especificat. És per això que el Govern està treballant amb una proposició de Llei... (*veus de fons*)—i estigui tranquil que hi està treballant—, on es garanteix, per un cantó, aquesta independència, es diuen les funcions que es portaran a terme dins d'aquesta oficina, i també..., no ho sé, per posar un exemple, quedarà com un organisme semblant al CAC, al Consell de l'Audiovisual. De totes maneres, ja tindrà la seva tramitació, i les bondats o no-bondats de..., i d'aquesta, d'independència..., i més que res el que pretén és l'eficàcia, quedaran clarament visualitzades.

També en les resolucions, en el número 10, això no implica que no estiguem per la feina que la Sindicatura de Comptes tingui les màximes funcions possibles. I, a més a més, crec que no és incompatible que... Perquè no, aquesta oficina, pot encarregar una sèrie de feines a la Sindicatura de Comptes, si és que és de més fàcil treballar en alguns aspectes concrets? Però altres aspectes jo crec que quedarien bastant allunyats del que és la tasca pròpiament de la Sindicatura de Comptes.

Per tant, el Govern està compromès. Nosaltres creiem que una cosa és compatible amb l'altra, i els emplacem que, en el tràmit parlamentari, facin les seves aportacions per tal de donar resposta a això que la ciutadania ens demana, que és recuperar la confiança amb els organismes públics de gestió.

I crec que, diguem-ne, la qualitat democràtica no ve donada pel fet de fer-ho d'una manera o no fer-ho, jo crec que la qualitat democràtica ve de la voluntat de fer-ho, perquè s'ha estat molts anys sense fer res en aquest sentit, quan, amb una llarga trajectòria de govern, es podien haver fet ja passos en aquest sentit, no? Vull dir, ara estem discutint si això passarà abans de l'estiu o no abans de l'estiu, en el proper període de sessions, quan hi ha hagut grans períodes legislatius on s'hauria pogut avançar molt més.

És per això que nosaltres votarem en contra d'aquesta proposta de reforma de la Llei de la Sindicatura de Comptes. Tot i així creiem que en el tràmit parlamentari, en l'avantprojecte de l'oficina i de la reforma que es portarà a la Sindicatura de Comptes puguem trobar coincidències i votar favorablement, perquè realment aquesta preocupació crec que és transversal i que tots coincidirem amb la bondat de prendre mesures per la transparència, l'ètica i les bones pràctiques.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, l'illustre senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor Vendrell, sempre és recomanable l'autocontrol, no només per controlar, sinó..., perquè l'autocontrol sempre va bé, i en política també. Perquè veurà que, potser, algunes de les qüestions que vostè ja ha dit que faria o que no deixaria de fer aquest Govern, potser, s'equivoca, i, potser, si s'hagués controlat potser llavors no s'hauria de penedir d'algunes d'aquestes coses; però, bé, a vegades ens passa a tots això, no..., tampoc no en faci massa cas.

El que sí que és important, per nosaltres, és, malgrat que vostè no ho ha volgut dir o no n'ha volgut parlar quan ha parlat del Carmel... Home, també li falta un pèl d'autocontrol l'exposició de motius que han presentat, vostès, a la Llei.

Home, és clar, parlar que s'han de buscar solucions radicals a la crisi, que els polítics no han volgut tancar la crisi, que vostès deien, del Carmel, que no s'han fet les actuacions necessàries, que s'ha entrat en una picabaralla entre els diferents partits de desqualificacions, de retrets..., i vostès semblava que no hi eren. Vostès estaven per sobre de totes aquestes qüestions, i vostès eren els únics que tenien la capacitat, doncs, de posar ordre, de posar control a tota aquesta disbaixa que s'havia creat.

Bé. Només cal anar a l'hemeroteca per veure de quina manera vostès també participaven en tota aquesta situació que es va plantejar en aquells moments de crisi i que vostès hi varen participar d'una manera activa, també, a provocar un cert descontrol. Recordin després, també, les mocions de censura que vostès varen plantejar...

O sigui, compte amb totes aquestes qüestions, perquè, a vegades, vostès hi estan més implicats, en les situacions d'aquest tipus, que no pas la resta d'altres partits. Si més no, igual –si més no, igual. En tot cas, doncs, no vulguin ara que vostès seran allò el *zorro*... –se'n recorden del còmic aquell del *zorro*?, amb tots els respectes, evidentment–, que vénen a salvar a totes les altres organitzacions polítiques de la societat que està immersa en una situació de corrupció i de descontrol, i vostès, els del Partit Popular, doncs, vindran a solucionar-ho tot. Autocontrol, senyor Vendrell –autocontrol.

Ho dic perquè tenien una oportunitat a la Comissió d'Investigació i amb les conclusions que es varen portar aquí, no? Amb algunes de les conclusions, doncs, per exemple, en l'últim bloc, que parlava sobre el presumpte pagament de comissions..., home, parlàvem, doncs, de la necessitat d'eliminar ja les donacions anònimes, que era un element importantíssim per a la transparència, i vostès hi varen votar en contra. Per cert, em sembla que aquesta part Convergència i Unió no hi va votar a favor, no? (*Veus de fons.*) Sí, que van votar..., això: votació separada de l'eliminació de les donacions anònimes..., sí, que no ens en vàrem adonar i que al final ho varen deixar molt clar.

Ho dic perquè..., home!, siguem una mica coherents en totes aquestes qüestions. Perquè, clar, en la Comissió d'Investigació hi havia una oportunitat en tot un seguit d'aspectes: la transparència en els comptes dels partits polítics, l'establiment de límits en les despeses electorals, l'eliminació de les donacions anònimes, la introducció de codis d'ètica i transparència en les empreses vinculades en l'obra pública... –per cert, que Convergència i Unió tampoc ho creia convenient, que hi hagués codis d'ètica i transparència en les empreses vinculades en l'obra pública. Home, aquí teníem una oportunitat, en seu parlamentària, en aquest Ple, per dir tots plegats, amb força, tots votant aquestes qüestions, independentment de si les altres els interessaven més. (*Veus de fons.*) No, ara posem tot l'èmfasi en el fet que el Govern no està complint ni l'Acord del Tinell ni l'Acord que va en la Resolució després del barri del Carmel.

Bé. Sí..., ja li han dit que està dintre el límit dels quatre mesos –no vindrà d'un mes amunt un mes avall. Ja li han dit que el Govern està fent –està fent, està fent– aquesta oficina antifrau que no s'havia fet fins aquest moment. Jo crec que hauríem d'aplaudir que hi hagi un avenç important amb la transparència en la creació d'aquesta oficina que va anunciar el conseller primer. I a mi em sembla que són elements importantíssims.

Que no ho volem consensuar? Bé, penso que hi ha un ordre que es diu, des d'aquest Parlament, al mateix Govern, que digui: «Vostès facin un avantprojecte, presentin-lo aquí i el començarem a discutir.» És clar que confiem en el legislatiu, que el Govern confia en el legislatiu, que els partits polítics que donen suport confien en el legislatiu, el que passa és que potser no confien en les seves propostes concretes, i per això, doncs, evidentment, té l'obligació de fer-ne una, però no el legislatiu. Evidentment que portarà aquí a discussió aquest avantprojecte de llei i el podrem discutir, esmenar, transaccionar i fer tot el que creguem convenient. A mi em sembla que aquesta és la fórmula que hem fet des de l'any 80 aquí, en aquest Parlament, i no em sembla pas tan malament, no?, independentment, doncs, que és important que vostès facin aquesta proposta.

Però bé, es farà l'oficina antifrau, aquest any hi haurà una oficina antifrau. En aquest període de sessions no s'aprovarà l'oficina antifrau, més que res perquè ens queda un ple i ja –ni ha entrat...– no hi serem a temps. En el proper període de sessions li assegurarem que aprovarem aquesta oficina antifrau amb les aportacions valuoses de l'oposició, de ben segur, com sempre. Es farà

—estigui tranquil— autocontrol, senyor Vendrell; veurà com ho farem.

Com hauria de ser aquesta oficina antifrau? Doncs, per nosaltres, des del nostre Grup Parlamentari, des d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, doncs, hauria de ser independent. De quina manera hauria de ser independent? Doncs hauria de ser independent com organismes com la Sindicatura de Comptes o com la sindicatura de Greuges, que tenen una relació important amb el Parlament, podria ser així. Podria tenir, evidentment, una relació amb el Govern, perquè l'ha de tenir, com la tenen també la Sindicatura de Comptes o la sindicatura de Greuges. La sindicatura de Greuges la té, via el Departament de Relacions Institucionals; la Sindicatura de Comptes la té, via Departament d'Economia. Doncs aquest tindrà també, aquesta oficina antifrau ha de tenir una relació via, doncs, la conselleria que es cregués convenient, i no estaria malament, evidentment em semblaria important, que fos des de Presidència, des del conseller primer; seria un element també important.

Què hauria de tenir per nosaltres aquesta oficina antifrau? Doncs que tingués tot el poder d'inspecció i d'investigació de totes les administracions públiques, però també que pogués tenir accés a privats que tinguin relació amb les administracions públiques. Això també seria important. Per fer aquesta tasca potser estaria bé que hi hagués adscrita una unitat dels Mossos d'Esquadra per tal de fer aquestes funcions d'investigació i d'inspecció.

Bé, aquestes són qüestions que per nosaltres serien elements que haurem de tenir en compte quan es discuteixi aquí, en el Parlament, perquè això també hi sigui o ho tingui en compte aquesta oficina antifrau.

Senyor Corominas, dieu: «No volem consensuar.» Sí, però deixi que el Govern faci la feina que li ha encarregat, el Parlament, que li ha dit que faci un avantprojecte que varem votar tots: «Feu un avantprojecte de llei, Govern, i porteu-lo aquí.» Això és el que està fent el Govern i el portarà aquí. Consens? Quan estigui aquí intentarem buscar el màxim de consens possible, com sempre hem fet.

Per què la Sindicatura de Comptes, o no? No ho sé, són models diferents, jo no dic que estigui malament que depengui de la Sindicatura de Comptes, però, en tot cas, segur que tampoc deu ser malament que depengui d'algú altre o que sigui el màxim independent possible. Tenim aquesta filosofia? Ens posarem d'acord si tenim aquesta filosofia.

Independent? És el que he dit. Vull dir que ja li he contestat les preguntes. N'ha dit quatre, però n'he vist tres. Bé, és igual, l'altra segur que també ja l'entendrà o ja la donarà per resposta amb aquesta afirmació que jo he fet en aquests moments.

En definitiva, em sembla que tots hi estem d'acord, que tots estem en el mateix procés, tots volem una oficina antifrau, tots volem..., en què ha de consistir aquesta oficina d'antifrau; només falta que el Govern, en el proper període de sessions, de ben segur, si no ja en aquest el presenta, aquest avantprojecte, i comencem a discutir. I sobretot haurem guanyat allò que no hem tingut

fins a aquest moment, amb unes dosis de transparència importantíssimes, que ha portat a terme aquest Govern, que ha sigut capaç de fer una comissió d'investigació —no els vull recordar les comissions d'investigació que no varen ser possibles de tirar endavant a l'anterior legislatura, perquè els avorria i hi estaríem molta estona, per l'oposició sistemàtica de Convergència i Unió i el Partit Popular. Aquí, Comissió d'Investigació, doncs, que s'ha avançat i que s'han tingut unes conclusions, des del meu punt de vista, molt importants. S'han fet auditories econòmiques i de gestió als recursos que hi havia a l'anterior Govern de Convergència i Unió. Es farà aquesta oficina antifrau. A mi em sembla que tenim les eines indispensables com a estat democràtic, que no teníem fins a aquest moment, i que demostra que aquest Govern catalanista i d'esquerres va a fons en tot el que fa referència a la transparència en el sector públic.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Posem, doncs, a votació la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei.

Comença la votació.

La presa en consideració de la Proposició de llei de tercera modificació de la Llei 6/1984, del 5 de març, de la Sindicatura de Comptes ha estat rebutjada per 52 vots a favor i 70 vots en contra.

Proposició de llei de creació de l'Observatori Català de la Conciliació de la Vida Laboral, Familiar i Personal de les Persones Treballadores (presa en consideració) (tram. 202-00046/07)

El segon punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de creació de l'Observatori Català de la Conciliació de la Vida Laboral, Familiar i Personal de les Persones Treballadores. Té la paraula per a presentar-la, i en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Meritxell Borràs. (Pausa.) Senyora diputada, comenci si us plau.

La Sra. Borràs i Solé

Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta és la tercera proposta que avui debatrem de les vint iniciatives que Convergència i Unió ha portat en aquest Parlament per tal d'impulsar un pacte social per a les famílies, que ha de fer possible conciliar millor la vida laboral, la vida familiar i la vida personal de les persones treballadores.

Tots sabem, i ho hem repetit en nombroses ocasions, que s'han produït canvis en la societat en les darreres dècades i que, per tant, hi han canvis que cal també donar-hi respostes. La primera és la presència generalitzada de la dona en el món laboral, i aquest és un fet positiu, evidentment, però que té també les seves con-

seqüències. Entrada de la dona en el món laboral amb la voluntat de dur una vida professional plena i, per tant, una vida professional plena desitjada per part dels dos membres adults de la família. La voluntat de ser pares i mares, evidentment, també, i de crear una família. Tot plegat, doncs, canvis que fan, en moltes ocasions, difícil de combinar-ho. Tot això ha canviat, i en canvi no ha canviat, o ha canviat insuficientment, la redistribució més equilibrada de les responsabilitats familiars, els horaris escolars, les alternatives fora dels horaris escolars, els serveis complementaris a les famílies, la responsabilitat social de l'empresa, especialment el que és la conciliació dels horaris.

(El vicepresident segon substitueix el president en la direcció del debat.)

En definitiva, doncs, l'evolució desigual de tots aquests àmbits ha creat desequilibri que dificulta les condicions adequades per fer compatible la vida laboral, familiar i personal. Dificulta fer-ho compatible amb satisfacció. Podríem dir que dificulta fer-ho compatible amb tranquil·litat d'esperit, saber que fas les coses ben fetes en tots i cadascun d'aquests àmbits.

I això té conseqüències visibles, tan visibles com és evident el retard en l'edat de tenir el primer fill o, en moltes ocasions, en la decisió de no tenir-ne. I té efectes negatius, evidentment. Evidentment que té efectes negatius sobre la mateixa família, sobre l'empresa, sobre l'entorn social i laboral, ja que són directament i indirectament receptors d'aquest malestar que comporta la dificultat, una dificultat real, de compaginar la vida laboral, la vida familiar i la vida personal. És evident que en les darreres dècades això ha canviat, i és evident, també, que ho seguirà fent en un futur. I hem de fer que canviï per millor. Les coses evolucionen, seguiran evolucionant i hem de fer –hi insisteixo– que entre tots evolucionin a millor.

Tenim, doncs, un repte social, tenim, doncs, una demanda real, per part de la ciutadania, que reclama al Govern de Catalunya les actuacions necessàries, i reclama també que en faci partícips a tots els agents econòmics i socials del país, i que s'impulsi, hi insistim, un pacte social per a les famílies. Això, avui, ja no pot esperar, i des de Convergència i Unió pensem posar sobre la taula, a causa de la manca de lideratge d'aquest Govern, aquest tema tan sensible i tan necessari per tal de donar-hi l'impuls que faci falta per tirar endavant les polítiques de conciliació.

I per aquest motiu, Convergència i Unió presentem aquesta iniciativa, la iniciativa de crear l'Observatori Català de la Conciliació de la Vida Laboral, Familiar i Personal de les Persones Treballadores.

Vostès, és evident –«vostès», em refereixo als partits que donen suport al Govern– que no tenen prioritzat aquest tema, però la realitat, que és tossuda i s'imposa, reclama a crits polítiques decidides en el que és l'àmbit de la conciliació. La realitat és tossuda, sí, i nosaltres també. I volent ser benèvols, vostès estan en aquest àmbit absolutament desorientats, absolutament perduts i sense capacitat de lideratge. La societat reclama respostes i, després de divuit mesos de govern per part seva, segueix sense avançar, en la línia que el Govern

de Convergència i Unió sí que va avançar, sí que va iniciar, amb els estudis que es varen dur a terme, estudis i informes, propostes, iniciatives polítiques amb concrecions concretes, amb plans estratègics que s'han d'estendre, i accelerar la creació de llars d'infants públiques, amb les ajudes a les famílies, etcètera.

I en aquesta línia és que avui plantejem aquesta proposta de seguir donant respostes a les demandes que el país ens reclama i que vostès són incapaços de donar.

Com els deia, com els hem dit, cal un pla estratègic que abordi quatre àmbits imprescindibles, si es vol convertir aquest repte en una realitat. Els àmbits són evidents: l'empresa, l'escola, la família i les responsabilitats familiars. Per tirar endavant aquest pla estratègic, cal dotar-lo d'un instrument que en faciliti la realització, que n'identifiqui les seves necessitats bàsiques i més immediates, i que faci un seguiment exhaustiu de les mesures dutes a terme.

I per això proposem la creació de l'Observatori Català de la Conciliació de la Vida Laboral, Familiar i Personal de les Persones Treballadores com a òrgan assessor de la Generalitat de Catalunya en aquesta matèria. Aquest Observatori ha de tenir l'objectiu de donar resposta a les necessitats d'avançar en aquesta consolidació, formular noves polítiques, buscar el consens entre tots aquests agents econòmics i socials implicats, i garantir una informació fidedigne sobre els drets i deures de tots els ciutadans i ciutadanes en les seves relacions laborals, familiars i personals.

Al mateix temps, evidentment, l'Observatori de la Conciliació de la Vida Laboral, Familiar i Personal de les Persones Treballadores haurà de ser font d'una informació de qualitat i s'haurà de configurar com una eina de suport en la presa de decisions al servei del Govern de la Generalitat de Catalunya, des dels professionals dels sectors, els agents econòmics i tota la societat per mitjà de les institucions que la representen.

Aquesta Proposició de Llei de la creació de l'Observatori Català de la Conciliació de la Vida Laboral, Familiar i Personal de les Persones Treballadores..., nosaltres el proposem adscrit al Departament de Treball. I per què adscrit al Departament de Treball? Perquè la feina és el que dóna capacitat estructuradora a tota la resta dels àmbits personals. L'àmbit laboral és el que marca la pauta; la resta d'espais socials s'hi han anat adequant necessàriament, s'hi han anat adequant o no. El sistema productiu ha estat el principal factor de canvi social, i això és una realitat, i la resta s'hi ha hagut d'adaptar, a vegades de forma correcta, i en moltes ocasions no s'ha fet aquesta adaptació. Això és el que provoca aquestes tensions. Per això, és necessari parlar de la conciliació de la vida laboral, familiar i personal.

Però, evidentment, ha de ser un òrgan col·legiat, en el qual hi hagin els representants de diferents departaments, aquells que han de donar també respostes a les necessitats que genera la societat. Hi ha d'haver representants del Departament de Treball i Indústria; de Benestar i Família; de Governació i Administració Públiques, evidentment; d'Educació, només faltaria, de la Secretaria General d'Educació; de l'Institut Català de la Dona, però ha de ser-hi també el que és la societat

pròpiament. Per tant, els sindicats, les organitzacions empresarials, les institucions dedicades, que n'hi ha, i moltes, a facilitar la conciliació de la vida laboral, familiar i personal, expertes en la matèria de la conciliació.

Per tant, l'objectiu és molt clar: aquest Observatori ha d'observar i veure cap on evolucionen els diferents paràmetres que afecten la conciliació; ha d'observar i veure com afecten les diferents mesures que el Govern impulsi; ha d'observar com les preses de decisions afecten, finalment, també, aquesta millor capacitat de la conciliació. I ha de fer també una altra feina: ha de fer propostes de conciliació i veure com aquestes propostes, francament, poden millorar el que tots desitgem, una millor vida personal, una millor vida laboral, una millor vida familiar.

Per tant, les funcions són molt clares: aquest Observatori ha de fer estudis i conèixer les necessitats i condicions generals de la vida de les persones treballadores, i no només ho ha de fer internament; també ha d'estimular les persones, els grups de treball, els equips, que investiguen en aquest àmbit, i, per tant, ha de donar recursos i ha de generar sinèrgies; ha de generar i ha d'elaborar propostes en aquest àmbit, propostes que han de ser després, evidentment, dutes a terme pel mateix Govern o per aquells a qui afectin. I, en aquest sentit, és aquesta la iniciativa que nosaltres avui presentem.

Aquesta Proposició d'avui no és una proposta electoralista, vostès ho saben; aquesta no és una proposta d'aquelles fàcils perquè donem recursos, perquè facilitem coses directament a les persones, d'aquelles que són fàcils de fer des de l'oposició i, en canvi, difícils d'assumir des del Govern. No, aquesta és una proposta perfectament plausible, perfectament presentable per a qualsevol govern, perquè aquesta és la nostra línia de treball, treballar en el sentit de fer propostes assumibles pel Govern perquè verdaderament es millori la conciliació de la vida familiar, personal i en el món del treball.

Si vostès volen, aquesta no és una proposta amb conseqüències immediates, evidentment que no, però sí amb conseqüències profundes, amb conseqüències que poden fer variar les coses en un futur, en un futur relativament immediat, i, per tant..., molt interessant que avui poguéssim veure amb llum verda aquesta iniciativa.

Si s'aprova aquesta proposta, si hi hagués un canvi d'actitud del Govern respecte a aquest tema, hi hauria una demostració que, per fi, donen la magnitud, donen la rellevància adequada, al tema que preocupa a tants milers, milers i milers de catalans a casa nostra. La conciliació de la vida laboral, familiar i personal és necessària..., dóna molt mal viure, vostès ho saben, dóna malestar, i, en aquest sentit, cal treballar-ho.

Vostès ens poden dir que tot això que nosaltres reclamem es pot fer, o ja ho fan, a través de l'Observatori, per exemple, de la Família, però això no és així, i vostès ho saben. L'Observatori de la Família té molts i diversos temes a analitzar, i nosaltres creiem que si volem donar la dimensió, si volem donar les respostes necessàries, al que fa falta a la conciliació, cal tractar-ho amb majúscules, i, per tant, cal tractar-ho de forma individualitzada, i, per tant, donar-hi les respostes que requereix,

amb la rellevància, la magnitud, necessària..., que el tema avui ens preocupa, i només si hi donem aquesta rellevància serem capaços de donar les respostes necessàries, les respostes que la societat ens reclama.

Només si avui actuen recolzant aquesta proposta, si avui hi ha un canvi d'actitud dels partits que donen suport al Govern, aquesta actitud tancada a no acceptar cap iniciativa pel que fa a aquest àmbit de conciliació de la vida laboral, familiar i personal, si per damunt de no voler donar un vot afirmatiu a una proposta de Convergència i Unió posen les necessitats de donar respostes a les necessitats de la gent, si per damunt de no voler reconèixer la bondat d'una iniciativa de Convergència i Unió donen suport a la creació de l'Observatori, només si avui són capaços d'acceptar que aquesta proposta és adequada i fugen del partidisme, Catalunya i, per tant, els catalans ens dotarem d'un element útil que ens permetrà treballar, treballar en profunditat, i fer propostes per tal d'avançar en la conciliació de la vida laboral, la familiar i personal de les persones treballadores.

Mirin, vostès poden votar-hi en contra, no?, com han fet en les dues anteriors propostes que hem portat a aquest Parlament, les dues anteriors propostes de Convergència i Unió per conciliar la vida laboral, familiar i personal de les persones treballadores; però, mentrestant, mentre vostès hi voten en contra i el Govern és incapaç de tirar endavant polítiques efectives en aquest àmbit, el conjunt de catalans i catalanes ens ho perdrem, i, mentrestant, les famílies seguirem anant de corcoll quan el Govern és incapaç de donar respostes positives per millorar tot aquest àmbit.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyora diputada. Algun grup parlamentari vol fer el torn en contra? Doncs passariem al posicionament per part dels diversos grups parlamentaris. En primer lloc, pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre diputada senyora Núria Segú.

La Sra. Segú i Ferré

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per posicionar-me sobre la presa en consideració de la Proposició no de llei presentada pel Grup de Convergència i Unió sobre la creació de l'Observatori Català de la Conciliació de la Vida Laboral, Familiar i Personal de les Persones Treballadores.

Coincidim en les paraules de la representant de Convergència i Unió que m'ha precedit en l'ús de la paraula. És cert, la conciliació és un repte de la societat actual i també és una prioritat del Govern, entenc que de tots els governs d'aquest país, ha de ser-ho, sobre això no tenim discrepàncies.

Creiem que és necessari assolir un pacte social per a les famílies que impliqui una nova cultura del temps. És cert que estem immersos en un moment de canvi en aquesta qüestió. Entre d'altres elements, com s'ha esmentat, la incorporació massiva de la dona al mercat laboral ha produït disfuncions en la conciliació de la

vida laboral i familiar. Cal remarcar, però, que és un fet imprescindible, aquesta incorporació massiva de la dona al mercat laboral, per tal de millorar la competitivitat de la nostra economia i fer sostenibles els avenços socials; en resum, l'estat de benestar de què tots ens omplim la boca.

Alhora que ho diem i ho practiquem, és a dir, alhora que la dona s'incorpora al món laboral, no hem posat entre tots els mitjans per fer-ho viable, i això ha significat l'esforç d'un dels dos gèneres, la dona, i, fins i tot, si recorden la darrera dècada, va fer que es posés, si em permeten l'expressió, de moda una paraula que era *superwoman*. Per sort, d'això, avui no se'n parla. En aquell moment es plantejava aquest model de dona que es responsabilitzava de la casa, de la família, dels nens, dels avis, aportaven diners a l'economia familiar, per descomptat..., eren unes estrelles, però, alhora, aquestes dones deixaven de tenir vida pròpia i començaven a tenir problemes de salut; una situació del tot insostenible.

Per sort, com deia, avui aquesta idea ha deixat d'estar de moda, l'hem deixat de llegir als mitjans de comunicació, ha deixat de ser un model, i cada vegada més es parla, sobretot en l'àmbit laboral, en els agents socials i econòmics, com els governs, en l'àmbit familiar i en els mitjans de comunicació, d'aquesta necessitat de conciliar, que no és altra cosa que una reorganització dels temps, dels temps familiars, dels temps laborals i també dels temps personals: les dones tenen dret a tenir uns temps per a elles mateixes, cosa que en aquest model de societat és avui molt difícil.

Això ens ha de permetre, doncs, aquesta nova cultura del temps, incidir en mancances existents, garantir el dret a la igualtat de les dones en el mercat laboral, possibilitar el desenvolupament de la seva carrera professional, millorar la taxa de natalitat, etcètera, i, si molt em collen, també reduir l'ús d'antidepressius, reduir l'ús de Prozac en la nostra societat.

Aquestes coincidències que tenim amb el Grup que ha presentat la iniciativa en alguns àmbits no..., o altres..., amb iniciatives parlamentàries presentades per grups en aquesta cambra no són tals. Nosaltres no compartim aquelles iniciatives que van a fomentar el treball a temps parcial per a dones i joves; en això no hi estem..., he de dir-ho, tot i que en l'anàlisi, com deia, en la diagnosi de la situació, coincidim.

Per tant, coincidim que cal actuar. El Govern s'ha dotat d'un marc d'actuació que està clarament definit, per una banda, a l'Acord estratègic per a la internacionalització, la millora de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana, on es preveuen diferents mesures que no repetiré, perquè són de tots conegudes..., pel que fa referència al marc de la negociació col·lectiva i per tal, també, en resum..., que es resumien a potenciar les empreses familiarment i socialment responsables, amb la col·laboració tant dels agents socials com dels agents econòmics.

Alhora, també, el cinquè Pla d'acció i desenvolupament de polítiques de dones a Catalunya, 2005-2007, aprovat el 22 de març pel Govern, estableix, com deia, una sèrie d'actuacions en aquesta línia, bàsicament centrades en dos dels blocs d'aquest Pla, destinats, per una

banda, a la construcció d'una cultura per a un nou contracte social i, per altra banda, destinats també a la reorganització dels temps i dels treballs per fer de la vida quotidiana un eix vertebrador de les polítiques. Per tant, els objectius estan marcats, com deia, en aquests dos documents aprovats i assumits pel Govern.

Alhora, també, el Govern s'ha dotat d'uns instruments per dur a terme aquests objectius. Per una banda, la Comissió Interdepartamental, formada per les diferents conselleries destinades a assolir, a desenvolupar, millor dit, moltes funcions que es plantegen en aquest Observatori. Aquesta Comissió Interdepartamental de Suport a les Famílies treballa no solament de manera interna en el Govern, sinó també elaborant informes i recuperant informació i documentació sobre la situació de les famílies a Catalunya.

I, per altra banda, una segona eina, un segon instrument, de què s'ha dotat el Govern és, com ha esmentat la senyora Meritxell Borràs, l'Observatori Català de la Família. Tampoc m'estendré en les seves funcions, que, com he dit, queden reflectides també en l'article número 2 d'aquesta Proposició de llei.

I, per últim, també, l'Acord estratègic per a la internacionalització, la millora de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana preveu la creació d'una comissió d'estudi per a aquesta conciliació de la vida laboral, personal i familiar dintre l'òrgan de participació i diàleg social que s'ha de crear en el marc d'aquest Acord estratègic.

Per tant, entenem que tenim els objectius marcats en aquests dos documents que marquen les directrius que ha de seguir el Govern, tenim els instruments, les eines creades.

Vostès ens proposen una nova eina, la creació d'un nou instrument, per assolir aquests objectius, que és aquest Observatori per a la Conciliació de la Vida Laboral, Familiar i Personal de les Persones Treballadores, amb un article 2 que recull un seguit de funcions, que nosaltres podem dir que compartim, que són necessàries que es duguin a terme. Com he dit, coincideixen molt amb els objectius d'aquesta Comissió Interdepartamental esmentada i també del mateix Observatori Català de la Família.

Per tant, compartim les funcions que ha de dur a terme aquest Observatori. Ara, no creiem que la solució, com vostè ha esmentat, la manera de donar rellevància a la prioritat que té el Govern sobre el tema de la conciliació sigui creant una nova estructura i sigui creant un nou observatori que ha de fer allò que fan eines, instruments, que ja existeixen. Això sí que no podem compartir-ho, perquè, entre altres coses, entenem que aquesta línia de treball que vostès esmenten d'estudiar la conciliació en el marc de les persones treballadores en el mercat de treball és interessant, però forma part d'una visió més global, que són les famílies, la situació de les famílies, indubtablement. Si només analitzem, què és important i s'ha de fer, la situació en el mercat laboral, les persones que ja estan incorporades en el mercat laboral, hem de tenir present també aquelles dones que no s'han incorporat en el mercat laboral perquè tenen tota una sèrie de handicaps.

Per tant, entenem que el marc en què s'ha d'abordar el tema de la conciliació és la família, a través de l'Observatori Català de la Família i d'aquesta Comissió Interdepartamental, que ja existeix, el marc en què s'han d'elaborar i dur a terme les polítiques destinades a aquest canvi cultural, a aquest canvi social d'una nova cultura dels temps.

Nosaltres creiem que no cal crear una nova estructura; aquesta ha estat fins ara, fins que vostès governaven, la seva solució: tenim un problema, crearem una comissió, crearem un observatori. Aquesta no és avui la nostra solució. Els instruments... Els objectius estan marcats, els instruments hi són, no cal muntar noves estructures, i el que s'ha de fer és començar a treballar, i entenem que el Govern està treballant en la línia correcta pel que fa referència a aquesta qüestió.

Res més. Bé, anunciar per aquest sentit que s'entén que el nostre posicionament serà de rebuig.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, il·lustre senyora diputada. En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la il·lustre diputada senyora Carme Porta.

La Sra. Porta i Abad

Gràcies, senyor president. Bé, de fet, a nosaltres ens ha sobtat l'agressivitat del seu discurs, senyora Borràs. En tot cas possiblement és la manera de parlar, a vegades, no? Però vostè ens parla que aquesta és la tercera de vint iniciatives, i nosaltres li haig de dir que ens alegrem que ara vostès ho hagin afegit a la seva agenda i al seu discurs i a les seves propostes. I de fet això el que fa és encoratjar-nos a seguir en la línia que el Govern s'ha marcat pel que fa a les polítiques de conciliació després d'haver hagut de començar gairebé de zero en alguns temes, la majoria en aquest àmbit.

(El vicepresident primer substitueix el president en la direcció del debat.)

Nosaltres, aquest Govern no té cap desorientació, potser sí que vostès han perdut el nord en alguns aspectes, oi?, però nosaltres no tenim cap desorientació en aquest àmbit, som totalment coherents amb el que proposàvem abans de governar, amb el pacte de govern, amb el que es proposa des del Govern i amb la feina feta. I a més a més, els hem repetit, entre les altres dues iniciatives, precisament, totes aquelles coses que s'han començat a fer i els canvis que això ha provocat. I, de fet, avui insistiré en alguns aspectes i veuran vostès com nosaltres ja hem avançat més del que vostès proposen en molts àmbits.

Aquesta suposada incapacitat de què vostès parlen del Govern, de fet actualment ja és conegut, perquè s'ha presentat en aquest Parlament, el Govern està treballant per avançar en el desenvolupament de les polítiques públiques de conciliació, impulsar que en el disseny de les propostes d'actuació dels diferents departaments es consideri la implantació transversal de la legislació i que s'incloguin mesures en matèria de reorganització de la vida personal, familiar i laboral.

Com li he dit, ja s'ha dit força vegades des d'aquesta mateixa tribuna, però també s'ha presentat en aquest Parlament per part dels òrgans de govern corresponents. I això demostra un cop més que aquesta és una de les prioritats de Govern. Precisament, un aspecte a destacar en la conciliació de la vida familiar personal i laboral es troba en la introducció de la perspectiva de gènere, en les polítiques públiques, en el seu disseny, tenint en compte que aquestes polítiques no són neutrals i afecten la ciutadania de forma diferent segons el gènere.

Aquest no va ser un criteri que fos tingut en compte en anteriors governs, i ara, per primer cop, la perspectiva de gènere serà realment transversal. El Govern de la Generalitat va aprovar el passat 22 de març d'enguany el cinquè Pla d'acció i desenvolupament de les polítiques de dones a Catalunya fins al 2007, i precisament en el seu eix quatre es recull la necessitat de reorganització dels temps i els treballs per tal de fer de la vida quotidiana un eix vertebrador de les polítiques públiques i facilitar el desenvolupament de la vida personal, familiar i laboral de les persones. És a dir, anem bastant més enllà de la conciliació. Es tracta de reorganitzar els temps i de fer possible aquesta reorganització de temps, d'incidir sobre la realitat que no permet, precisament aquesta conciliació. Crec coincidir amb la seva anàlisi, és gairebé conciliar la vida i la feina, i més enllà de la feina encara, allò, tenir espai personal, jo considero que la seva anàlisi és la correcta. És veritat, ens està costant, però això vol dir que hem de canviar les estructures i hem de canviar l'organització.

Precisament aquest Pla de què li parlo és una eina transversal per a l'aplicació de les polítiques de dones del Govern de la Generalitat i per primera vegada està dotat pressupostàriament i s'avaluarà periòdicament per tal d'anar adaptant i actualitzant el seu contingut a les situacions conjunturals i estructurals que es puguin anar produint. Per tant, l'Observatori és el mateix Pla, és a dir, l'avaluació de les pròpies accions de govern ens serviran alhora d'observatori perquè avaluarem allò que funciona i veurem allò que no funciona. És a dir, totes les polítiques de govern, l'acció de govern no pot ser una acció de govern sobre la ciutadania, sinó amb la ciutadania i amb la realitat ciutadana. Per tant, totes aquestes accions de govern s'aniran avaluant de forma periòdica, cosa que no passava...

En aquest mateix Pla es contenen setanta-quatre mesures a desenvolupar; ni més ni menys que setanta-quatre mesures sobre la reorganització dels temps i els treballs, i és evident que no és un tema només d'àmbit familiar i laboral, sinó que afecta tots els àmbits de la vida quotidiana i és en aquest sentit que s'actua des del Govern. Des de la reorganització, la visibilització, la necessitat de treure de la invisibilitat la vida quotidiana de les persones, donar-li un pes, donar-li un paper social i donar-li, per tant, una presència que ens ajudi, precisament, a reorganitzar els temps en aquesta societat, que és el que ara deia la senyora Segú.

Vostès em poden dir que sí que de fet és només en l'àmbit de política de dones, no és així, com li seguiré desenvolupant, però com deia abans, la perspectiva de gènere és imprescindible en les polítiques públiques per

governar per a tota la ciutadania, però en aquest àmbit a més a més cal tenir en compte –com ja en diversos estudis ens hem referit moltes vegades– que en un 90 per cent dels casos som les dones qui tenim cura de les persones i de les tasques de cura lligades a l'àmbit familiar i domèstic. I, per tant, és imprescindible actuar des d'aquesta perspectiva de gènere i amb aquesta mirada, la de les dones, que massa vegades ha quedat exclosa de les polítiques i de la pràctica de govern.

Pel que fa a l'observació dels fets i les dades que vostès pretenen amb aquest Observatori de conciliació, dir-los que només en aquest Pla transversal ja es contenen algunes mesures que el Govern està desenvolupant o desenvoluparà properament, i que tenen aquesta mateixa funció. Per exemple, a la mesura 4.1.3 es parla d'incorporar el treball domèstic i de cura a les estadístiques econòmiques –ara en parlava jo, no?–; a la mesura 4.1.4 es parla d'«avaluar la incidència diferencial de les polítiques del treball remunerat en les dones i els homes»; en la mesura 4.2.1, «investigar sobre els nous usos dels temps i dels treballs», és a dir, ja es contenen en aquest Pla instruments que ens ajuden a analitzar i a observar per poder, precisament, desenvolupar les polítiques públiques, i això no només són bones paraules o bones..., sinó que són bones pràctiques de govern que ja s'han començat a desenvolupar.

Per altra banda, des del Departament de Benestar i Família es va encarregar en el seu moment en una comissió d'experts la redacció d'un estudi sobre la incidència de la Llei de família, de suport a les famílies, la 18/2003, en qüestions de conciliació horària en la vida social, familiar i laboral, i les conclusions d'aquest estudi, que es van presentar el setembre de 2004, són tingudes precisament en compte perquè aprofitem en la seva actuació. També existeix una comissió interdepartamental de suport a les famílies que té la funció de coordinar i impulsar propostes sobre el tema de conciliació de la vida familiar, laboral i personal, i aquesta comissió impulsarà properament l'elaboració del Pla territorial de conciliació horària previst en l'article 25 de la Llei 18/2003 de suport a les famílies.

També existeix, com vostè sap i ha evidenciat, existeix i funciona l'Observatori Català de la Família, que es va modificar amb el Decret 347 l'any 2004, i les finalitats i funcions que vostès volen atribuir a l'Observatori Català de Conciliació es poden encabir en les funcions i objectius que precisament està tenint aquest Observatori Català de la Família. De fet, l'article 46 de la Llei de suport a les famílies reconeix l'Observatori Català de la Família com a òrgan assessor i consultiu en matèria de suport a les unitats familiars. I a més aquesta norma disposa que el Govern ha de garantir la participació de les organitzacions sindicals i empresarials més representatives, de les organitzacions representatives d'ens locals i d'altres entitats públiques i privades en la definició i el desenvolupament de les polítiques de suport a la família a través d'aquest Observatori. És a dir, aquí ja trobem un espai on podem precisament debatre i observar també tot el tema de la conciliació horària.

Precisament parlem d'aquestes noves demandes socials de què vostè parlava en la seva anàlisi, i no és una nova demanda, en tot cas és la visibilització d'aquesta

demanda. No és una nova demanda: les dones sempre hem demanat que ha d'haver-hi una possibilitat de conciliació; en tot cas hem anat cobrint tots aquells forats i ara demanem que tots aquests forats no els cobrim només nosaltres, evidentment, no? I el que sí que ja han aparegut són diferents models de família, així com l'ampliació de l'àmbit d'actuació de la Secretaria de Família, que exigeix, precisament, donar més agilitat i eficàcia a l'activitat d'aquest Observatori Català de la Família.

Vostè ens parla d'estudis, i de fet l'anterior Govern era molt aficionat als estudis. Nosaltres pensem que calen aquests estudis per analitzar la realitat, perquè hem de conèixer la realitat, però aquests estudis no s'han de quedar en un calaix, sinó que precisament ens han d'ajudar a replantejar totes les polítiques de govern. I com vostè haurà copsat en tot allò que jo li explico, constantment estarem avaluant les nostres polítiques per adequar-les a la realitat social, però no a una realitat que se'ns menja, sinó a una realitat que nosaltres volem canviar perquè, precisament, el que s'ha de fer és incidir sobre aquesta realitat per poder-la canviar en totes aquelles, en el que fa a les necessitats i desigs de les persones que tenen en l'àmbit de la conciliació horària.

De fet, no li recordaré les funcions que té l'Observatori de la Família, perquè és evident que –com li deia– s'encabeix perfectament en allò que vostès ens demanen. I dir-li que en tot cas nosaltres rebutjarem la proposta perquè pensem que duplicaria les funcions i restaria eficàcia a l'acció de Govern en aquest àmbit. No és una qüestió de partidisme, senyora Borràs, a nosaltres, jo crec que vostès han sabut també reconèixer...

El vicepresident primer

Senyora Porta...

La Sra. Porta i Abad

De seguida acabo, president.

El vicepresident primer

Gràcies, sí.

La Sra. Porta i Abad

Que en el moment que ha calgut nosaltres ens hem entès i hem pogut arribar a propostes, però en aquest sentit duplicaria les propostes.

Només dir-li que, per exemple, per posar només un exemple, l'Idescat ja ha fet públiques, per primer cop, unes dades sobre l'ús del temps a Catalunya, i ha fet possible precisament aquest coneixement de la realitat per poder incidir sobre les causes i crear nous indicadors que ens ajudin precisament a avançar en polítiques públiques que tinguin en compte el tema de la conciliació horària.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Porta. En nom del Grup Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan López.

El Sr. López Alegre

Gràcies, senyor president. Per anunciar que votarem favorablement aquesta Proposició de Llei, però per fer algunes reflexions des del Grup Parlamentari Popular. La primera és que jo els he de dir que a mi personalment em fa un cert esmussament tot allò que sigui inflació institucional. Vull dir: crec que tenim una certa tendència, especialment des que governa el tripartit, a anar creant organismes, un rere l'altre, que després no tenen una translació a una praxis de govern i a millores que puguin constatar els ciutadans. A més a més crec que la inflació institucional sempre té com a resultat un cert esmorteïment de la iniciativa de la societat civil, i, per tant, nosaltres votarem favorablement amb el benentès que considerem positiu que temes com el de la conciliació de la vida laboral i familiar es puguin veure en aquest Parlament, encara que tenim com a mínim les nostres reserves sobre el contingut de la proposta, sobre el contingut de la proposta com a tal.

De fet, nosaltres creiem que el que fa el Grup de Convergència en aquest moment, el que ha fet el Grup del PP a la iniciativa anterior és substituir el que hauria de ser la iniciativa legislativa dels mateixos grups de la majoria. Comprenem que en aquests moments, en què el Govern tripartit tindria dificultats per definir de forma coherent el que ells entenen com a família, és molt complicat presentar alguna proposta sobre família. Comprenem que en moments com els actuals en què un no combrega amb unes coses i està a favor d'altres coses és titllat com una espècie de carca, és molt complicat posar sobre la taula elements que tinguin a veure amb la conciliació de la vida laboral i familiar.

Comprenem que en aquests moments on es confon l'autòanomenat «progressista» amb el que jo considero «casta de l'època hippie», fa molt difícil que es puguin posar sobre la taula propostes concretes de conciliació de vida laboral i familiar.

Però també creiem que, ja que aquesta proposta se'ns presenta, és bo fer algunes reflexions sobre quins són els deures pendents que en aquests moments té, segons el seu Pla de Govern, el pacte del Tinell, del qual, per cert, si un fes una anàlisi d'hemeroteca, veuria que les cites que es fan han caigut de forma exponencial en la mateixa mesura en què s'han anat produint els incompliments; també el Pla de Govern, que sembla que l'hem oblidat; de quines són les coses que, en matèria de conciliació de vida laboral i familiar, té pendents aquest Govern, que fer-ne el repàs és molt ràpid, i per a això sí que no ens faria falta un observatori: només pujant a aquesta tribuna, uns, i els altres fer examen de quines són les seves pròpies responsabilitats.

El desenvolupament de la Llei, per exemple, d'ajuda a les famílies, en relació amb l'increment d'ajudes a les famílies amb nanos que superen en aquests moments els sis anys, que vostès no han volgut portar a terme, malgrat que era el seu compromís, i quan la Llei es va aprovar van dir que era una cosa tímida i merament estètica. Doncs, sort que en aquell moment va ser estètica!, perquè ara ni tan sols estètica.

Tota la millora del Pla vinculat als ajuntaments d'escoles bressol. No cal que els ho digui. Després, suposo que l'il·lustre diputat, el senyor Pérez, intentarà dissi-

mular-ho, sobre les queixes del món municipal en relació amb aquesta matèria.

Tot el que fa referència a les millores de transport..., que permet molt la conciliació de vida laboral i familiar, i que, malgrat que es va aprovar ja fa molts de mesos la Llei d'urbanisme, per exemple, en el que feia referència al transport entre polígons industrials i els centres urbans, aquella Llei –que no s'ha desenvolupat, com totes les altres que vostès han fet: s'aproven, les anunciem, les publicitem, les repetim i no les desenvolupem– tampoc s'ha portat a terme.

Què hem de dir de l'ensenyament? Què és el que ha passat a l'Hospitalet? Què és el que està passant? Després ho explicarà el meu company, l'il·lustre diputat, el senyor Rafa López, sobre tota la qüestió de què és el que passa amb el curs que ve. Què està passant amb la pèrdua del principi d'autoritat de les escoles?

Què passa amb els temes dels plans específics de millora de les ocupacions per a dones? I de la millora de les ocupacions també per a les persones joves?

Per a tot això, que és el que vostès varen anunciar com el principi d'un canvi en la vida de tothom i una espècie de millora en el món mundial, no fa falta muntar un observatori. Sobre tot això només faria falta que vostès fessin el que és la seva responsabilitat, que és governar i posar sobre la taula les accions que s'han de fer perquè aquests temes es puguin resoldre.

Nosaltres comprenem que en els darrers mesos, des que vostès governen, per desmarcar-se del que ha sigut el passat, com si tot el d'abans fos obligatòriament dolent, s'han dedicat a governar només per a unes minories, oblidant-se, marginant o apedregant les majories, com si governar per a uns impliqués obligatòriament marginar els altres i no fos possible governar per a uns, que tenen tot el dret a les seves regulacions, i a la vegada recordar-se de les necessitats de la majoria. Com si treballar en favor d'uns no fos complementari de treballar en favor dels altres, i com si complir compromisos amb uns no fos possible a la vegada que atendre el que són les demandes de la majoria de la societat.

Comprenem que, quan un decideix situar-se a la radicalitat i quan un decideix una posa estètica per tal de presentar-se com a diferent, discutir sobre coses com com arriben els nanos a l'escola, com es millora la seva educació, com ho fem perquè una persona jove pugui tenir un millor contracte de treball, quines són les mesures que en el camp de la matèria fiscal que tenim transferides podem fer en millora de la contractació..., comprenem que quan un es queda només amb una part petita del problema, en l'1 o en el 2 per cent, ocupar-se de tot això sigui per vostès un problema.

I, per tant, el dia d'avui, més enllà de les raons que els pugui exposar el Grup proponent o del que hi pugui dir el Grup Popular, el que tocarà és dir que «no», com han fet a les dues propostes anteriors del Grup de Convergència i a les disset que ens queden aquí per discutir.

Per la resta, la proposta, com els deia, té mancances. Nosaltres no sabem, si això s'arribés a aprovar, encara que ja veiem que no val gaire la pena discutir-ho, si seria Treball el camp més oportú per poder tenir això o

si potser estaria millor a Presidència, perquè tingués una visió més transversal de quines són les responsabilitats de la Generalitat. No sabem si la composició d'aquest Observatori té un suficient pes de la societat civil. Però com a mínim té la virtut que hi han aquí grups que tenen una visió més ampla i menys sectària de la que en aquests moments té la majoria i posen sobre la taula propostes amb relació a la conciliació de la vida laboral i de la vida familiar.

Per tant, com he dit, aquesta proposta mereixerà el nostre recolzament. I lamentem que, una vegada més, es quedi merament per als diaris de sessions.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor López. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula l'illustre diputat senyor Jordi Miralles.

El Sr. Miralles i Conte

Gràcies, senyor president. Bé, el nostre Grup Parlamentari votarà que no. I votarà que no, no perquè ho presenti Convergència i Unió, sinó perquè és una proposta, des del nostre punt de vista, doncs, superada i antiga.

En tot cas, la senyora Borràs ha dit que no era electoralista. Jo no seguiré per aquesta via. Li podria dir que sí que acaba amb un «ista», aquesta proposta, que és «oportunistista». Però bé, jo crec que el rellevant és continuar amb per què per nosaltres és superada i antiga.

És superada. I no repetiré les explicacions que han fet les diputades Núria Segú i Carme Porta d'allò que s'està fent, d'allò que està acordat i d'allò que es preveu.

I, per tant, una nova proposta –en aquest sentit, sí– d'observatori està superada per la realitat que ha impulsat i està impulsant aquest Govern, i per allò que en altres observatoris estava en els papers..., i com a mínim no acabaven de funcionar. I, en aquest sentit, per la dinàmica de les iniciatives polítiques i dels instruments presents, pensem que estan superades les propostes que vostès han fet.

Però a mi m'interessa més, per no repetir-me, el fet de per què és antiga, des del punt de vista ideològic i des del punt de vista polític. I aquí supura ideologia. I és normal: aquells que representen valors conservadors tenen una concepció de la família diferent dels que tenim una opinió diferent, des del punt de vista polític i ideològic.

Aquí, no fa massa setmanes, un diputat del seu Grup, quan també parlàvem dels temes en relació amb la família, deia que les esquerres teníem una visió de la família d'un nucli de cohabitació. I ho feia com una expressió forta respecte d'allò que era..., el que no era políticament correcte.

Sap que ha fet vostè amb l'exposició de motius i amb l'explicació? Reduir la família al nucli de reproducció. Únicament. Repassi l'exposició de motius: els nens, les nenes, poder tenir fills o no tenir fills.

Va molt més enllà d'això, senyora Borràs. Sap què està passant en aquests moments en les entrevistes de mol-

tes dones que van a buscar lloc de treball? Què els diuen els empresaris en aquesta entrevista? Els preguntes dues coses: si tenen fills o en pensen tenir –amb la lògica de la seva exposició de motius–, i l'altra, quina edat tenen els seus pares.

I sap per què passa això? Perquè durant molts anys les polítiques que s'han desenvolupat aquí, a Catalunya, i darrerament a Espanya van fer que el tema dels serveis públics era una cosa a menystenir, com una quasi obligació a resistir. I amb aquesta visió carca i antiga de la família han fet que la dona hagi d'assumir el rol de mantenir les criatures a casa, si en tenien –perquè, escoles públiques de zero a tres, va haver de ser la societat qui va fer una iniciativa perquè entrés al Parlament; la van guardar al calaix, i ha sigut el Govern tripartit que l'ha posat en el programa de Govern–, i, després de cuidar les criatures, no poder anar a treballar: a cuidar la gent gran. Recorden els indicadors? Estàvem a la cua d'Europa d'atenció a la gent gran, de llars públiques, d'assistència domiciliària: a la cua de la Unió Europea.

Per tant, és normal que aquesta visió reproductiva dels rols de la dona i de la família..., que ho defensí en l'exposició de motius. Per tant, és superada i antiga. I, per nosaltres, mirin, els observatoris, els que siguin adients. Però estem una mica superats amb la lògica de l'observació; cal l'ocupació, i fer polítiques per resoldre, no allò que veiem... Si ho viu la societat! Quantes escoles i llars infantils hi havia? Quantes en van crear? Quantes places per a gent gran? Si és que això és el que es veu, no cal observar massa la realitat. Per tant, cal canviar de polítiques, que és el que està fent aquest Govern.

Hi insisteixo: cal fer-ho millor. I des d'una visió superada i antiga..., votarem que no.

I, en aquest sentit, crec, per acabar, que els serveis públics potents i l'organització del temps del treball és la garantia per poder conciliar en el seu conjunt la realitat laboral i familiar, no només amb aquesta visió, hi insisteixo, antiga, reproductiva i del rol de la dona.

I dir-li, al senyor López, que ha parlat de «carques» –que segurament ho deia per ell–..., o que parlaven de «casposos progressistes»... (*Remor de veus.*) L'única caspa, i a més rància, que hi ha en aquest país l'estan deixant anar pels carrers d'Espanya en les tres últimes manifestacions, que són el que representa... (*Persisteix la remor de veus.*)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Miralles. Senyora Borràs, per què em demana la paraula?

La Sra. Borràs i Solé

Per contradiccions.

El vicepresident primer

Per...?

La Sra. Borràs i Solé

Per contradiccions.

El vicepresident primer

Té un minut.

La Sra. Borràs i Solé

Vejam. Se'ns ha dit que teníem un canvi de discurs, que proposem allò que abans no fèiem, que abans només fèiem estudis i que creàvem organisme inútils; organismes que, per cert, veig que vostès en pensen treure un gran rendiment, com és l'Observatori Català de la Família, creat per Convergència i Unió, quan érem en el Govern.

I en aquest sentit dir-los que no tenim contradiccions ideològiques ni conceptuals, que la realitat és la que és, i, agradi o no agradi, i això ho sabem tots per experiència, qui en aquest àmbit pateix les majors conseqüències són les dones.

El que és segur és que des de Convergència i Unió les polítiques de conciliació de la vida familiar, laboral i personal mai les hauríem impulsat des de l'Institut Català de la Dona. Això sí que és ideològicament pervers, com a mínim, antic, de dretes...

El vicepresident primer

Senyora Borràs...

La Sra. Borràs i Solé

...i no sé quantes coses més.

Moltes gràcies.

(Remor de veus.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Borràs. Senyor López, em demana la paraula..., per contradiccions també? *(Veus de fons.)* Té trenta segons.

El Sr. López Alegre

Il·lustre senyor Miralles, he de dir-li que no em defrauda, vostè. És lògic que, des de la més pura tradició estalinista, es critiquin els manifestants quan no pensen com vostè. Ho lamento realment.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor López. Senyora Porta, m'ha demanat la paraula també..., per contradiccions? *(Remor de veus.)* Trenta segons.

La Sra. Porta i Abad

Sí, per al·lusions a la meva exposició. En tot cas, del que jo he parlat..., no he dit que s'impulssessin les mesures de conciliació des de l'Institut Català de la Dona, ni molt menys, sinó que hi havia mesures en què calia una perspectiva de gènere.

És evident que si el 90 per cent... –ho torno a repetir, senyora Borràs, perquè ho entengui claret i a poc a poc–, el 90 per cent del treball de cura de les persones, familiar i domèstic, recau sobre les dones és evident que cal una perspectiva de gènere, i, per tant, un treball

transversal que tingui les dones en el centre de la política.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Porta. *(Veus de fons.)* Senyor Miralles... Em sembla que per acabar ja...

El Sr. Miralles i Conte

Dir que jo crec que els debats i les opinions diferents són legítimes; les qualificacions, es molesta qui es molesta. I, en tot cas, el senyor López té la gran capacitat d'intentar retornar a aquest Parlament la guerra freda i, òbviament, la caspa.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Miralles.

(Pausa llarga. El president es reincorpora al seu lloc.)

El president

Posem, doncs, a votació la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei.

Comença la votació.

Aquesta presa en consideració ha estat rebutjada per 58 vots a favor i 70 vots en contra.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política esportiva (tram. 300-00969/07)

El tercer punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la política esportiva, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula, per a la seva exposició, la il·lustre senyora Elisenda Albertí.

La Sra. Albertí i Casas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, l'activitat físicoesportiva d'un poble és un punt de referència clar del desenvolupament de la seva societat. Les seves transformacions socioculturals es reflecteixen també en aquest tipus d'activitat, com ha succeït al llarg de la història.

Els canvis experimentats en la societat del segle xx, com a conseqüència del procés d'alliberament social i especialment a partir de la dècada dels setanta, produeixen una diversificació d'aquestes activitats així com del seu plantejament.

A l'esport competitiu, predominant fins a aquest moment, s'hi afegeixen altres pràctiques que donen lloc a la seva multiplicació i transformen l'activitat física i esportiva en un fenomen complex.

Actualment aquest fenomen ocupa un paper molt important en la nostra societat. La possibilitat de disposar de més temps lliure, d'una banda, i l'increment del treball i un tipus de vida, cada vegada més sedentari d'un altre, han ocasionat que amplis segments de la població cerquin, en aquestes activitats, un complement i una

compensació a la rutina diària, en alguns caos, participant, i de manera activa, i convertint-se en el mateix protagonista, ja sigui únicament per «disfrutar-ne» o per assolir un benestar físic i psicològic, i en altres, participant com a espectador en esdeveniments esportius.

Ningú pot negar que avui en dia l'esport, més enllà de la seva funció competitiva, ha adquirit una importància extraordinària en molts àmbits de la nostra vida recreativa. Ha esdevingut, en definitiva, un fenomen social universal. La introducció de diverses pràctiques esportives com a forma de lleure, d'integració de les persones en el món que les envolta, de foment per millorar la salut i la qualitat de vida, n'ha generalitzat, en bona mesura, la pràctica.

A Catalunya, i gràcies al teixit esportiu que ha creat la societat catalana, aquestes activitats són molt importants. Per això hem de considerar l'esport com un instrument educatiu de cohesió social, tal com es va establir en el Fòrum Europeu de l'Esport. Hem de fer realitat, doncs, el dret de tot ciutadà i ciutadana a desenvolupar o a exercir les seves facultats físiques, intel·lectuals i morals, mitjançant el lliure accés a una formació física adequada i a la pràctica de l'esport.

Per tant, hem de planificar i programar les xarxes d'equipaments esportius que fomentin aquesta activitat i les diverses pràctiques, en els seus vessants d'iniciació, competició, lleure i salut, potenciant l'associacionisme esportiu i els esports més arrelats tradicionalment a Catalunya.

L'esport escolar ha de desenvolupar un paper fonamental, ja que forma part de l'educació integral de la infància, que ajudarà a proporcionar la seva formació com a persones i hàbits de comportament. Així, doncs, cal incrementar en tot aquest procés la participació del Departament d'Educació.

Ja fa temps que es va aprovar, en aquest Parlament, una resolució per tal d'incorporar aquest Departament a la planificació de l'esport escolar i perquè col·laborés en el disseny dels equipaments i conjugar els objectius dels educadors i les pràctiques esportives.

Sabem que els equipaments esportius són un pilar fonamental del sistema i la pràctica esportiva, que, a més de possibilitar la pràctica de diversos esports, formen part de les infraestructures que una societat necessita per millorar la seva qualitat de vida i permetre, així, una utilització adequada de l'oci, del qual l'activitat físico-esportiva és un dels principals components.

Tots els centres educatius haurien de disposar d'instal·lacions esportives dignes per tenir la capacitat d'exercir l'esport. I, per tant, cal intensificar convenis amb molts centres perquè tots els nens i nenes puguin exercir aquestes pràctiques. En alguns casos, l'horari d'utilització d'aquestes instal·lacions en horari no lectiu pot ajudar i facilitar-ho.

Les instal·lacions s'haurien de projectar de manera que puguin utilitzar-se independentment del centre quan estigui tancat. L'accés directe des del carrer, l'existència de vestidors i l'enllumenat de les pistes poliesportives són aspectes bàsics que tota instal·lació situada en els centres d'ensenyament ha de reunir per tal de fer possible l'ús extraescolar.

Creiem, doncs, que cal revisar el model de l'esport en edats escolars, tant en primària com en secundària, per lligar-ho després amb l'esport universitari, atès que en aquest àmbit la pràctica esportiva ha estat fins ara en índex molt baixos si ens comparem amb països del nostre entorn.

Per això és molt important la programació i la seva bona planificació a mitjà i llarg termini per part de la Generalitat, que ha de procurar que hi hagin recursos suficients per desenvolupar tota una política esportiva.

Per tant, la integració de l'educació física i l'esport en els diferents graus de l'ensenyament ha d'ésser un dels principis rectors de la política esportiva del Govern, ja que les instal·lacions esportives dels centres d'ensenyament són una part fonamental de la xarxa bàsica d'equipaments esportius a Catalunya.

Quines haurien de ser les característiques dels equipaments esportius? Les diferents activitats físicoesportives, a més de necessitar uns requeriments dimensionals i determinats per al seu desenvolupament, tenen unes característiques dinàmiques pròpies que cal considerar a l'hora de construir els equipaments que han d'acollir-les. Aquestes activitats sotmeten els equipaments a un desgast intens que requereixen sistemes constructius i materials resistents i durables.

L'elecció errònia de solucions o la tria de materials inadequats porten problemes de conservació, comporten un risc sanitari i, fins i tot, poden ser la causa d'accidents. La seguretat i l'habitabilitat dels equipaments també depenen de les condicions de l'ambient. S'ha de garantir que a cada espai hi hagi la il·luminació, la temperatura, la ventilació i la humitat adients. La construcció d'equipaments esportius de qualitat, amb un baix consum d'energia, requereix que el disseny dels edificis es faci de manera que s'aprofitin al màxim els recursos de l'entorn, que es redueixin les pèrdues amb aïllaments tèrmics, que s'implantin energies renovables, que s'utilitzin tecnologies eficients i que s'estableixin els paràmetres de confort amb criteris d'austeritat. Sobre aquests pilars s'han d'aixecar els nous equipaments esportius per contribuir al desenvolupament sostenible de la nostra societat.

Per poder oferir els serveis amb higiene i confort, els espais esportius necessiten uns espais complementaris; la dimensió dels uns i els altres ha de guardar proporció per tal d'extreure el màxim rendiment, el potencial esportiu de l'equipament i fer-ho amb economia i eficàcia.

Per tant, és molt important que en els equipaments esportius es tingui en compte alguns aspectes: eliminar els elements peril·losos, per fer una pràctica més segura reduint tant com sigui possible el risc d'accidents; instal·lacions habitables, que reuneixin unes condicions adequades d'higiene i salut, de protecció del medi ambient, de sostenibilitat i de confort; equipaments funcionals, que possibilitin fer rendible l'oferta i optimitzar els recursos destinats a la seva construcció i condicionament.

També s'ha d'avaluar i concretar quins són els dèficits actuals en instal·lacions esportives. Una vegada calculades les necessitats que hi ha de cada tipus d'instal·lació,

cal avaluar quina part ja queda coberta per les instal·lacions existents o actuals i quina és encara no atesa, i determinar així el dèficit existent que hauria d'equivaler a noves instal·lacions esportives.

Actualment, hi ha unes 5.890 instal·lacions que potencialment pertanyen a la xarxa bàsica, i el dèficit, d'acord amb els objectius establerts al PIEC, se situa al voltant de 857 instal·lacions.

El text únic de la Llei de l'esport, aprovat per Decret legislatiu 1/2000, de 31 de juliol, en el seu article 51, estableix que correspon al Consell Català de l'Esport redactar i tramitar el Pla director d'instal·lacions i equipaments esportius de Catalunya. Recentment el Govern ha aprovat el PIEC. Aquesta aprovació requereix el consens de totes les instal·lacions polítiques i privades que incideixen en aquest àmbit. Es crea un òrgan que aglutina totes les parts interessades a fi que assessori el Consell Català de l'Esport durant la tramitació i la vigència del PIEC.

Tenint en compte tots aquests factors exposats, quin és el capteniment del Govern sobre la política esportiva?

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Té la paraula, en nom del Govern, l'honorable conseller primer, senyor Josep Bargalló.

El conseller primer (Sr. Josep Bargalló Valls)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el capteniment del Govern en matèria de política esportiva ja ha estat explicat en aquesta cambra diverses vegades, en comissió corresponent i també en ple.

El capteniment del Govern, en matèria esportiva, sorgeix de diversos plantejaments: primer, d'un plantejament de la concepció de l'esport al llarg de la vida. L'esport no és una activitat de caràcter físic que sigui tractada en unes èpoques concretes de la vida de la persona. L'esport, des de la nostra concepció, des de la política esportiva que impulsa aquest Govern, neix amb el naixement de la persona i acaba en la seva mort. I, per tant, hi ha pràctica esportiva en totes les etapes, en totes les èpoques i en qualsevol condició física que tingui la persona.

A la vegada hi ha un altre paràmetre que construeix el segon eix: l'esport és qualsevol pràctica física, sigui feta en el context que sigui feta, sigui feta amb la voluntat que sigui feta. En conseqüència, no hi ha només un esport de competició, no hi ha només un esport d'elit, hi ha un esport lúdic, hi ha un esport motivat en l'àmbit de la salut, i, en aquest sentit, les polítiques del Govern van adreçades a totes les etapes de la vida de la persona i a totes les activitats físiques que la persona realitzi en aquestes etapes de la vida. Evidentment que per motius que no escapen a ningú hi ha algunes pràctiques que necessiten d'un suport d'infraestructura concret que altres pràctiques no necessiten.

Evidentment, i això no escapa a ningú, que per motius de promoció de l'esport i també per motius de promoció d'un territori o de promoció del país com ell mateix,

hi ha determinades pràctiques d'esport d'elit que també necessiten un recolzament concret; però aquestes són les dues coordenades en les quals el nostre Govern està treballant.

En aquest context, evidentment que el mapa d'infraestructures esportives de Catalunya, que la realitat de les infraestructures on practicar esport en qualsevol etapa de la vida, des de qualsevol punt de vista, és fonamental perquè aquesta política pugui esdevenir realitat. O, dit d'una altra manera, perquè qualsevol persona quan vulgui pugui fer la pràctica que vulgui necessitem en el territori una xarxa d'equipaments que ho permeti.

Aquesta xarxa d'equipaments és el que conté el Pla director d'instal·lacions i equipaments esportius de Catalunya, que, com vostè ha dit, el nostre Govern va aprovar recentment, per ser més concrets, el 31 de maig. El PIEC, aquest Pla director, és l'instrument jurídic i tècnic mitjançant el qual el nostre Govern vol planificar, vol fomentar i vol coordinar la seva actuació per dotar al país dels equipaments que facilitin als ciutadans i a les ciutadanes la pràctica de l'esport.

Aquest Pla, elaborat per la Secretaria General de l'Esport, s'ha presentat, després de debatre'l amb totes les institucions públiques catalanes, amb els principals ajuntaments, amb les diputacions, amb l'Associació de Municipis i la Federació de Municipis, i tenint en compte les necessitats dels equipaments dels municipis i l'equilibri territorial. Podríem dir que la gran diferència respecte a planificacions anteriors –s'haguessin conclòs o no, haguessin acabat sent aprovades o no– és que aquest Pla no recull les peticions dels ajuntaments sobre quines instal·lacions volen, sinó que aquest Pla presenta quines instal·lacions hi ha en el país i quines falten perquè el mapa sigui equilibrat i sigui correcte.

Per tant, no és un mapa que deixa algun buit perquè en alguna zona no hi ha hagut cap ajuntament que hagi demanat res. El mapa no té cap buit, perquè no s'ha fet des de la demanda de la institució, sinó des de la necessitat del practicant.

Els objectius bàsics i prioritaris del PIEC són: primer, que tots els municipis que tenen escola disposin d'una pista poliesportiva –tots els municipis que tenen escola disposin d'una pista poliesportiva– preferentment a l'escola. Dic preferentment perquè, en alguns casos, l'escola tal com és avui en dia no permet posar-hi la pista; però que tots els municipis que tenen escola disposin d'una pista poliesportiva.

Segon, que tots els municipis de més de mil habitants disposin d'un camp de futbol i d'una sala esportiva o gimnàs –tots els municipis de més de mil habitants disposin d'un camp de futbol i d'una sala esportiva o gimnàs.

Tercer, que tots els municipis de més de dos mil habitants disposin d'un pavelló poliesportiu –tots els de més de dos mil habitants, un pavelló poliesportiu.

Quart, que tots els ciutadans i ciutadanes de Catalunya tinguin una piscina coberta a un radi de distància del seu lloc de residència de menys de 20 quilòmetres –que tots els ciutadans i ciutadanes de Catalunya disposin d'una piscina coberta a un radi de distància del seu lloc de residència de menys de 20 quilòmetres.

I, en darrer lloc, que es cobreixin els dèficits comarcals, o sigui comarca per comarca, d'espais per a la pràctica de l'atletisme.

Aquestes són les prioritats que té el PIEC, fetes des del que en podríem dir «deu voluntats», en podríem trobar més, però els decàlegs sempre són pedagògics i comprensibles.

Primer, que el PIEC sigui un marc referencial en equipaments esportius, com a mandat de la Llei de l'esport i com a instrument de planificació d'àmbit sectorial –per tant, és un pla director sectorial, com tants altres plans directors sectorials que fem des del Govern, és un altre pla sectorial–, que estableixi el marc general d'actuació en matèria d'equipaments esportius, més o menys al voltant, com ha dit vostè, de 850 instal·lacions esportives que es consideren prioritàries, amb aquests paràmetres que acabo de dir ara del nombre d'habitants.

Segon, que sigui una eina per al foment de la racionalització i la sostenibilitat: hem d'evitar duplicitats i hem d'evitar excés de recursos en alguns llocs i manca de recursos en uns altres; hem d'evitar que un municipi de cinc mil habitants tingui dos pavellons i el municipi veí no en tingui cap.

Tercer, que sigui una xarxa d'equipaments suficient i equilibrada. I, en aquest sentit, hi ha una aplicació cronològica, en què en la primera etapa, el període 2005-2007, l'aportació del Govern que es prevegi –la del Govern, perquè el PIEC preveu aportacions del Govern, de les diputacions, dels ajuntaments, dels clubs, de les federacions– en aquest context sigui de, si més no, 170 milions d'euros.

Quart, una base per prioritzar les actuacions. I és evident que es prioritza una pista d'atletisme en una comarca que no en té cap a una pista d'atletisme en una altra comarca d'un nombre d'habitants semblant que ja en té una.

Cinquè, un mitjà per coordinar les polítiques d'equipaments esportius, coordinar les polítiques municipals, les polítiques de les diputacions i les polítiques de la Generalitat, de manera que es creï una comissió assessora amb participació de totes les institucions que posi damunt la taula la planificació corresponent de cada administració i la seva priorització.

Sisè, un instrument de reequilibri territorial. Ja li dic que no volem cap comarca sense instal·lacions esportives d'atletisme; no volem radis de vint quilòmetres –que són uns radis, diguem-ne, de mobilitat funcionals– sense piscina coberta; no volem nuclis de menys de tal nombre d'habitants sense l'equipament que jo abans he esmentat.

Setè, un pla que respecta l'autonomia municipal, també. El Pla permet que els ajuntaments puguin fer la seva planificació esportiva, raonada, i que s'afegeixi al Pla, al PIEC com a tal.

Vuitè, un reconeixement de les especificitats territorials. Ja no a totes les comarques es preveu el mateix tipus d'infraestructura, perquè no totes les comarques tenen el mateix tipus de pràctica esportiva.

Novè, és un pla obert a les aportacions dels agents.

I, desè, és un pla que dissenya equipaments esportius més segurs i funcionals, que inclou, per exemple, una normativa tècnica que garanteix condicions mínimes de seguretat, funcionalitat i habitabilitat de tots els equipaments esportius que vostè reclamava.

Crec que el PIEC és una molt bona eina, és una eina feta des d'una concepció de pràctica esportiva, d'equilibri territorial i d'exigència en la suficiència i en l'eficiència dels recursos, que espero que doti el nostre país d'aquella xarxa d'infraestructura que faci que l'esport el practiqui tota la gent que vulgui, que l'esport el portem a practicar..., gent que ara no ho pot fer, i, en conseqüència, d'això, segurament, en podrem parlar en un futur, d'una millora de l'esport d'elit a casa nostra també, que no és la nostra màxima voluntat, però que ha de ser una conseqüència fonamental d'un pla que té aquestes característiques.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El president

Gràcies.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política educativa (tram. 300-00972/07)

Passem, doncs, al següent punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu, en aquest cas sobre política educativa, que, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya..., ha designat l'il·lustre senyor Rafael López per a la seva exposició.

El Sr. López i Rueda

Moltes gràcies, senyor president, i li demano que sigui després magnànim amb el temps, per la introducció que farà.

Abans de tot, voldria mostrar la nostra condemna pel segrest de setanta nens i nenes de dos a cinc anys a un col·legi de Siem Reap, a Cambodja, i mostrar la nostra solidaritat amb els nens que havien estat retinguts i les seves famílies, i molt especialment amb la família del nen mort durant l'alliberació del col·legi. I vull que consti en acta. I també demano als grups que fem una nota de condemna, com vam fer també quan hi va haver el segrest a Rússia.

Senyora consellera, ja entrant al que és la interpellació, diríem, parafrasejant un exhumorista català, que saben aquell que diu que arriba una consellera al Parlament i diu...? «El nou Pla de construccions escolars fins al 2007, amb una inversió de 1.500 euros, ha de donar resposta al creixement de la població escolar dels propers anys. El Departament d'Educació, en col·laboració amb l'Institut d'Estadística de Catalunya i les administracions locals, treballa en una planificació estratègica per veure les necessitats d'escolarització de cara a la Catalunya del 2009, una eina de prospecció que ens fa molta falta, un pla que permetrà eliminar aproximadament noranta-cinc mòduls provisionals a l'inici del curs 2005-2006.» I acabava dient: «Bé, nosaltres tenim un pla, i, a més, vostès ho saben perfectament, un pla de cons-

truccions amb què de cara a l'inici del curs vinent» –com jo els he dit abans– «es podran retirar noranta-cinc mòduls provisionals.» Això seria un acudit, senyora consellera, si no fos un tema tan important com és l'educació.

Se'n recorda, quan li deia aquest diputat a les comissions de cultura que un tenia la sensació que només venia, feia, projeccions de futur i poca avaluació de la tasca que s'havia fet? Doncs la d'avui és una interpel·lació d'aquestes d'avaluació de la tasca feta. Miri, vostè, bé, ja fa un temps que és a la conselleria d'Educació, el suficient per venir al Parlament a dir quina és la tasca que ha fet.

El setembre serà el segon curs escolar que vostè presidirà com a consellera. A l'inici de l'anterior vostè parlava del «curs de la il·lusió», se'n recorda? Ens ho va venir a dir aquí, al Parlament. Bé, només ho deia vostè, perquè ni l'oposició ho dèiem, és lògic, no?..., però tampoc ho deien els sindicats, els professionals de l'educació. El setembre d'enguany vostè iniciarà el seu segon curs. Tal com veiem com van les coses, ja li puc avançar que podrem parlar del fet que aquest curs, aquest inici de curs, serà el curs del desengany, perquè, senyora consellera, la realitat és la que és, la vida és la que és i la vida és molt dura; una cosa és aixecar castells enlaire i una altra cosa molt diferent és planificar com cal la política educativa de Catalunya, i no és gens fàcil. Vostès deien que sí, quan estaven a l'oposició.

Se'n recorden, de les paraules de la senyora Baig? Senyora Baig, permeti'm que la citi; li reconec que per a mi és una referència i una inspiració en la meua tasca d'oposició al Govern de la Generalitat. 25 de setembre de 2001: «Per què n'hi ha, d'aules prefabricades? Doncs molt senzill, perquè no es dona prioritat a aquests temes, a fer escoles dignes, escoles públiques dignes per a tothom; és per això que hi ha aules prefabricades.» 10 d'octubre de 2002: «De fet, podem dir que en el tema de la planificació escolar, no la d'aquest inici de curs, sinó en general, en aquests darrers anys, el Govern de Convergència i Unió ha fracassat; no ha volgut correspondre amb una planificació, i ara veiem que hi ha una sobresaturació i s'han creat nous centres amb barracons.» Uau!, senyora Baig; és per a mi tota una inspiració. Manca de voluntat, manca de planificació, manca de feina ben feta. Podem aplicar tot això que vostès deien al Govern anterior a la seva conselleria?

Perquè, quina és la realitat? La realitat és que el proper curs més de 21.000 alumnes catalans, gairebé 4.000 més que aquest any, estaran escolaritzats en barracons; que hi haurà un total de 643 barracons, 643..., dels 516 que hi havia aquest any. Aquí, de nou, no puc passar sense citar les paraules de la senyora Baig el 17 de febrer del 2000: «En aquest moment tenim a Catalunya 623 barracons; 19.750 alumnes estan encara situats en barracons. Som a l'any 2000, senyora consellera. Per mi, el segle proper comença l'any que ve. M'agradaria, per tant, acabar aquest segle amb una planificació, no amb una improvisació sobre el tema de construccions escolars.»

La pregunta és òbvia, senyora consellera: si era un escàndol l'existència de 123 barracons i de 19.750 alumnes en aquests barracons, per què no és un escàndol l'e-

xistència de 643 barracons i 21.000 alumnes en aquests barracons? I la resposta és molt senzilla: sí que és un escàndol i sí que hi ha hagut manca de planificació. Però com es pot dir, senyora consellera, que és lògica l'existència i l'augment de barracons, parlant del fet que s'ha de fer front a 24.484 nous alumnes? Però no havíem quedat que el Departament d'Educació, en col·laboració amb l'Institut d'Estadística de Catalunya i de les administracions locals, treballa en una planificació estratègica per preveure les necessitats d'escolarització al 2009? I com es pot dir que és impossible construir centres per cobrir aquesta demanda en poc temps? No havíem quedat que un pla de construccions, que ja podem concretar de cara a l'inici del 2005-2006, podrà eliminar, permetrà eliminar, noranta-cinc mòduls provisionals a l'inici de curs?

Jo el que li diria és que no s'ha de tenir cap bola màgica de vidre, com deia abans el senyor Jordi Castells, per saber quin serà l'augment d'alumnes. Any 2004-2005, augment de 24.000 alumnes; any 2003-2004, se'n recorda?, les aules a vessar, augment de 26.000 alumnes. És que és una progressió lògica! És que no s'ha de fer cap miracle!

Per tant, si ja era previsible l'augment d'alumnes, si la conselleria ja tenia planificada l'eliminació, la supressió, de noranta-cinc barracons, com és que ens trobem ara amb noranta-dos de més? De menys noranta-cinc a més noranta-dos; és a dir, 187 barracons de diferència de planificació.

Aquesta manca de planificació la podem veure en el ràpid relleu del màxim responsable de la planificació educativa, és a dir, aquell qui tenia la responsabilitat de posar en marxa tot aquest paquet que vostè ens deia a l'inici. La pregunta és: per què s'ha hagut de canviar el director general de Centres Docents i s'ha rellevat el subdirector general de Construccions Escolars? Com es pot canviar de la nit al dia el responsable de la planificació alhora que s'assegura que la planificació educativa de la Generalitat és impecable?

És clar, jo, senyora consellera, no seré tan cruel com alguns titulars que deien: «Les creixents dificultats que troba la consellera d'Educació per poder construir nous centres d'ensenyament i la necessitat de començar a preparar les eleccions autonòmiques del 2007 van provocar ahir el relleu del director general de Centres Docents.» Increïble –increïble. El mateix diari –i perdoni, senyora consellera, que faci esment a les hemeroteques, perquè si esperem, si hem d'esperar, que vostè ens expliqui realment quines són les causes, encara estariem asseguts– parlava de la «falta de solars disponibles en endarrerir-se la firma d'un conveni marc amb els ajuntaments per agilitzar l'entrega de parcel·les, i les partides per finançar les obres tampoc s'han aprovat sempre amb puntualitat.» Manca de planificació i de feina ben feta. «A més, les mateixes fonts» –m'encanta, això de les fonts autoritzades *off the record*, eh?, perquè sempre creen grans titulars– «van posar l'èmfasi en la idea que la consellera requeria, a mitja legislatura, un» –deien– «viceconseller d'Educació, amb un perfil més polític.» Un perfil més polític? El responsable de Construccions Escolars ha de tenir un perfil més polític? Com diu el mateix diari, «era necessari comptar amb un director general predisposat a moure's per Catalunya

per explicar la quantitat de feina que s'ha fet?» És a dir, necessitem un director que ens vengui taronges a preu de kiwis o necessitem un director que sàpiga planificar bé i implementar els programes al territori?

Com es pot tenir aquesta visió tan mediàtica, com tenen vostès, de l'educació a Catalunya? Una visió mediàtica, i no ho diem nosaltres, senyora consellera. Deixi'm parlar de les declaracions d'UGT, que no és sospitós de ser proper al nostre Grup, i de les declaracions de Comissions Obreres: «Els dos anys de gestió de l'actual equip de la conselleria no han significat un canvi substantiu d'aquesta política de fons. No s'han rectificat les deficiències de la planificació educativa, que es tradueixen en aules massificades i en una incapacitat de l'Administració de donar resposta a la matrícula viva. La conselleria ha optat per promocionar petits plans que afecten només uns quants centres, una política nadalenca per part de la Generalitat, que illumina els carrers i els decora, però no elimina el problema real.»

Senyora consellera, quina raó que tenen! Com diu Comissions Obreres, ja n'hi ha prou, de gestos mediàtics! Tots hi coincidim: un departament molt mediàtic, però gens eficaç.

Permeti'm que li expliqui què vol dir un departament mediàtic. Un departament mediàtic vol dir que quantres adolescents resulten ferits en una baralla entre alumnes d'un IES de l'Hospitalet de Llobregat surten vostès i diuen: «Els centres escolars catalans disposaran el primer trimestre del curs que ve d'un servei al qual podran recórrer per rebre assessorament davant de conflictivitat.» Quina és la realitat? Que s'habilitarà un telèfon no especificat, amb una ubicació física no definida i una estructura a saber. Això sí, la intenció és tenir-lo operatiu a l'inici del 2005-2006, com els noranta-cinc barracons menys. Quina és la realitat? Que el Programa de mediadors –que en podem parlar un altre dia– ja s'aplica a 104 centres escolars, perquè ja s'aplicava –ja s'aplicava. I vostès ho augmenten a 66 centres més. És a dir, quants centres tenim a Catalunya? 3.900? 3.907. És a dir, a un 1,7 per cent més.

O quan surten diversos informes que parlen del desconeixement de l'anglès per part dels nostres escolars vostès surten amb un pla per potenciar l'ús de les llengües estrangeres. I quina és la realitat? Un pla de què només es beneficiaran el 2,5 per cent dels centres de Catalunya –és clar, 200.000 euros no donen per més– i on es demanen uns mínims de llengua. Jo li recomano que llegeixi quin és el pla pilot que es fa a Madrid; es basa en un terç de l'escolarització en anglès i en intercanvis amb escoles bessones al Regne Unit.

Podríem parlar, també, dels problemes de convivència, amb la mal anomenada «violència juvenil»? Ens presenta un programa per potenciar la formació cívica a 80 centres, és a dir, al 2 per cent. És clar que 115.000 euros no donen per més.

Senyora consellera, manca de planificació, política mediàtica i d'aparador. No ho diem nosaltres; ho diuen també els professionals de l'educació. Vostès van crear moltes expectatives i recullen moltes frustracions. Com a mínim, les de les 21.000 famílies que veuran com enguany, de nou, els seus fills i filles estaran en barracons.

Li ho vaig dir: tenim la sensació que vostès escriuen molts plans, però un pla no és una planificació. Tenim la sensació que saben quins són els seus objectius. Per l'amor de Déu!, si això ho compartim tots, els objectius...

El president

Senyor diputat...

El Sr. López i Rueda

...però no saben –acabo ja, senyor president– quins són els mitjans per aconseguir-los. Tenim la sensació que tenen més interès a fer un titular que a fer una política. I així, senyora consellera, no es construeix la política educativa que Catalunya necessita.

Gràcies, senyor president, senyora consellera, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, per a la resposta, l'honorable consellera d'Educació, senyora Marta Cid.

La consellera d'Educació (Sra. Marta Cid i Pañella)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Senyor diputat Rafael López, en primer lloc, evidentment, sumar-me a la solidaritat que vostè ha expressat a l'inici de la seva intervenció, amb els nens de Cambodja, i passar a respondre-li.

Deixi'm dir-li, en primer lloc, que ja entenc que vostè està a l'oposició i fa el paper que li correspon fer, no?, entenent..., si l'oposició és la que vostè comprèn o entén. Jo he estat a l'oposició i l'he fet d'una altra manera habitualment, però cadascú la fa com creu convenient.

El que sí que li puc dir és que em sorprèn, en la seva interpellació, el desconeixement de dades, xifres, de comparacions que fa de manera, diguéssim, aleatòria, sense molt sentit, lligant-ho tot i fent un capmàs de tot el que li sembla..., del que diu la senyora Baig, deia l'any no sé què, del que deia no sé qui no sé quan i del que diuen els mitjans de comunicació, a què vostè, per cert, habitualment els fa molt cas. Jo també li diria que aniria molt bé que en fes del Govern i de les preguntes escrites que li responem habitualment i que també vostè rep habitualment.

Anem a veure, vostè em demana tasca feta, i vostè sap perfectament que aquest Departament ha estat sempre, des del primer dia, amb aquest nou Govern, transparent i clar amb les dades i les informacions que ha donat, fins a posar a lloc les dades que amb anterioritat havíem tingut. Perquè el primer que cal per planificar és saber on som. I això ja ho vam fer l'any passat, i vam explicar quina era la situació.

Per cert, contestant la interpellació en directe que vostè feia de la qüestió de la diputada Baig, jo el que li puc dir és que segurament el que volia dir era que no es podia entendre que, si entre el curs 1996-1997 i fins al 2000-2001 hi havia un descens d'alumnes de 88.000, continuessin incrementant els barracons. Crec que això és el que volia dir la senyora diputada en aquell moment, eh? Per tant... Ho dic perquè no ho mescli tot, no

faci venir les coses d'aquí cap allà, perquè s'ha de col·locar cadascuna al seu lloc.

I, en canvi, vostè llavors ha posat al mateix cabàs l'increment de població escolar que en aquests moments tenim, com vostè sap, amb uns números que vostè també ha citat, i que, per tant, si n'hem absorbit 24.484, i vostè m'ha dit el nombre de barracons que haurem de posar-hi, jo li he de dir que acabarem seixanta-tres centres, que, evidentment, molts d'aquests barracons corresponen a centres que ja tenen una planificació, però que en el moment que s'inicien, doncs, els hem d'iniciar en aquestes circumstàncies.

I aquí tot ve per una situació, si em permet que li ho digui, de no haver utilitzat bé el concepte del que havia de ser una aula transitòria, perquè té el seu paper a la planificació; el té. Quan no el té és quan aquest barracó es converteix en un barracó etern, eh? Són dos conceptes molt diferents. I, per tant, jo li agrairia que també, en les seves exposicions, intentés ser més precís, no?, en les consideracions que fa.

Feina feta. Miri, el Govern va començar l'any passat una nova etapa en matèria de construcció d'equips. En aquest marc, el Departament d'Educació està fent un esforç sense precedents, números en mà i pressupostos en mà, en inversions per a infraestructures escolars. El Departament d'Educació té en marxa avui 370 actuacions, per import de 520 milions d'euros; són 85.000 milions de les antigues pessetes.

Escolti, nosaltres no tenim factures per pagar. I m'ho ha sentit dir més d'un cop, perquè en els mitjans de comunicació també aquestes dades han sortit; vostè no les ha nomenat, però han sortit, eh? –han sortit. I li he de dir que, comparativament –i pot comparar-ho quan vulgui–, els dos primers anys d'aquesta legislatura, respecte de les dos anteriors, són però que molt substancialment millors, i també comparant-les amb les dos últimes, que era quan l'anterior Govern es va trobar amb aquest creixement d'alumnat que li anava apuntant.

És a dir, nosaltres hem arribat en un moment crític pel que fa al creixement d'alumnat, i a més a més, amb una herència, doncs, difícil de gestió, perquè, precisament quan era lògic que anessin desapareixent barracons, això no va succeir. Per tant, el que pretenem és posar-nos al dia i parlo de posar al dia perquè, com li deia abans, en educació no tenim deute, sinó que tenim dèficit, eh? –i això també ho trobarà als mitjans de premsa.

Un dèficit, senyor diputat, que es va incrementar espectacularment durant els vuit anys que el seu Partit va ocupar el Govern de l'Estat i en què vostès ens van presentar una llei de qualitat sense ni tan sols cap tipus de memòria econòmica, i aquí estem rebent nou alumnat –no només de creixement vegetatiu propi, sinó que n'estem rebent d'altre–, i en el moment que això es va començar a detectar no hi va haver cap interès ni intenció... –no sé a la Comunitat de Madrid les meravelles que deuen fer; jo també li'n puc explicar alguna, de qüestions de la Comunitat de Madrid, però crec que no és el cas, crec que no és el cas–, i en aquesta situació de gestió, d'àmbits no competencialment pertanyents al Govern, doncs, hem hagut de posar-hi tot el que ha calgut. I ho estem fent, i ho estem posant.

És cert també, com vostè ha dit, que nosaltres ens vam trobar amb una manca de planificació; i és cert. I l'hem posat al dia, la planificació. I vostè sap perfectament que el que nosaltres hem donat a conèixer i hem fet públic és tot el seguit d'acords de govern, amb noms de tots els centres, on són ubicats i a quins creixements responen. I són l'esforç d'aquests dos pressupostos d'aquests cursos que nosaltres gestionarem.

I permeti'm que no li entre, sincerament, a contestar el que fa referència al director general de Centres Docents, perquè li he de dir que ha estat, en el seu càrrec, una persona lleial, que ha fet la feina que se li havia encarregat que fes, i punt, i no hi ha més a dir. Hi ha una reestructuració en marxa al Departament d'Educació, que, si no la sap, és perquè no deu llegir tots els diaris, i dins d'aquesta reestructuració, doncs, aquesta era una de les qüestions, al marge de perfils i d'altres consideracions que vostè ha fet i en què jo no entraré.

El Pla de construccions escolars hi és; hi és, a la planificació, i l'estem complint. I hi són, ja començant a desenvolupar..., els 1.500 milions d'euros que vostè ha citat. I aquesta és la despesa que ens ha de permetre posar l'escola catalana al dia.

També li he de dir que he expressat públicament la meua inquietud per l'efecte que tindrem amb el reagrupament de la regularització de papers que s'està produint. I en aquests moments estem treballant en aquest sentit: saber quants menors afectarà el reagrupament, perquè ens sembla imprescindible, per a nosaltres i per als ajuntaments i per a les comunitats educatives, tenir aquestes dades i afinar tant com puguem la planificació.

Però, escolti'm, que nosaltres puguem treure barracons en un període de creixement tan important, de creació de nous centres..., perquè ho estem fent, i ho estem fent a llocs on el que hi havia era onze anys de barracons, no un o dos, o tres, sinó onze, i n'hi han uns quants exemples al país que jo li podria posar; això és el que estem posant al dia en aquests moments. Vostè em dirà: «En posa d'altres.» Poso aquells que responen a la nova creació de centres que han de donar resposta, per exemple, al fet que quatre comarques del nostre país han incrementat –només quatre, eh?, que són les que rebran aquest impacte de nous barracons–, d'un curs per l'altre, set mil alumnes. Escolti'm...

Segona qüestió: les nostres escoles no tenen pas rodes. Hi ha una qüestió que haurem d'introduir quan analitzem la planificació educativa en construccions escolars, i és la mobilitat de la població. Abans parlàvem d'estadístiques i dèiem: «Un curs comença amb cent i acaba amb cent quatre»; diu: «Miri, n'hi ha quatre més.» No, ara dius: «En comencen cent, n'acaben cent quatre, i, dels que van començar fins als que han acabat, només n'han aguantat cinquanta.» Doncs, això vol dir que tenim un procés de mobilització que no hi era en legislatures anteriors –que no hi era en legislatures anteriors–, que ara hi hem de fer front.

I hi hem de fer front per assegurar que tothom, en l'edat que correspon, pugui ser atès amb qualitat. I això ho fem millorant construccions, evidentment, i això ho farem, com ho hem estat fent fins ara, posant-hi més recursos humans.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, per a la rèplica, l'il·lustre diputat senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Moltes gràcies, senyor president. Home, jo li demano que en la qüestió dels immigrants facin una bona planificació d'ara endavant. Més que res, que no vinguin dintre de tres mesos dient que no saben..., que potser..., que el tema... A veure, que disminuirien en noranta-cinc barracots, ho va dir vostè; ningú la va obligar a dir-ho. Vull dir, és aquella famosa dita àrab, no?, que un és amo dels seus silencis i esclau de les seves paraules. Vostè va dir, en seu parlamentària, que disminuiria en noranta-cinc barracots a l'inici de curs, i ens trobem ara amb noranta-dos barracots més. Vull dir, aquestes són les dades.

Vostè es pot enfadar amb mi o es pot enfadar amb la comunitat educativa perquè no entenc el que són aules transitòries. Bé, potser ja li faré la pregunta, perquè em digui quina és la diferència entre barracons/barracots, aules transitòries, aules de qualitat, aules prefabricades..., bé, ja en farem... Però la realitat és que, de noranta-cinc menys, hem passat a noranta-dos més: 187 de diferència. I aquesta és la realitat.

I la realitat és que els pares i mares de Catalunya s'aixequen un dia sabent que hi hauran noranta-dos barracots més. Vull dir, no hi ha hagut la planificació que..., alguna cosa ha passat.

I vostè em diu: «És que no es podien planificar 24.000 nous..., una matrícula...» I jo li dic: sí que es podia planificar, perquè ja portàvem... Vull dir, tampoc ens ho inventem nosaltres, no són dades que jo posi aquí de forma aleatòria: 26.000, 2003-2004; 24.000, 2004-2005; 24.000, 2005-2006. Vull dir, són matemàtiques de primària, gairebé; vull dir que no és re de l'altre món. Llavors...

I vostè deia que estava planificant amb l'Institut d'Estadística de Catalunya! És clar, és que un que és sociòleg sap quin és el valor que tenen els instituts d'estadística, que no són coses... És clar, és que no estem parlant que li ho va preguntar a la pitonissa Lola! No, és que li va dir a l'Institut d'Estadística de Catalunya que fes una planificació fins al 2009! I, de fet, no hem pogut planificar ni el 2005; és a dir, ni sis mesos. Aquesta és la realitat, senyora consellera. No vull que s'enfadi, però aquesta és la realitat.

Vostè em parla d'herència. És que vostè s'hi va comprometre. Ja no parlem de Convergència i Unió: és que vostè s'hi va comprometre en seu parlamentària fa sis mesos. Si hi havia tan mala herència, és que vostè, doncs, no va saber..., o ens va dir alguna cosa que no havia d'haver dit, que són aquests noranta-cinc menys.

És clar, i vostè parla de la reestructuració... Bé, a veure, a mi em preocupa quan la mateixa setmana surt... En política re és casual, senyora consellera. Vull dir, això, encara que un porti poc en política, ja..., les coses s'aprenen. Que la mateixa setmana es canviï el director general de Centres Docents... Jo no li dic si ha fet una

bona tasca o no; no ho sé, no conec el Departament per dintre. Altres companys que vindran després a fer interpellació, segurament que coneixeran millor el Departament per dintre. Jo no me'l conec –jo no me'l conec–, jo veig la tasca de conjunt. I jo veig que la mateixa setmana que surt a la premsa la manca de planificació perquè s'augmenta d'aquests noranta-dos barracots –per cert, les paraules de la senyora Baig eren del 2003, no eren del 96–, la mateixa setmana que es fa això, noranta-dos barracots més, es canvia el director general de Centres Docents i es relleva el subdirector general de Construccions Escolars. *Casualidades de la vida*, potser? Potser. Però vostè entengui que això no m'ho crec. No m'ho empasso, ho sento –no m'ho empasso.

A veure, vostè parla de transparència. Doncs, digui: és veritat que la falta de solars disponibles és perquè s'ha endarrerit la signatura d'un conveni marc amb els ajuntaments? És veritat que les partides per finançar les obres no s'han aprovat amb puntualitat? Digui'ns-ho, si us plau. És que, si vostè diu que hi ha tanta transparència..., és que estem esperant que ens digui alguna cosa. És clar que un ha de recórrer a hemeroteques: recorre a hemeroteques perquè no té cap informació més. Què li he de fer?, una pregunta, perquè dintre d'un mes em contesti? No, vull dir, la informació, aquesta informació ha de ser pública. Aquesta informació, vostè l'ha de donar aquí, en seu parlamentària.

Després em comenta la matrícula viva, que les escoles no tenen rodes. Benvinguda a la realitat. És que és una cosa que nosaltres ja dèiem quan estàvem al Govern de l'Estat i que suposo que Convergència i Unió ja deia quan estava al Govern. Benvinguda a la realitat del Govern. És que fer oposició és fàcil.

Ara, digui'm una cosa: s'ha previst –s'ha previst– afrontar la matrícula viva en aquells centres que durant el curs... –dic amb professorat nou–, que durant el curs augmentin en alumnat d'incorporació tardana i augmentin la seva ràtio més d'un 10-15 per cent, contemplat al Decret de matriculació? S'ha previst això? Perquè, segons les informacions que tenim, no.

Vostè em parla de la matrícula viva. Parlem de matrícula viva: s'augmentaran els professors en aquells centres... –i jo crec que és un tema d'interès general i li deixo la pregunta–, s'augmentaran els professors en aquells centres que durant el curs augmentin la ràtio amb un 10 per cent més d'alumnes amb necessitats especials en matrícula viva?

Home, jo li demanaria que, amb la seva voluntat de transparència, em contesti aquestes preguntes, perquè no són preguntes que vulgui el Partit Popular de Catalunya, sinó que són preguntes que es pregunten, que es fa la societat en general, i, sobretot, els pares i mares de Catalunya.

Gràcies senyora consellera, senyor president, i senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, per a la rèplica, l'honorable consellera d'Educació, senyora Marta Cid.

La consellera d'Educació

Gràcies senyor president. Bé. Senyor diputat, jo he intentat circumscriure els paràmetres de la interpellació a les dades en què ens movem i amb la temporalitat que pertoca a cadascuna; és a dir, ni l'increment s'estava produint el 96, 97, 98, sinó que la punta la tenim en aquests moments, ni la mobilitat llavors era la que tenim ara. Llavors, jo..., ja que vostè és sociòleg, suposo que no només deu analitzar fenòmens, sinó les característiques en les quals es produeixen per poder-les interpretar, perquè, si no, podria fer unes anàlisis sociològiques realment que podrien esparverar qualsevol.

(El vicepresident segon substitueix el president en la direcció del debat.)

Llavors, amb aquest rigor, jo el que li diria és: «El proper curs entraran en funcionament seixanta-tres noves escoles, i efectivament caldrà instal·lar noranta-dos mòduls provisionals per afrontar el creixement de més de 24.400 alumnes nous, i per respondre a la gran mobilitat de la població.» La posada en funcionament de seixanta-tres nous centres docents el proper curs ens permetrà, així mateix, retirar cent dotze mòduls que ara existeixen. És a dir, no digui només la primera part o el resultat: digui de què ha estat fruit, eh? Perquè jo li puc assegurar, doncs, que n'hi ha, d'aquests mòduls, que feia anys i panys que els tenien instal·lats i que en dos anys nosaltres els hem retirat. I no un mòdul a un lloc concret, sinó centres sencers que estan en mòduls des de feia uns anys. Això aquest any ho veuran aquestes comunitats educatives. I com li deia abans, perquè tingui una idea clara del que suposa la gran mobilitat que té la població, que no tenia llavors, que es desplaça d'un municipi a un altre, el seixanta-cinc per cent dels mòduls provisionals que s'instal·laran aquest curs estaran en aquestes quatre comarques: el Baix Llobregat, el Maresme i l'Alt i el Baix Penedès. Li dona una idea em sembla que molt clara del país, si vostè el coneix, i de quin és el desplaçament que s'està produint, i què és el que està passant. Aquestes són les comarques que jo els deia que han anat creixent. És més, transparència tota la que vulgui: nosaltres vam donar una informació comarcalitzada, i al costat els números de creixement d'alumnat. Tothom surt en aquesta fotografia, i tothom s'hi pot veure i pot avaluar què és el que hem fet, i com ho hem fet.

Vostè em diu: «Digui'm si és cert que hi ha algun problema de solar.» Escolti, jo, si vol, exemples concrets o problemàtiques concretes... –i vostè ho sap–, si m'ho pregunta li respondré. Doncs, sí, hi ha llocs que tinc els diners pressupostats i que estem tancant el lloc d'actuació amb l'ajuntament perquè té dificultats de trobar la zona on instal·lar-ho, i que respongui a la necessitat de l'entorn. Però això, ho fem conjuntament amb els ajuntaments.

Aquesta consellera i aquest Govern, nosaltres no direm si d'aquí cap aquí, o d'aquí cap allà, ho fem conjuntament. Sabem tots que hi ha aquesta necessitat i mirem de resoldre-ho. Li puc dir que tinc alguna obra que s'ha endarrerit per una qüestió de recerca d'arqueologia, que hem hagut d'esperar uns mesos a veure quin era el dictamen que li corresponia abans de poder fer fonaments, sí, senyor. Li puc dir que hi ha una escola que

quan es van començar a fer els fonaments va sortir un subsòl calcar i van haver de reforçar. Li puc posar exemples concrets, si vostè els vol, i els respondré tots, un per un, li puc ben bé assegurar.

I l'últim que m'ha preguntat: «S'ha previst...?» Escolti, és clar que s'ha previst. Es va preveure el curs passat. Nosaltres hem posat més mestres o professors en el cas que se'ns ha requerit, i que es justificava per poder atendre l'alumnat que arribava. I també hem posat auxiliars d'educació infantil a P-3 per aquest motiu. I aquest curs vinent en continuarem posant en la mateixa línia que hem estat treballant el curs que deixem, li ho puc assegurar. Perquè el nostre objectiu és la qualitat educativa, i d'això en forma part l'atenció que donem als alumnes i també les infraestructures, certament també les infraestructures. Però la illusió no l'ha perduda ningú de la comunitat educativa. I li asseguro que n'he trepitjat moltíssimes en un any, perquè tothom, quan li explicues i li raones i li dones la seguretat que al costat del problema hi haurà una solució, entén perfectament que de vareta màgica no en té ningú, però sap que aquell barracó que li has col·locar allí no estarà *in eternum*, sinó que té una data de caducitat. I això és el més important que ha de fer un govern, donar seguretat a la ciutadania.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable consellera.

Interpellació al Consell Executiu sobre centres docents (tram. 300-00975/07)

El cinquè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre centres docents. Aquesta interpellació ha estat presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, i té la paraula, per a la seva exposició, l'illustre diputat senyor Josep Maria Freixanet.

El Sr. Freixanet i Mayans

Gràcies, senyor president. Veient la interpellació anterior, és clar, algú pot preveure que diguis: «Escolta, ja t'ha aixafat una mica la guitarra...», perquè segurament alguns elements que la consellera tenia previst respondre'm ja potser els haurà respost anteriorment. De tota manera, com que aquí el senyor Rafa López té aquest interès a fer conèixer la seva professió de manera habitual, de sociòleg... (*veus de fons*) –no, no...–, i els seus estudis –la qual cosa em sembla molt correcte–, permeti'm consellera, doncs, que avui actuï de docent, no?, i com que ja els papers els he hagut de canviar una mica tots, anem a veure què diuen les notes.

Quan s'arriba a final de curs, generalment s'acostuma a avaluar; s'acostuma a avaluar i els centres avaluen com ha anat el curs, i els alumnes han de passar una sèrie d'avaluacions, i aleshores se'ls acaba dient en molts casos, sobretot a les escoles –als instituts ja no–, a veure si progressa adequadament o necessita millorar, frase que..., o aspectes que s'han posat molt de moda, que fins

i tot en tertúlies de comentaristes en molts moments s'utilitzava d'aquesta manera. I és clar, si jo hagués d'avaluar la consellera i el Govern de la Generalitat en l'aspecte educatiu, doncs, home, jo diria que en molts aspectes, en tot el que han estat plans d'innovació progressaria adequadament.

Jo no sóc com un senyor que tenia al costat, fa un moments, que anava dient que tot és un desastre, etcètera. Jo penso que, escolti, no fitem, al contrari. Els plans d'innovació han donat sortida real a tota una sèrie de dificultats que tenien els centres per tirar endavant molts projectes que ja tenien, i en aquests moments se'ls posa un reconeixement al davant. Tots els plans d'entorn, la reutilització dels llibres de text, jo penso que ha estat d'una gran qualitat i d'una..., que progressa adequadament. Ara bé, evidentment que no tot a la vida surt perfecte i, en tot cas, sí que podríem posar, en algun aspecte, que es podria millorar. I algú entendrà que, per exemple, tot el tema dels barracons podria ser un dels aspectes, no? D'entrada diem: «Escolti, jo crec que això necessita millorar», i segurament tots hi estaríem d'acord, i per molt que siguem d'un grup parlamentari que donem suport al Govern, tots estaríem d'acord que no ens agradaria parlar, en aquests moments, d'aquestes qüestions. Però és clar, si un docent es prega de bon docent, una de les coses que ha de mirar sempre, en tot cas, és mirar i analitzar com és que aquell alumne no arriba a assolir les competències bàsiques, i per què no ha arribat a aquestes competències bàsiques, en tot cas, o a aquests coneixements mínims que se li exigien, no? I aleshores aquí entrariem ja en molts factors que cal analitzar, i que en tot cas, ja ve una mica de lluny.

És a dir, jo tinc la sensació, i en tot cas consellera vostè m'ho dirà, que la seva actuació ha hagut de ser reactiva enfront del que habitualment entendríem que hauria de ser proacció, és a dir, de poder anar per davant de la problemàtica que tenim al davant.

Per tant, en aquest sentit, ja li faria una pregunta molt concreta: Realment vostè s'ha trobat amb una planificació adequada, amb una facilitat o flexibilitat per tot el que podria ser el protocol, per arribar a fer noves construccions escolars, adequat?

Un país, diuen, que presumeix de modern és aquell que planifica avui les infraestructures que necessita demà. Vostè s'ha trobat amb aquestes condicions? No? Estem davant d'un país modern?

En el moment que amb cursos determinats, amb anys naturals determinats hi havia una davallada de població bastant important, i on, d'alguna manera, preveient ja que en tot cas hi havia un moment oportú, que el Govern anterior, tant com a grup, com en el moment que va donar suport al Partit Popular a Madrid, suposo que havia de tenir un coneixement molt exhaustiu i molt important de tota l'ona immigratòria que es podia portar aquí, tota la colla de nous nadius que d'alguna manera han fet de Catalunya el seu país, i que d'una manera inicial ho podríem veure com una qüestió positiva, i que a més a més sabem que aquesta gent han vingut aquí, són aquí i es volen quedar aquí, però que sovint han vingut inicialment a treballar, però que després es produeix el reagrupament familiar, per tant, això, d'al-

guna manera hi havia d'haver dades –si es planificava bé– que això pogués existir.

En aquest sentit, permeti'm ja que li faci una pregunta, o una altra pregunta. Hi ha hagut la regularització fa un mes o dos, i en aquesta regularització vostès tenen contactes amb la Delegación del Gobierno, una mica per poder preveure què suposarà de cara a tot el que pugui ser el reagrupament familiar? És a dir, si tenen ja unes dades que ens puguin donar un horitzó de veure, en propers anys, com realment estarà la població escolar de Catalunya. En aquest sentit hem de dir que, a part dels nous nadius, aquí tenim també tota la mobilitat interna que també es produeix actualment. I aquesta mobilitat interna, que d'alguna manera amb la nota de premsa que vostè ha fet –i ho ha dit abans amb la resposta a la interpellació–, doncs, ja ha dit que hi ha unes comarques concretes on realment aquesta precarietat de construccions escolars és més important perquè és on hi ha hagut una onada de creixement de la població escolar.

Per tant, en aquest sentit, també, demanar-li: Com es treballa des de la conselleria, des del Govern, tota aquesta mobilitat que es dona? És a dir, com està –i suposo que això no és matèria de la seva conselleria, no?–, però, el tema dels plans territorials, que d'alguna manera perfilen l'horitzó demogràfic que poden tenir moltes comarques, o el que puguin arribar a ser les noves vegueries? Hi estan en contacte? Què coneixen? Què saben?

Deia això de la segurament mala planificació. Miri, permeti'm que li posi un exemple, un exemple que vostè va poder viure crec que ahir en directe. En tot cas, en el meu petit país, no?, ahir visitàvem –el Lluçanès, eh?–, a Sant Boi de Lluçanès, una població que ara s'hi farà definitivament un nou centre educatiu, i és clar, és que és un nou centre educatiu que la gent d'allà quan els ho deien deien: «Sí, però és que això portem deu anys que ens ho diuen.» I quan ens ensenyen els terrenys, veiem un magnífic cartell, vingut a menys, per cert, que deia: «Propera construcció d'una escola.» I quan mires la data –posava, em sembla, desembre 2002–, curiosament t'adones que realment sí. Quan algú criticava qui era el propagandístic et trobaves realment..., bé, vull dir que en tot cas, analitzin vostès molt bé, senyors del PP, qui realment fa propaganda, qui realment és mediàtic, qui realment busca uns rèdits electorals que segurament..., uns rèdits electorals en el seu moment. El que no es pot fer és enganyar la població. S'ha de ser clar, s'ha de ser transparent.

Jo crec que aquí s'ha de remarcar la valentia que ha tingut la consellera, en aquest sentit, de sortir públicament i de reconèixer tranquil·lament, doncs, escolti, que farem ics..., noranta-cinc barracons més. No passa absolutament res per dir-ho així. No com abans, que d'alguna manera la intenció... –i d'aquí les preguntes que feien o les interpellacions que podien fer, diferents grups, com els que aquí s'han mencionat–, perquè realment hi havia aquella vergonya, aquella por escènica de poder dir, de poder explicar la realitat i de dir la veritat.

Escolta..., veritat, transparència i, realment d'alguna manera les coses s'han de dir clares, i s'ha d'afrontar amb valentia i amb esportivitat... (rialles), i, vull dir, tot

i l'amenaça de la senyora Carme Laura Gil, doncs, que va a buscar les estadístiques i, per tant, això ho convertirem realment en una taula de sociòlegs d'aquí a un moment, no? Però bé, en tot cas, com em deia ahir algun company, és a dir, la nulla –la nulla– planificació, voluntària o no voluntària, com sigui, és la que provoca aquests desajustaments.

Evidentment, el Govern ha d'assumir la seva responsabilitat i, per tant, ha de treballar més de valent, i, per tant, jo demanaria que siguem capaços d'invertir i buscar més finançament per a l'educació, per a l'ensenyament, per a les construccions escolars. Jo crec que en la resta està molt ben controlat; la qualitat, l'hem apostada, però els edificis també són qualitat.

Per tant, en aquest sentit, doncs, bé, en l'àmbit que pertocui els pressupostos haurien de ser, doncs, al més generosos possibles. És a dir, la no-actuació provoca conseqüències nefastes en el planificador que ve al darrere. I, com em deia algú ahir –i, en tot cas, la propietat intel·lectual és de qui és, eh?–, realment això, la no-planificació és com l'efecte tsunami; és realment..., les conseqüències es veuen molt més enllà del moment, i aleshores això acaba comportant, doncs, això: aquestes problemàtiques que tenim avui dia.

Però això no vol dir «qui dia passa, any empeny», ni amagar el cap sota l'ala..., sinó, consellera, si us plau, és important que siguin valents, que siguin responsables, que acabem amb aquestes precarietats que no ens agraden, tot i que hem d'entendre que evidentment, i crec que ho ha dit vostè abans..., és a dir, aquests mòduls, aquests barracons, no han de tenir-se com anteriorment, com uns elements que es queden, sinó com uns elements únicament temporals, eh?, i que després...

El vicepresident segon

Senyor diputat...

El Sr. Freixanet i Mayans

...s'han de poder substituir.

Per tant –acabo, senyor president–, li demano bàsicament que ens faci una radiografia de la situació i del capteniment del Govern en tot el que fa referència al tema de construccions escolars.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyor diputat. Té la paraula per a la resposta de la interpellació, en nom del Govern, la consellera d'Educació, l'honorable senyora Marta Cid.

La consellera d'Educació

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, continuem parlant del mateix tema, no?, una mica, com també apuntada el diputat Freixanet fa un moment.

Miri, certament, nosaltres hem hagut de fer una acció reactiva, i, a més a més, d'urgència, eh? Perquè, a veure, no sé d'on..., traurem les estadístiques... Jo les tinc, eh?, i són ben clares. (*L'oradora mostra uns gràfics.*) Això era població d'alumnes que es perdia. Aquí és

quan comencen a créixer. M'entén? I això està situat on està situat, eh? I és el que hem de gestionar. I com ho hem de gestionar? Amb transparència i donant informació.

El que més preocupa la comunitat educativa, el que més preocupa la ciutadania és no tenir la informació i l'explicació de per què passa el que passa en cada moment o en cada circumstància. Llavors, nosaltres, no crec que..., tampoc un gest de valentia, sinó en la línia que hem estat dient, que és la que ha de ser des del primer moment..., hi hem donat total i absoluta transparència, a la qüestió.

I, doncs, evidentment, nosaltres fem centres nous, 63, que ens trauran un nombre de barracons que ens trauran, però en creem, en unes zones on la pressió demogràfica és la que és, fruit de l'arribada de població en edat escolar, fruit de l'arribada de l'onada pròpia del país, que se suma a la de nouvinguts, i a més a la mobilitat i el desplaçament d'aquesta població.

És a dir, li puc posar..., no ho sé, exemples molt concrets. Per exemple, Corbera de Llobregat, d'aproximadament 11.000 habitants. La matrícula ha crescut en dos anys en vora tres-cents alumnes. Això és una realitat. D'aquests, n'hi han molts de semblants.

Molt descriptiu. La preinscripció d'enguany: aproximadament 10.500 preinscripcions eren resultat d'un canvi de domicili de l'alumne. Doncs, és una dada que jo crec que hi posa molta llum, a per què els nombres són els que són.

Però això no detreu en cap moment..., ni hem de permetre que emmascari en cap moment que, a part d'aquesta política reactiva, n'hem fet de proactiva, perquè, si no l'haguéssim fet, el tsunami que vostè deia ja se'ns hauria emportat, literalment. I, per tant, sí que n'hem fet.

Avui el tren, per dir-ho així, no només és a la via, sinó que es desplaça a tota velocitat. La màquina està engegada; no està aturada, com en algun moment algú ha volgut donar a entendre. Ni molt menys. Tenim 185 projectes en fase de redacció; 32 obres licitades que estan pendent d'adjudicació si no s'han produït en aquests últims dies; 71 obres ja adjudicades, que s'inicien aquest mateix mes de juny o juliol, i 82 obres que ja estan en fase d'execució. Perquè el repte també el tindrem no aquest curs que començarem aquest setembre, sinó el següent, eh?, quan haurem d'haver executat moltes d'aquestes obres de construcció tradicional.

Com deia abans, per tant, tenim 370 actuacions, 520 milions d'euros. Mai a Catalunya no s'ha invertit tant en escoles en tant poc temps. És a dir, durant l'any 2004 i fins al maig del 2005, el Govern, l'actual Govern de la Generalitat, ha pres acords, i això ho pot anar a buscar tothom, amb informació directa..., són acords de govern, del Govern actual, que comprometen obres per un import de 456 milions d'euros, eh? D'aquests 520, 456 milions d'euros s'han pres en acords de govern durant l'any 2004 i fins al maig del 2005. I aquests són números clars. I l'esforç inversor hi és.

I vostès em diran: «És que per les circumstàncies encara hauríem de posar-hi...» I tant. Però vostè també em

deia: «Quina planificació hem trobat?» Jo..., em sembla que abans ja n'he fet una pinzellada. És a dir, el moment en què el previsible era abaixar els mòduls prefabricats, perquè no hi havia la pressió d'alumnes, doncs, no es van abaixar. Fins i tot, en alguns trams de l'educació es van incrementar. I algú em dirà: «Fruit d'unes altres coses...» Però no es va invertir en construcció; s'estaven fent altres coses.

Ara, en un moment d'aquestes característiques, certament, actuar de manera proactiva no és fàcil, però, aquest Govern, jo li asseguro que ho està fent. Perquè la previsió del creixement, la tenim, i hem estat mesos –i el responsable hi ha estat el temps que ha calgut– per fer aquesta planificació.

Ara bé, una planificació que sí, que ha de tenir flexibilitat, i que revisem puntualment a les taules de planificació, properes a l'Administració local i a la comunitat educativa, evidentment que sí, perquè aquests canvis que jo li he apuntat en poblacions amb noms i cognoms, doncs, es produeixen en molts llocs.

Escolti, jo he anat a inaugurar un centre que ja me n'han demanat l'ampliació el dia que hi anava. Però és que..., no és que sigui qüestió d'aquest Govern, és que li puc posar un exemple d'un centre que, la legislatura passada, el dia que es posava en funcionament, se prenia un acord de govern per ampliar-lo. Amb pocs mesos de diferència. On era la planificació? Doncs, era inexistent en aquest sentit, evidentment.

Doncs, hem posat ordre, sí. Ja no reproduiré les paraules que es van produir en el canvi de càrrecs, en el seu moment, doncs, que ja ens van augurar que o ens arremangàvem de debò o el 2005 el tsunami, com vostè deia, ens arribava de ple. Doncs, bé, nosaltres hem actuat reactivament i proactivament.

M'ha preguntat el tema de la regularització. Jo li he de dir que des de bon començament aquesta és una qüestió que ens vam posar en contacte amb la Delegació del Gobierno, que vostè deia, i, evidentment, les dades..., i el contacte és fluid. Doncs, perquè gaudeixen d'una informació que a més a més pot ser anticipatòria de. I en el cas dels reagrupaments, això es pot donar, i, per tant, a nosaltres, i fins i tot als municipis, els pot donar llum de com poden anar les coses al llarg del curs, i, puntualment, en unes franges del calendari més que en unes altres.

Aquesta comissió funciona. Tan aviat..., a final d'aquesta setmana ja havien de poder-nos proporcionar dades pel que feia als reagrupaments que afectaven menors, eh?, quins eren els que ells consideraven, i a partir d'aquí nosaltres, amb els ajuntaments, ens posarem a treballar. Evidentment, amb la voluntat que hem de mantenir la qualitat i, per tant, assegurar els llocs que es necessiten per a donar aquesta atenció.

El tema de la mobilitat, que vostè també me n'ha fet referència explícita, és un tema, certament, de difícil gestió –i, amb això, no els descobriré res–, però que nosaltres també estem en aquests moments treballant d'una manera transversal, perquè pensem que és de l'única manera que això es pot treballar. Per exemple, d'aquesta mena són les modificacions a la Llei d'urbanisme, que permetran que el Departament d'Educació

estigui informat a l'avançada de les grans actuacions urbanístiques que emprenguin els ajuntaments, de tal manera que es puguin planificar prèviament els creixements considerables de la població.

Així sí que s'hi podrà fer front i es podran planificar els possibles increments de demanda d'escolarització a dos o tres anys vista i amb reserva de terrenys.

Això no era abans així. A nosaltres se'ns n'informava en acabar, de tot el procés urbanístic. Ara no: se'ns informa a l'avançada. I això ens permet un treball de proximitat que no teníem abans.

Evidentment que la mobilitat no és un tema del Departament d'Educació, exclusivament, però nosaltres hem de donar el servei, i som uns dels que ens veiem, doncs, implicats en la gestió d'aquesta mobilitat. I, per tant, aquest treball transversal és indefugible, i nosaltres l'estem portant a terme.

Però no hem d'amagar que aquesta mobilitat produeix, en determinades infraestructures escolars, haver d'afegir o haver d'iniciar un centre, és a dir, els nivells del segon cicle inicial, doncs, amb mòduls prefabricats. No ho hem d'amagar. El que passa és que al costat..., la diferència, en aquesta etapa nova de planificació, és que al costat dels mòduls prefabricats, es col·loquen sempre, amb una planificació, al darrere, per permetre retirar-los en un breu termini de temps, el més breu possible.

I això ho entenen els ajuntaments i això ho entén la comunitat educativa. La comunitat educativa i els ajuntaments el que no entenen és que un centre que l'any 96 comences amb mòduls, doncs, nosaltres, en aquests dos anys de legislatura els hàgim fet el centre i els hàgim retirat –projecte inclòs. Això és el que no entenen! I això és el que crea desconfiança. I aquest és el terreny que nosaltres ens hem trobat ben adobat pels governs anteriors.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable senyora consellera. Per a la rèplica... *(Veus de fons. La Sra. Gil i Miró demana per parlar.)* La senyora Carme-Laura... És que anem a fer la rèplica... *(Veus de fons.)* Senyora Carme-Laura, em demana la paraula? *(Pausa.)* Per quin motiu, si us plau?

La Sra. Gil i Miró

El motiu és..., la lectura de l'article 65, quan es diu «quan es fa al·lusió a la conducta d'un diputat...» Jo sóc diputada, i s'ha fet al·lusió a la conducta de la que avui és diputada quan era consellera. Jo crec...

El vicepresident segon

Aquesta presidència, senyora diputada, entén que en tot cas aquest article es podria aplicar, tenint en compte el debat que s'ha tingut aquí, amb referència a la veracitat de les dades que s'han dit, concretament...

La Sra. Gil i Miró

Doncs, precisament, l'acusació ha estat que s'amagaven dades...

El vicepresident segon

Trenta segons...

La Sra. Gil i Miró

Molt bé. No, en necessito menys. Simplement, el senyor Freixanet –si per ignorància o mala fe..., suposo que per ignorància– ignora que cada any, l'última legislatura, s'enviava a tots els diputats i diputades, a la premsa, es feia pública i es penjava del web les construccions escolars..., en què es deia: les construccions escolars que s'havien acabat, les que s'estaven executant en compliment del pla de xoc i els acords de govern pels quals s'aprojava les noves construccions.

Simplement. I perquè desitgem que quedi en acta que l'anterior Govern no amagava informació de cap mena.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. (*El Sr. Freixanet i Mayans demana per parlar.*) El senyor Freixanet té la paraula per trenta segons.

El Sr. Freixanet i Mayans

Molt bé. Escolti, jo no he dit..., jo, l'únic –l'únic– que he dit és que no es deia tota la informació en el tema dels barracons, o anomenats «mòduls prefabricats»; és a dir, el càlcul que s'havia fet. En tot cas, la seva interpretació del nombre de mòduls prefabricats..., per vostè era una, però la realitat del que es va trobar eren altres de molt més elevats.

Per tant, senzillament, he constatat unes dades que, en tot cas, en aquest Parlament, crec que ja havien set àmbit de debat en el seu moment.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor Freixanet.

Interpellació al Consell Executiu sobre política industrial i deslocalitzacions
(tram. 300-00973/07)

Passem, per tant, al sisè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació presentada al Govern sobre la política industrial i deslocalitzacions. Aquesta interpellació ha estat presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, i té la paraula, per a la seva exposició, el senyor Jordi Miralles.

(Pausa.)

Doncs, de moment... (Pausa.) Aquesta interpellació..., vol ser formulada... Sí... El senyor Jordi Miralles té la paraula per fer l'exposició de la interpellació.

El Sr. Miralles i Conte

Gràcies, senyor president. Una miqueta en retard..., estava reunit amb els treballadors d'Unitat Hermètica, en aquest moment, que estan aquí, doncs, explicant en quina situació es troben.

Bé. Senyor conseller, aquesta interpellació del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida Al-

ternativa té l'objectiu de conèixer, debatre i poder projectar cap a la societat catalana, i especialment cap als treballadors i treballadores, el desenvolupament de les línies d'actuació del Govern pel que fa la política industrial, i també respecte al que estem vivint de processos de deslocalització.

El febrer de l'any passat ja vam debatre aquí mateix, en aquest debat parlamentari, sobre el mateix tema, bàsicament més centrat sobre un seguit d'efectes que s'estaven donant i projectant d'allò que va començar a ser molt comú a la societat catalana, que era aquesta paraula de «deslocalitzacions». En aquell moment vostè va apuntar que hi haurien perspectives, vies d'acord, cosa que s'ha plasmat en un acord estratègic sobre el qual també vostè fa pocs dies ha declarat en algun mitjà de comunicació, i cito textualment: «que és una aposta del conjunt de la societat amb l'objectiu de tenir en deu anys un model econòmic diferent...» I continua dient en aquesta entrevista que «l'acord serveix per posar les bases». I això ho compartim.

Però també s'està donant de febrer ençà el manteniment d'aquest fenomen que valorem negatiu, que són els processos de deslocalització de les empreses. Llegint el *Diari de Sessions* per poder preparar aquesta interpellació, d'ara fa un any, coincidíem, i cito textualment «que les deslocalitzacions de les empreses no és un fenomen nou, formen part de la lògica d'un tipus de mundialització», una mundialització que, des del nostre Grup Parlamentari, aquest tipus no compartim. «I que l'anunci» –continuàvem coincidint en aquella interpellació– «del tancament de diverses empreses multinacionals ubicades a Catalunya és una de les conseqüències de les polítiques de reorganització que practiquen les grans empreses i les multinacionals i en la qual intervenen molts factors». Concretament d'acord. Però, per nosaltres, hi han dos factors que són determinants: un, les polítiques de l'anterior Govern; i, dos, el menyspreu d'algunes multinacionals als treballadors i al país. I aquestes no són dues afirmacions poc importants, perquè avui mateix, en el Parlament, la representació sindical d'Unitat Hermètica ens pregunten allò que han preguntat treballadors de Celestica, Joyco, Miniwatt, Lear, AEG, Iberpotax, Sas o Braun. Què passa? Què fer? Què podem fer?

I en aquest cas nosaltres estem plantejant tres coses. Primer, recordar-los allò que algun conseller de Treball o Indústria anterior –no el senyor Teixidó, perquè en l'altra interpellació es va sentir alludit– deia que la millor política industrial era aquella que no existia. Les conseqüències d'això han comportat una desconvergència amb les polítiques industrials d'altres països en termes de productivitat, innovació tecnològica, de condicions laborals i de competitivitat industrial. De desconvergència.

Hem fet una convergència a nivell monetari i econòmic amb Europa; hem fet una desconvergència en les condicions de productivitat, inversió tecnològica, condicions laborals i competitivitat industrial. I això no canvia, com bé sabem tots els grups de la cambra, d'un any per un altre. Segon, els diem que el Govern ha canviat, però que les actituds sangoneres de certes multinacionals, no. No pot ser que hi hagin multinacionals que han re-

but i estan rebent ajuts públics, que tinguin beneficis i que abaixin la persiana. Però això té a veure amb el que deia anteriorment, que és un menyspreu cap als treballadors i cap al país.

I la tercera cosa, allò que també vostè va dir en aquell debat, en aquella interpellació, que «el problema no és que estiguem immersos en aquest procés de transformació industrial, el problema és com actuem davant d'això». I continuava dient: «els governs poden fer dues coses: intervenir o mirar cap a l'altra banda», i, en aquest cas hem de dir, i ho compartim, que el Govern ha donat la cara i que està intervenint, sent conscients que aquests factors que deia anteriorment, les polítiques fetes en l'anterior període en el nostre país i també a l'Estat espanyol i en la lògica de les multinacionals no hi ha acord estratègic que s'ho plantegi que a curt termini pugui donar resposta a aquests fets que no són nous. Perquè és cert que d'aquí a deu anys es podrà modificar si anem fent les coses concertades com s'ha fet entre les forces polítiques, entre els grups parlamentaris, entre els agents socials, la patronal, els sindicats, el món del municipalisme, podem arribar a superar una lògica que no depèn del que fa un país com Catalunya amb aquesta lògica de la mundialització, de la globalització de molts factors, cert. Però en el terreny curt, aquestes preguntes de: què passa?, què fem?, què podem fer?, que fan desenes i desenes, centenars i centenars de treballadors i les seves famílies, és important, acompanyar-ho, projectar-ho públicament expressar, com s'està fent, què és el que es pot fer, què és el que voldríem fer i què és el que no es pot fer.

Per tant, des del nostre punt de vista creiem que és important que en un país en què sembla que hi hagi un punt d'encontre de monotemes que sembla que no afectin les persones, i afecta, el tema de les condicions salarials i de treball són fonamentals; per al nostre Grup Parlamentari i entenem per a aquest Govern catalanista i d'esquerres, i n'estic convençut que per a tots els grups parlamentaris, allò que afecta les persones i les seves condicions de vida, de treball i salarials. I és per això que volem compartir amb vostè, com a conseller, aquelles iniciatives que està desenvolupant per projectar-les de nou públicament, perquè moltes vegades els sorolls o les crisis d'algun sector o d'alguna empresa fan callar allò que està funcionant, perquè en aquest país hi han coses que funcionen i hi han coses que no funcionen.

L'altre dia va ser molt il·lustratiu, en la Comissió de Mundialització, la seva compareixença i la compareixença del president de la patronal del tèxtil d'Espanya, on aquells que no estem especialitzats en quasi res, però menys en el tema de l'empresa tèxtil i el funcionament pels seus budells, ens deia «és que vostès tenen una visió parcial». Vostè ho va dir abans, deia: hi han tèxtils, no un tèxtil», i el president de la patronal va dir: «és que vostès de vegades pensen en el tèxtil en allò que es posen, i en allò que es posen no podem competir, en altres coses podem competir». Bé, aquesta explicació que diu hi ha tèxtils, uns que funcionen, altres que no funcionen; hi ha algun sector de l'automoció que va bé, altres que tenen dificultats, hi han empreses de lideratge del nostre país, autòctones, que s'ha de projectar allò que va bé i allò que s'està acompanyant des

del Govern. En la mateixa entrevista vostè deia: «algunes empreses estan rebent recursos públics i ho estan fent bé, i altres que estan rebent recursos públics o acords anteriors i ho estan fent malament, perquè estan baixant la persiana i estan donant l'esquena en aquest país, als treballadors i les treballadores». Per tant, nosaltres pensem que és importantíssim donar suport o més suport en aquests lideratges empresarials que hi han en el nostre país, que existeixen, que s'han de projectar encara més, perquè sí que hi ha una empresa que està en crisi, però n'hi han moltes altres que funcionen. Sí que hi ha un sector que no s'ha innovat, però altres que sí. I jo crec que això és tan important des del punt de vista de la política, però també per a aquells que estan actuant en el sentit de la patronal i en el sentit dels sindicats.

La segona qüestió és com, des del punt de vista democràtic, fins i tot jo estic convençut que la majoria dels ciutadans ho entendran perquè els passa a ells directament. Quan a tu et deixen uns diners, et posen unes condicions, si no, se't queden l'immoble si no pagues o si ho fan malament. Aquí, si hi han diners públics, s'han de condicionar; no pot ser que s'estigui donant i donant i donant recursos perquè una part de l'empresa d'Unitat Hermètica, el que ens explicaven ara, se n'hagués anat a Lear, i tots en aquell moment vam donar viabilitat perquè el projecte avancés, i, en aquest moment, amb la I+D que s'està invertint amb recursos públics, s'estiguin creant les condicions per portar aquest producte a la Xina. No és possible, això s'ha de condicionar. No pot ser un aterratge per a les multinacionals, fas les seves plusvàlues i després marxa.

I la tercera qüestió crec que és molt important també, com a partir de l'acord estratègic s'apunten vies molt importants per donar aquest salt en aquest període, en aquests anys, en aquests deu anys que vostè apuntava, per donar-li una miqueta més, un nou impuls en aquestes comissions de seguiment sectorial que estan marcades amb l'Observatori de la Prospectiva Industrial de Catalunya. Creiem que les coses que es fan les hem de donar a conèixer encara més; per a aquelles coses que no funcionen posar els remeis possibles en allò que puguem; hi insistim, el Govern ha canviat, la lògica de les multinacionals no, les herències són molt fortes, i allò que puguem preservar, igual que s'ha fet amb els expedients de regulació. O hi ha pla social, que vol dir no mirar cap a l'altra banda, o no se signa. Doncs, si hi han ajuts econòmics i públics, siguin de l'Incasol, de l'Institut Català de Finances, del que sigui, s'han de condicionar, perquè són diners de tots nosaltres i no poden dir que se'n van després que n'han tret beneficis.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyor diputat. Té la paraula per donar la resposta en nom del Govern el conseller de Treball i Indústria, l'honorable senyor Josep Maria Rañé.

El conseller de Treball i Indústria (Sr. Josep Maria Rañé i Blasco)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, aquesta, com deia vostè, és una interpellació de la qual vam fer un primer tast ara fa un any

i escaig, estem veient, d'alguna manera, com anem implementant alguna de les actuacions del Govern que en aquell moment ja vam anunciar o vam declarar que conformarien els eixos d'actuació de la política d'aquest Govern.

Però permeti'm que abans d'entrar en aquest tema, i una mica reiterant alguns dels conceptes molt més ràpid, evidentment, que com ho vam fer a la Comissió de Mundialització, donem alguns dels elements que serveixen per caracteritzar la situació en què ens trobem, i la situació, jo crec que hi ha algunes coses que tots som conscients que el procés de mundialització de l'economia que s'ha produït en els últims trenta anys, quaranta anys, tampoc és nou, però possiblement, com dèiem allà, el que és nou és l'acceleració, l'acceleració d'aquest procés. Si en el període 75-95 el producte interior brut mundial va créixer el doble, els intercanvis comercials van créixer cinc vegades. I en els últims anys, mentre creix el PIB mundial un 23, les exportacions i el comerç mundial creix el 40 i escaig. Vull dir que tot porta un ritme d'acceleració on la internacionalització, globalització, mundialització de mercaderies i de transferències econòmiques és molt gran i, a més a més, afecta cada vegada més i més i més països, els quals s'incorporen dins dels 148 que van constituir l'Organització Mundial del Comerç, països en vies de desenvolupament que quan, a més a més, recentment es va incorporar la Xina, va donar un salt quantitatiu important i qualitatiu. I això està comportant processos en què aquesta situació de mundialització l'han de tenir present, perquè és allà on vivim, on estem i on l'hem de tenir present.

Dir, per tant, que aquests elements objectius que es produeixen estan darrere d'alguns dels efectes, i el que correspon és situar-se davant d'aquesta realitat per veure com l'enfoquem, com ens afecta i com la gestionem. Perquè el problema és que no hi hagin problemes, el problema és com es gestiona la solució o la intervenció en aquests problemes i en aquestes actuacions.

Hem dit i he reiterat, ho hem volgut dir d'una manera molt clara i evident, i jo crec que amb l'acord estratègic signat amb els empresaris, amb els sindicats i per part del Govern i el conjunt de la societat i tots li hem donat suport, hi ha una idea força que és la fonamental. Primera, la nostra línia de competència no pot basar-se en aquells factors que ens han permès arribar fins aquí amb èxit; els salaris baixos, les condicions i la situació geoestratègica que va ser..., l'aprofitament dels factors d'èxit ja no poden ser els nostres factors de competitivitat, ergo, estem impel·lits per voluntat política i per necessitat econòmica a canviar i a fer un canvi que, amb aquest canvi ens trobem, d'alguna manera, en dues situacions clarament diferenciades. Hi han empreses que fruit d'aquesta estratègia, amb guanys, opten per convenir que no els interessa, no volen, no poden continuar a Catalunya.

Hi ha moltes multinacionals..., ho he dit i ho torno a repetir, hi ha moltes multinacionals a Catalunya que han anat evolucionant al mateix temps que ho feia Catalunya. Hi ha moltes multinacionals a Catalunya que van arribar en el seu moment posant en valor allò que teníem —mà d'obra, salaris competitius...— i han anat evo-

lucionant com el conjunt de Catalunya i ens han ajudat a evolucionar, perquè han incorporat coneixement, desenvolupament, innovació. N'hi ha d'altres que senzillament van arribar per unes raons i, si l'entorn ha canviat, decideixen o intenten anar-se'n. I hi ha altres empreses multinacionals, autòctones o no, vull dir, de tota mena i condició que, objectivament el que tenen és que no han fet aquest procés de transformació i no poden..., estan en una situació de pèrdues.

Això produeix fenòmens que intentem gestionar, crec, tots des d'un nivell de racionalitat, de negociació, d'acord i d'intentar plantejar que no hi hagin actuacions contràries excessivament als interessos de Catalunya.

Val a dir també que tenim una situació positiva, globalment positiva. És a dir, l'ocupació segueix creixent a Catalunya. És veritat que creix en el sector de serveis, que al sector industrial —si mirem els últims anys, si mirem un període llarg..., però si mirem els últims anys— no s'han produït grans oscil·lacions en la quantitat de gent que treballa a la indústria.

El que sí que s'ha produït és un canvi en els sectors industrials on treballa aquesta gent. Si un mira què ha passat en el sector del tèxtil, tenim molta menys gent ocupada. Si un mira què és el que està succeint amb la indústria agroalimentària, tenim més gent ocupada.

Per tant, mantenim globalment l'ocupació industrial, globalment, amb petites oscil·lacions; creix l'ocupació global perquè ens creix el sector serveis. De tota mena i condició: de valor afegit, de valor mitjà i de poc valor afegit. I jo, fins i tot, alguna vegada he dit que, home, una part de serveis de poc valor afegit..., també els necessitem perquè hem de donar oportunitats a gent que, si no, no podríem acabar donant-los una feina perquè no tenen el nivell de formació ni la capacitat d'adaptar-se amb rapidesa a noves situacions.

Per tant, la situació econòmica..., l'estructura econòmica va avançant en una societat amb serveis, però hem de mantenir una societat industrialitzada amb serveis, no que Catalunya sigui exclusivament una economia de serveis. I jo crec que en aquest tema coincidirem. Aquí és on juga un paper important la política industrial que estem desenvolupant; una política que, com vostè deia, surt, es reflecteix, té el consens social, perquè està dintre de l'Acord estratègic, i que comporta una línia molt clara i definida cap a orientar recursos a la innovació, al desenvolupament, a afegir coneixement al que fem, a com ho fem i a la formació de la gent que ho ha de fer, que aquest és un dels troncs centrals d'aquest Acord estratègic, i que l'any passat va suposar que dels 24 milions d'euros 12 van anar a parar als sectors sotmesos a la competència —automòbil, tèxtil, electrònica de consum— i 12 a promocionar sectors emergents amb potencialitats, com podia ser des de l'aeronàutica fins a les energies renovables, passant per la biomedicina o l'alimentació.

Totes aquestes ajudes, totes, van tenir dos tipus de condicionants. El primer: que aquell a qui es donava un ajut durant un determinat període no podia produir una deslocalització o tancament d'aquesta empresa. Aquest és un criteri que vam aplicar l'any passat i aquest. I no tan sols això: els vam plantejar que havien de complir, fins i tot, la incorporació del 2 per cent de persones amb

discapacitat. Si no feien això, no tenien l'ajut per a la innovació, perquè no és possible parlar d'un teixit modern si no atenem també les necessitats socials que es produeixen.

Hem desenvolupat una política d'atracció d'inversions, i de foment de les que aquí hi ha, en el doble sentit de portar empreses i d'ajudar a sortir, d'ajudar a internacionalitzar però també seguir portant. No portem plantes industrials, perquè tenim més dificultats. No som una zona atractiva per fer indústries. Però, en canvi, sí que hem aconseguit que Sanofi-Aventis entri aquí i es quedi aquí, o que Computer Associates generi un centre de serveis per atendre tot Europa des d'aquí, o que Hewlett Packard incrementi el seu i tiri endavant, o que Alstom o Dow Chemical facin inversions que modernitzin el teixit que tenen aquí i que muntin centres de recerca; ajudar a processos d'incorporació de centres de Nissan, de Seat, o empreses com Gestamp, del grup Gonvarri. Bé, aquesta és una línia que estem plantejant.

I, finalment, vam dissenyar un pla d'11 milions per al tèxtil, per evitar que es produís una situació excessivament negativa i ajudar d'una manera específica tant treballadors com empreses del tèxtil que vulguin fer els deures. Ara tenim una mica més de temps, només una mica. S'ha aconseguit frenar una mica el procés d'incorporació de productes tèxtils. Aquest temps l'hem de guanyar per continuar perseverant en aquesta idea. Crec que aquestes són les dues opcions que podem plantejar.

Evidentment, amb els efectes quan això no funciona, quan estem davant d'un expedient..., doncs, ja coneixen quina és la nostra actuació. Exigim que hi hagi acord i un pla social per atendre les conseqüències negatives d'aquest procés de deslocalització si es produeix per voluntat, per decisió política, per lògica que decideixen no produir aquí perquè volen anar a guanyar més en una altra banda. Exigim les compensacions als treballadors i al territori, que més o menys ja la societat, el conjunt de la societat ha vist que intentem exigir en cada un dels casos que s'han anat produint durant aquest any.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. Per a la rèplica, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Miralles.

El Sr. Miralles i Conte

Bé. Jo crec que si hi hagués pogut haver una pantalla aquí baix, a l'entrada del Palau, o que els representants dels treballadors que estan aquí, d'Unitat Hermètica, haguessin pogut escoltar la seva intervenció..., crec que hauria estat il·lustratiu d'allò que estem dient que volem fer, s'ha de fer, i quins límits té.

Perquè jo sóc de l'opinió que cal, allò que el Govern està tirant endavant, allò a què es compromet i pren forma, allò on hi ha dificultats, compartir-ho. I compartir-ho des de la lògica també que a vegades algú es pot preguntar com pot ser que un grup parlamentari que dóna recolzament al Govern –em sembla que la paraula...– interpel·li allò, en sentit negatiu, el Govern... No, no; és que hi han coses que es fan, hi han coses que

compartim, i n'hi ha algunes que, com que la realitat és canviant, allò que hem posat de línies mestres respecte al que havia de ser un canvi en els temes que estan apuntats a l'Acord estratègic, i que són de fons..., però que la realitat també, doncs, et va podent acompanyar..., i posar més l'accent en una cosa o en l'altra, ho volem compartir en seu parlamentària.

Jo crec que això és una manera de fer que ens ajuda a seguir acompanyant –i que ens ajuda també a donar missatges a aquells sectors, i en aquest cas per nosaltres prioritaris, i pel Govern també– els treballadors i les treballadores que estan veient com decisions d'altres i d'altres moments els estan afectant.

Com pot ser... –i té una explicació, però l'hem de tornar a dir–, com pot ser ajuts públics perquè s'instal·li –el que li deia abans, no?– una part de la producció de l'empresa Unitat Hermètica, de Sabadell –ara té un nou nom–, i que s'estiguin plantejant en aquest moment abaixar la persiana si no hi ha una reducció dels salaris, si no es congelen els salaris, si el deute no és assumit de nou pel sector públic, quan el deute és intern del grup i han rebut ajuts públics? Això no ho entenen, els treballadors, i no és just. I això no és responsabilitat ni de l'actual Govern ni de la seva conselleria.

Però hem de donar també elements que puguin donar resposta a les situacions més properes que afecten la gent, primer, perquè ho entenguin, si és possible; després perquè vegin quines coses es poden fer i quines coses no es poden fer. Perquè vostè va dir en l'anterior interpel·lació, i també ho comparteixo, que les lleis no són retroactives. Què va fer Samsung en el seu moment? Quin *pelotazo*!

Aleshores, la situació de cara al futur té a veure amb allò que s'està mutant en aquest moment, i el que és possible i el que no és possible. I també superar certs mites en els quals sembla que la lògica de les deslocalitzacions ve donada pels alts costos laborals. Això és una música que també intenta justificar posicions polítiques i actituds empresarials.

Hi va haver un article, una opinió, a *La Vanguardia* del dia 27 de maig, del professor Jordi Canals, en el qual explicava com, no una empresa qualsevol, la BMW ha instal·lat a Leipzig, que no està a un indret del Tercer Món, està al cor de la Unió Europea, doncs, l'empresa d'automoció més moderna: 1.500 milions d'euros, 5.000 llocs de treball. Costos laborals? Trenta vegades més superiors que a la Xina. Però, bé, han entès, han practicat, han posat al dia que l'especialització dels productes més sofisticats, la marca, la qualitat, el disseny, la innovació..., és el que pot permetre, independentment, que es mantinguin uns costos socials i salarials superiors que al Brasil, que s'hi podien haver deslocalitzat, o a l'Índia o a la Xina.

Per tant, cal, hi estem d'acord, aquesta estratègia de fons per al canvi que s'havia de produir de la realitat del treball, de la internacionalització de l'economia catalana; aquest acompanyament del que funciona, i també treure'ls, de tant en tant, i ho fan, i ho fem, i els treballadors ho fan, aquesta lògica que deia abans sangonera d'algunes multinacionals, perquè la targeta vermella se'ls ha de treure quan les coses són de menyspreu als treballadors i de menyspreu al país.

I, en aquest sentit, creiem que és bo acompanyar..., aquest impuls des dels grups parlamentaris a allò que ha estat fent bé el Govern i a allò que encara pot desenvolupar.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per a la rèplica, en nom del Govern, té la paraula l'honorable conseller Josep Maria Rañé.

El conseller de Treball i Indústria

Senyor diputat, jo crec que precisament ara que estem en una situació en què l'ocupació creix i tenim una taxa d'atur de les més baixes que recordem en els últims anys..., estem en millors condicions per exercir una resistència a determinades actituds que es produeixen en determinats moments, que vostè les coneix i que tots les hem viscut i, a vegades, fins i tot, les hem patit: que és que ve una empresa en una situació determinada i diu: «Si no m'ajudes, tancaré i et deixaré tanta gent al carrer.»

Davant d'aquesta situació la nostra posició serà molt clara. Les úniques ajudes que volem vehicular són les ajudes que vagin en la direcció que el resultat d'aquella actuació sigui una empresa que sigui competitiva a nivell mundial; que tingui capacitat d'estar a Catalunya i competir globalment. Si hi han empreses disposades a modernitzar-se, a actualitzar-se, a tenir productes que puguin ser competitius, independentment de totes les seves històries, podem i possiblement haurem de fer un esforç, perquè és el que estem fent quan distribuïm, quan posem una línia de 24 milions l'any passat i de 29 milions d'euros enguany per ajudar projectes de R+D+I, de recerca, desenvolupament i innovació..., el que estem intentant és ajudar les empreses a anar més ràpid a fer allò que han de fer, perquè així és com mantenim l'ocupació.

Per a *gastos de mano*, per continuar fent el que estan fent, no podem perdre els diners, perquè això és *pan para hoy y hambre para mañana*, i ens fiquem en una roda en què no és possible fer aquest tema. Per tant, ha d'haver-hi plans de viabilitat, ha d'haver-hi plans de continuïtat, ha d'haver-hi projectes que siguin seriosos i que no estiguin només imbuïts per una determinada necessitat de resoldre un problema urgent.

I jo crec que això a tots de vegades ens costarà, i ens està costant, perquè tots tenim..., i jo ho he patit ja l'any passat, amb alguna empresa que va dir: «Escolti, m'ha de donar no sé què, tal, tal, tal...», i, finalment, doncs, es van perdre tots els llocs de treball, però és que no hi havia darrere un projecte industrial, sinó un projecte exclusivament de rendibilitzar uns terrenys. Per tant, allò..., s'han perdut els llocs de treball, però és que no hi havia continuïtat d'aquells llocs de treball en termes de competitivitat mundial, que són els que nosaltres podem i hem d'ajudar que es produeixin a Catalunya.

(*El president es reincorpora al seu lloc.*)

I, en el segon tema, hi estic completament d'acord. L'altra línia és aquesta, on l'obsessió no han de ser els costos laborals directes, sinó els costos laborals unitaris. Les empreses poden tenir un grau de productivitat

que la part dels costos laborals sigui competitiva amb altres que cobren directament menys. És l'exemple de per què Seat retorna el 10 per cent de la producció de l'Ibiza, perquè encara que allà cobraven menys els treballadors aquí li surt més a compte.

Aquest és el model de competitivitat, de productivitat, que necessitem, on els costos laborals unitaris poden ser més baixos que en altres països, que en altres zones, encara que els nostres treballadors cobrin més. Això és una cosa que ha succeït històricament i que hem vist, i que sempre ens meravellava: com hi havien productes europeus que eren més competitius que els catalans i espanyols fa vint o trenta anys i ells cobraven i cobren encara més que el que cobren els treballadors aquí, de Catalunya.

Per tant, jo crec que aquesta preocupació i aquesta actuació és la que ens ha de plantejar. Però la condició és que sempre han de sortir costos laborals unitaris més baixos, per un procés més flexible, on hi hagi més coneixement, on hi hagi capacitat de diluir això en valor afegit, i també on hi hagi inversió en tecnologia, en maquinària.

I estem en un bon moment, els ho dic: l'últim any s'ha recuperat la taxa d'inversió en béns d'equip. I, per tant, això vol dir que estem incorporant a les empreses catalanes una capacitat de poder aprofitar-ho. Aquesta, jo crec que és la línia que ens va bé. Això farà que tinguem una quantitat i una indústria molt més productiva, molt més competitiva, que els llocs de treball que restin i se situïn a Catalunya possiblement seran en el mateix nivell, i al mateix..., ajudar a créixer el conjunt de l'economia catalana, creixent i creant ocupació en altres sectors.

La transformació del sector industrial passarà perquè algunes activitats no serà possible mantenir-les aquí, parlem de..., com dèiem l'altre dia en el tema tèxtil, en algunes activitats manufactureres és molt difícil competir, perquè tota la generació d'activitat està en mà d'obra i en això és molt difícil competir, però jo també els explicava experiències en què empreses que abans treballaven amb molta mà d'obra avui treballen automatitzades i robotitzades, amb menys ocupació, però són competitives a nivell mundial.

En aquest camí, el Govern ha de poder donar suport a les empreses, i les empreses, comprometre's que aquest ajut de l'Administració pública, de la societat catalana, reverteixi en un retorn d'una estabilitat i d'un manteniment de l'ocupació aquí que sigui profitós per a les empreses i molt interessant per a nosaltres. I aquesta és la línia que desenvolupem i per a què crec que podem comptar amb el suport de la gran majoria de la societat catalana i de...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Treball i Indústria

...les formacions polítiques, perquè és la que hi ha a l'Acord estratègic, al qual tothom hem donat suport.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies.

Modificació de l'ordre del dia

Abans de passar al proper punt de l'ordre del dia, i acoïllint la sol·licitud conjunta de l'honorable conseller de Relacions Institucionals i Participació i del diputat interpellant, els proposo l'alteració de l'ordre del dia amb la posposició per a una altra sessió plenària de la interpellació que consta amb el número 9 de l'ordre del dia, i que és la interpellació al Consell Executiu sobre la Carta municipal de Barcelona.

M'imagino que no hi ha cap objecció respecte a això, i, per tant, podem donar aquesta proposta aprovada per assentiment? *(Pausa.)*

Interpellació al Consell Executiu sobre el grau de compliment dels compromisos programàtics amb relació als governs locals (tram. 300-00974/07)

Doncs, passem, ara sí, al setè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre el grau de compliment dels compromisos programàtics amb relació als governs locals. Presentada pel Grup Parlamentari socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula per a la seva exposició l'il·lustre senyor Lluís Miquel Pérez.

El Sr. Pérez i Segura

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., benvolgut conseller de Governació, si em permet una primera aproximació personal en aquesta interpellació, li he de dir que em satisfà plenament que sigui vostè qui hagi estat designat pel Govern per exercir el debat corresponent, no?

De fet, es tracta d'una iniciativa de caràcter transversal, que afecta moltes conselleries, que segurament hauria estat més lògic que intervingués al debat el conseller primer, per la naturalesa, diguem-ne, de la qüestió plantejada, però, ho torno a dir, em satisfà que sigui vostè l'interpel·lat, perquè jugo amb un cert avantatge, si em permet: jugo amb l'avantatge de la seva sensibilitat, la sensibilitat que, sens dubte, té pel fet d'haver estat alcalde i, per tant, comprendre i compartir, sens dubte, alguns dels arguments que avui li plantejaré.

Aquesta és la primera interpellació que el Grup Socialista fa al Govern, i ho fa amb una actitud totalment constructiva, institucional, d'impuls d'un dels extrems substancials del que és el canvi polític a Catalunya. O dit d'una altra manera: no s'entendria un canvi polític a Catalunya si a més de la reforma de l'Estatut, si a més de la millora substantiva del finançament, si a més del bastiment d'una nova organització territorial, o, fins i tot, uns nous mecanismes electorals, no es fes efectiva d'una manera plena allò que alguns han vingut a conceptualitzar com el procés de devolució de competències. És a dir, iniciar un procés de transferència de competències en allò que són els serveis principalment de

proximitat a les persones i d'altres que es poden exercir més des de la proximitat, d'una manera regulada, d'una manera intensa, d'una manera, sobretot, lleial, eh?, entre el Govern de la Generalitat i els governs municipals.

Sens dubte, a ningú s'escapa que és un procés estructural i és un procés, per tant, molt complex i que, per tant, ens hem de posar, en primer lloc, d'acord tots plegats, totes les forces polítiques, i també els actors principals, que són els governs municipals i el Govern de la Generalitat, en com fer-ho. I s'ha de fer d'una forma, com he dit, institucional, seguint els criteris i seguint la inspiració que el II Congrés de Municipis de Catalunya ja va dir i que em sembla que pot ser un dels elements definidors d'aquest procés.

No cal dir, perquè tots ho sabem, que, en gran part, el desenvolupament de la nostra democràcia i el desenvolupament, diguem-ne, del nostre autogovern nacional s'ha fonamentat molt en l'impuls de les polítiques, les polítiques públiques, polítiques adreçades a les persones, que han fet els ajuntaments i els organismes de caràcter local o supralocal del nostre país. Per tant, és un repte encara pendent —un repte encara pendent—, per les característiques de l'actuació de l'anterior Govern, que aquestes energies se puguin articular amb les millors fórmules de coordinació i col·laboració amb el Govern de la Generalitat. Hi guanyarem tots: hi guanyarem un govern, hi guanyaran els governs locals, però, sobretot, hi guanyarà la qualitat dels serveis públics que reben els ciutadans i, en definitiva, el seu benestar.

Per això, i no pas per altra raó, el pacte del Tinell, el denominat «pacte del Tinell», que no és altra cosa que el document programàtic de l'esquerra d'aquest país, de l'esquerra nacional d'aquest país, fa una especial incidència en aquesta tradició municipalista, consubstancial al catalanisme polític de les forces que el signen, i, per tant, posa un èmfasi molt important en la fixació d'unes bases sòlides, d'uns objectius de lleialtat institucional, pels quals s'ha d'endegar aquest procés i superar la malfiança que fins ara hi ha hagut.

S'ha de fer un esment específic als continguts d'aquest pacte, quin objectiu o quins objectius tracten d'establir polítiques de concertació, de traspàs de competències entre els diferents nivells d'administració. I s'ha de destacar que és cert que molts departaments de la Generalitat ja han anat fent els seus passos, alguns han fet passos molt i molt significatius en aquesta línia. En alguna de traspassar no només gestió, sinó en l'àmbit de la planificació, com, per exemple, el Departament de Salut; en altra, concertant moltes polítiques, com és el Departament d'Educació.

Però també, i permeti'm, doncs, que ho digui, perquè em sembla que la seva sensibilitat, a què abans he apel·lat, i les circumstàncies del seu Govern com a alcalde ho havien patit, eh?, doncs, hi han algunes mancances molt específiques i molt concretes, i molt punyents, en aquesta voluntat, entenc jo, de traspassos. Em refereixo, vostè ja suposo que se n'ha adonat, a les dificultats que sembla que hi han pels traspassos de determinats equipaments de Benestar Social, les famoses oficines del senyor Comas, les oficines de Benestar Social. Creiem que no hi ha cap tipus d'excusa perquè aquesta du-

plicitat de xarxes existents i, fins i tot, la temptació, no dic la realitat, la temptació, que puguin seguir sent utilitzades amb uns criteris que no són els criteris de major eficàcia i eficiència de cara al ciutadà, doncs, es vagin prolongant amb el temps.

Però, permeti'm, conseller, que destaquí especialment quins són els elements de la nostra interpellació que porten a aquesta actitud, diguem-ne, d'impuls i de progrés i aparti aquestes qüestions que són puntuals, que abans ja he esmenat, i no pel fet de ser puntuals..., prou importants i que afecten molts i molts ajuntaments de Catalunya.

Sens dubte, el procés de descentralització, el procés de devolució, s'ha de fer d'una manera, si no paral·lela, molt coordinada amb la reforma de l'organització territorial de Catalunya i el procés de desconcentració i descentralització. I s'ha de garantir, a més, l'accés..., que aquests béns que es traspassen, aquests serveis que es traspassen, aquelles competències i capacitats que es traspassen, es puguin fer a tot arreu.

Per tant, jo aquí ara relataré algunes de les mesures que el mateix pacte del Tinell ja estableix com a essencials per a aquest procés. És el traspàs als ajuntaments de les competències i els serveis en matèria d'educació, salut, serveis socials o benestar i habitatge amb el finançament necessari per exercir-los adequadament.

Però també diu que s'han de prendre, al mateix temps, mesures d'incentivació de la mancomunació de serveis entre els municipis, perquè un dels principals problemes, vostè ho sap tan perfectament com jo, és com fer aquests traspassos en unitats de gestió, si em permet l'expressió més tècnica, que els puguin absorbir. No és el mateix un municipi de 200, 300, 400, habitants que una ciutat de 100.000, 50.000 o 25.000 habitants.

Però també recordem que no només és en la mesura del petit, la problemàtica; hi ha una altra problemàtica que dimana de la mesura del gran a Catalunya, i no hi ha ciutat més gran i més important a Catalunya que Barcelona, en la qual, tenint en compte, evidentment, que la Carta municipal ja ha fet passos significatius..., s'hauria per part de l'Administració del nostre país, l'Administració catalana, de tendir cap a la creació d'un únic ens prestador de serveis en aquests aspectes concrets que abans he assenyalat a tota la conurbació metropolitana de Barcelona. Ja hi ha un camí fet, però caldria reblar el clau d'aquesta actuació.

Tot això no es fa sense diners, i en la negociació, que després veurem com se pot produir, i espero, doncs, també la seva aportació, s'ha de tindre en compte el finançament d'aquests serveis, un finançament específic per a aquests serveis. Però també hem de tindre en compte que no només amb el finançament específic d'aquests serveis es pot, diguem-ne, desenvolupar en plenitud l'actuació municipal.

Jo sóc el primer que he reconegut en aquesta cambra i fora d'aquesta cambra, i en altres organismes, l'esforç que ha fet el seu Departament, vostè mateix –aquesta sensibilitat, diguem-ne, que l'adorna–, en incrementar d'una manera molt notable el Fons de cooperació local i el Pla únic d'obres i serveis de Catalunya. Però també s'ha de tindre en compte que no és suficient. És im-

portant, significatiu, remarcable, eh?, expressió d'una voluntat, però cal un salt d'escala, perquè, si no, els números no ens sortiran. També sé que això està relacionat amb la negociació del finançament del nostre país, però tinguem en compte que part d'aquest recurs han de passar també pels ajuntaments.

Hi han altres aspectes que s'han d'aplicar d'una manera simètrica, a diferents velocitats segurament, atesa la qualitat o la capacitat dels perceptors d'aquestes transferències, però n'hi han alguns que són simbòlics, i aquests sí que s'haurien d'establir amb certa celeritat, perquè no costen diners, però sí que reflecteixen aquesta lleialtat institucional, aquesta simbologia de la col·laboració amb un únic model de país, com són el reconeixement dels alcaldes com a representants ordinaris de la Generalitat als seus respectius municipis i el comandament únic dels alcaldes sobre les forces de seguretat dels municipis, i sàpiga que per les circumstàncies d'aquests dies he notat molt a faltar la capacitat com a alcalde de poder conduir determinats processos d'investigació sobre matèries delictives.

Bé. Voldríem saber, senyor conseller, com afronta el Govern aquest procés, amb el capteniment que sé que té, i com afrontaria, o com afrontarà en un futur, un procés organitzat, regulat, amb una metodologia concreta, amb una assignació de recursos suficients, per aconseguir aquest bé tan estimat del catalanisme polític, que és la devolució de les competències de proximitat als governs més pròxims als ciutadans.

El president

Té la paraula, per a la resposta, l'honorable senyor Joan Carretero, conseller de Governació i Administracions Públiques.

El conseller de Governació i Administracions Públiques (Sr. Joan Carretero i Grau)

Moltes gràcies, senyor president. Molt il·lustre diputat, vostè ha dit que li feia molta gràcia interpellar-me, a mi, que estava content..., o satisfacció. Jo li seré sincer: jo hauria preferit haver de contestar a un altre (*rialles*), perquè amb vostè, doncs, ens entenem molt bé i tenim una sensibilitat molt semblant.

I li he de dir que puc estar, en general, bastant d'acord en el que ha dit, però jo li voldria fer, si em permet vostè, algunes reflexions, bàsicament pel moment que vivim a Catalunya.

Jo crec que en el moment en què discutim l'Estatut d'autonomia, que, si jo no ho he entès malament, doncs, bàsicament, o fonamentalment, voldria o almenys alguns voldríem que blindés les competències de Catalunya, del Govern de Catalunya, com vostè sap violades dia sí dia també pels governs espanyols, i que volem blindar-les perquè, doncs, siguin realment competències exclusives..., home!, és complicat en el mateix moment passar-les en el món municipal.

Jo li he de dir que aquesta sensibilitat municipalista la tinc. Evidentment, no coincideix, com es pot imaginar, amb la de la Federación Española de Municipios y Provincias de la senyora Rita Barberá i del senyor Vázquez, que insistentment demanen aquesta segona des-

centralització al món local bàsicament buidant la Generalitat de Catalunya. I jo, això, li puc assegurar, doncs, que no ho comparteixo, i que em considero absolutament municipalista.

Però vull recordar que, per exemple, a Catalunya el 85 per cent dels municipis tenen menys de 5.000 habitants; el 85 per cent, és a dir, la immensa majoria dels municipis són de menys de 5.000 habitants. Vull recordar-li, jo..., i no..., no és cap fantasmada, li ho puc assegurar. Jo en aquests divuit mesos he vist més de vuit-cents alcaldes de Catalunya. Quasi tots, per no dir tots, m'han demanat..., que el seu gran problema són els recursos econòmics, el finançament; molt pocs m'han dit que el que volen realment és tenir més competències.

És evident que hi han municipis que volen més competències i que les han de tenir, i que, per tant, el Govern de la Generalitat ha d'arribar a l'acord de cogestió, participació en les decisions, etcètera; però, a mi el que hem demanen bàsicament és més recursos, i, com vostè ha dit, la Generalitat, ha detret d'altres..., perquè no té recursos enviats de l'Estat per finançar els municipis, però malgrat això ha augmentat el 60 per cent el Fons de cooperació local, és a dir, els fons de què poden disposar els municipis per a allò que creuen més oportú; per tant, ha fet un esforç important.

Però jo avui crec que les grans preocupacions, avui, dels municipis de Catalunya són, doncs, poder tenir més recursos... A veure, jo crec que estan preocupats, bàsicament, els alcaldes, per poder abastir d'aigua els seus ciutadans –un problema greu–, poder legalitzar urbanitzacions il·legals, com afrontar els processos de responsabilitat patrimonial, etcètera. I també –ja ho dic, no dic que no– més competències, però crec que en el moment actual demanar la segona descentralització, demanar tot això, crec –crec, crec– que pot ser dolent, pel moment que estem vivint a Catalunya.

El Govern de la Generalitat té la voluntat d'arribar a un acord, i ho està fent amb molts departaments, com vostè ha reconegut, d'arribar a aquests processos de cogestió i coparticipació en els afers públics, en els serveis públics. Jo crec que pel que hem de lluitar ara junts..., i jo demano a aquest sector que s'autoanomena municipalista que treballi juntament amb el Govern de Catalunya, amb el Parlament de Catalunya, per aconseguir el que crec que és cabdal en aquest moment, que és un millor finançament per a Catalunya. Crec que hem de treballar per un millor finançament, no només del Govern de la Generalitat de Catalunya, sinó de la Generalitat entesa en tot el seu àmbit, que és: municipis, Govern de la Generalitat i ens supramunicipals.

Per tant, nosaltres convidem tot el món municipal que en la reforma de l'Estatut de Catalunya, en el finançament, treballem en aquests moments plegats, i, com vostè apuntava molt bé, una vegada aprovat el nou finançament, el nou Estatut de Catalunya, en el marc de la nova organització territorial de Catalunya, fixar les bases de quins són els elements competencials de cada nivell de l'organització de l'Administració en el territori i, per tant, fer una administració eficient, una administració que coparticipa, que col·labora, que coopera, i per tant, en definitiva, té el ciutadà al final un servei millor.

Nosaltres, com a govern, estem convençuts que en aquest moment de la transferència de les competències hem de tenir en compte, com deia abans, la realitat plural, però bàsicament tendent, quan parlem de municipis, que són la majoria, la immensa majoria, petits..., per tant, hem d'assegurar una assignació competencial flexible en la gestió d'aquests serveis; fomentar, com deia vostè molt bé, la mancomunació de serveis, i, per tant, que tot el territori tingui aquest equilibri adequat al bé públic.

Jo li volia fer, si em permet, una reflexió final. Per mi, és absolutament contradictori demanar en aquests moments traspasos en salut o en educació, quan tots estem d'acord, fins i tot reconegut pel mateix Govern central, que, per exemple, els serveis sanitaris de Catalunya són deficitaris. És obvi que, si ara traspasséssim serveis sanitaris als ajuntaments, els hauríem d'acompanyar del dèficit corresponent. Suposo que ningú pretén que nosaltres traspassem serveis sanitaris deficitaris als municipis o serveis educatius sense les infraestructures adequades.

Per tant, com deia, crec que el moment important és..., aprovar un bon estatut amb un bon finançament; quan Catalunya tingui un finançament adequat a la seva realitat i a les seves necessitats, entenc que serà el moment de parlar de transferir allò que calgui als municipis, amb el seu finançament adequat. Per tant, com no pot ser d'una altra manera, el Govern està al servei dels municipis, al servei dels electes locals, però crec que en aquest moment plantejar un traspàs de competències al món municipal, crec que..., com deia, el que convé és assegurar les competències del Govern de la Generalitat de Catalunya.

Un petit esment a les oficines de Benestar i Família –que sembla que és el tema, diguem-ne, estrella de la interpellació–, per dir-li que nosaltres no creiem en absolut que siguin les oficines del senyor Comas, sinó que són les oficines de la Generalitat de Catalunya, que presten no només serveis de Benestar i Família, sinó a tot el Govern de la Generalitat, en tant que fan d'oficina única per tota una sèrie de registres i de comunicacions als ciutadans, i, per tant, estan en procés d'estudi de quin és el seu desenvolupament futur i quin és el paper que hauran de jugar.

De totes maneres, també suposo que vostè entendre que és obvi que el Govern de la Generalitat tingui presència als municipis, tingui una presència adequada per poder prestar serveis directes, i, per tant, això no s'ha de viure com una agressió al món municipal, sinó com un millor servei als ciutadans de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyor diputat.

El president

Gràcies, senyor conseller. Té la paraula, per a la rèplica, l'il·lustre senyor Lluís Miquel Pérez.

El Sr. Pérez i Segura

Gràcies, president. Senyor conseller, ens reclama col·laboració institucional per als processos que el nostre país té encetats, principalment l'Estatut i el finançament. El

Govern ja sap que els té; hi hem participat, hi hem fet aportacions, no? El que passa és que penso que, sota aquesta obvietat de la col·laboració institucional que s'ha de tenir en termes de lleialtat, no podem –no podem– obviar també que hi han algunes coses que també podem anar fent. Podem preparar un futur més o menys immediat, que jo fixaria a la tardor, per tal de treballar el calendari, la metodologia o com definir, com avaluar el finançament de determinades competències; que, si tenen problemes amb el seu finançament, l'hem d'aguantar entre tots, també. No es tracta de voler només l'os o el tall, eh? L'exercici de les competències, ja ho sabem els ajuntaments, que també porta els seus problemes, i això no ha de servir com a excusa. I, per tant, en el procés del nou sistema d'ordenació de l'Administració de la Generalitat, en paral·lel, és el moment oportú per fer aquest procés també, diguem-ne, de devolució.

Ara, això no ha de, de cap manera, salvar una realitat. I és que hi ha una realitat en el nostre país, que alguns creuen que han de prioritzar: que, com més fort sigui el Govern de la Generalitat, més forta és Catalunya. I no és així només, evidentment; com més competències, més recursos. Com més forta és la Generalitat, com més forts són els governs a nivell territorial, a nivell local, és més forta Catalunya, perquè podem arribar més a prop dels ciutadans i donar-los els serveis a què tenen dret i reclamen.

Per tant, jo crec que aquesta fonamentació, aquest criteri és el que realment hi ha al darrere d'aquesta interpellació: si fem més forts els governs locals, també fem més forta Catalunya. I això s'ha de tenir en compte, perquè, si no, podem caure en aquest parany que, com més «monto», com més competència té el Govern, ja resollem el problema. I això no és així.

Tenim encara alguns tics, tots. I, a l'hora de jugar a la utilització de les institucions amb finalitats partidàries, no hi ha ningú –no hi ha ningú– que pugui mirar cap a un altre costat, i això s'ha de reconèixer. Però tothom sap que hi han alguns serveis que estan senyalats amb el dit sempre des del seu origen, com són aquestes oficines de Benestar, que han complert un paper nefast a Catalunya, un paper d'enfrontament entre les administracions, un paper que duplicava els serveis; per tant, un paper ineficient en l'estructura de serveis. I això s'ha d'acabar. És gairebé un senyal que les coses han canviat. La finestra única, la finestra que permet relacionar-se també... Per què volem, els alcaldes, ser representants ordinaris de la Generalitat? Per poder també servir encara que només sigui de finestra única de cara a la Generalitat. Per tant, ja no cal finestretes separades. Però és que el Departament de Benestar Social també té casals d'avis. Hem de duplicar les xarxes de casals d'avui? També té centres cívics, centres de caràcter social. Penso que aquí hem d'avançar.

No dubto que en la voluntat d'aquest Departament –que sembla que és el que hàgim posat aquí al mig i que no era la intenció, vostè ho sap– hi hagi la formulació d'una nova legislació que, aquestes coses, les atindrà. Però jo diria que des d'un punt de vista d'higiene política –i és greu això, eh?, això és gairebé de l'època napoleònica–, doncs, ha de ser l'actuació que amb més

celeritat aquest Govern ha de fer, de cara a traslladar aquests serveis als municipis. És gairebé simbòlic, i vostè em comprendrà. Dintre del conjunt de competències potser és irrellevant, però és simbòlic; simbòlic d'una manera de fer de la instauració d'aquesta col·laboració institucional que reclama el Govern, i que la té, i sobretot d'una manera de fer de superar la malfiança inaugurant un temps de lleialtat institucional que, jo li ho ben asseguro, el món municipal desitja, i em consta que el Govern també, perquè neix d'aquesta voluntat.

Establiment de calendari, metodologia, traspassos, no només traspassos materials, sinó maneres de cogestionar i coplanificar els serveis –de vegades no calen traspassos, és qüestió de fer coses junts: la quinta essència d'aquesta voluntat de col·laboració institucional– i, estic d'acord amb vostè, finançament. Però aquells que argumenten que amb finançament se soluciona tot..., no ho sé, però és només una part del problema. El que cal és ser més eficients...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Pérez i Segura

Gràcies, senyor president, acabo... Ser més eficients en la prestació dels serveis que la nostra ciutadania reclama, i per això fan falta els diners.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, per a la rèplica, l'honorable senyor Joan Carretero, conseller de Governació i Administracions Públiques.

El conseller de Governació i Administracions Públiques

Moltes gràcies, senyor president. Molt il·lustre diputat, jo li deia al principi de la legislatura a un company nostre de grup parlamentari que deixessin de disparar a l'avió, perquè ara, a l'avió, hi anàvem nosaltres a dins; o, en tot cas, que ens avisessin, perquè, és clar, cauríem nosaltres. (*Rialles.*) Vull dir que tots hem de fer l'esforç de... Les oficines de Benestar i Família ja no són del Govern de Convergència, són del Govern de la Generalitat, que per cert, diguem-ne, compartim. Per tant, jo crec que tampoc s'han de veure com un objectiu militar, sinó que en el procés de la Llei de serveis socials, doncs, el Departament decidirà sobre els casals..., sobre tot allò que calgui per millorar això.

Sobre el que jo li volia fer la reflexió és que hem de procurar fer un discurs al més proper possible a la realitat, i llavors li insistia tant en el finançament no perquè amb el finançament s'arregli tot, però Déu n'hi do!, diguem-ne; és allò que els diners no donen la felicitat, però gairebé. Llavors, home, jo el que dic és que el problema més greu que tenim als municipis avui, a tots, és el finançament. De les competències que ja tenen. O sigui, si el problema és donar resposta a aquelles competències que tenen per llei, i algunes que han decidit per donar millor serveis als ciutadans, aquelles que al-

guns anomenen «impròpies», doncs, que també els costen molts diners.

Per tant, el que hem d'intentar és que els ajuntaments tinguin recursos. I això és el nostre repte ara, perquè justament ara discutim, i alguns discutim i creiem i defensem que estem parlant, quan parlem de finançament, no només, com deia abans, del Govern, sinó del Govern i dels ajuntaments, perquè entenem que això és un finançament que va..., del país, del territori. I jo estic convençut que vostè està segur que, quan repartirem els fons als municipis en aquest hemicle, serem més justos, més propers, sabrem més com ho hem de fer que si ho decideixen a uns quants quilòmetres més lluny. Per tant, hem de lluitar perquè el finançament del món local sigui el finançament de la Generalitat, entesa en el seu conjunt, que es decideixi en aquesta cambra, és a dir, que aquí sigui on es decideixen els recursos dels municipis i com es reparteixen. I vostè diu, i diu molt bé: «No ho arreglarem tot», però Déu n'hi do!, si tenim el finançament que ens toca.

Per tant, molt il·lustre diputat, estem a la seva disposició, com sap molt bé, el nostre Departament i tot el Govern, per treballar això. El calendari que vostè insinua, crec que és el correcte: quan s'hagin, com deia, aprovat l'Estatut i el finançament a Catalunya, hem de començar amb l'ordenació territorial i, juntament i simultàniament, parlar de nivells de competències, de nivells de responsabilitats i de col·laboracions. I aquest serà el moment que amb el món local, amb la Federació de Municipis i l'Associació de Municipis, començarem a dissenyar aquest escenari de col·laboració i cooperació entre el món local i el Govern de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyor diputat.

El president

Gràcies, honorable conseller.

Se suspèn la sessió, que reprendrem aquesta tarda a les quatre.

La sessió s'aixeca a les dues del migdia i es reprèn a les quatre de la tarda i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major, i el lletrat Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller primer, el conseller de Relacions Institucionals i Participació, els consellers de Política Territorial i Obres Públiques, i de Justícia, la consellera d'Interior, els consellers d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, les conselleres d'Educació, i de Cultura, els consellers de Treball i Indústria, de Comerç, Turisme i Consum, la consellera de Benestar i Família, i els consellers de Medi Ambient i Habitatge, i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El president

Es reprèn la sessió.

Preguntes

Ho farem amb les preguntes al president de la Generalitat.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política actual a Catalunya (tram. 317-00155/07)

Per formular la primera, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyor Maragall, avui voldríem analitzar un dels aspectes bàsics del nou Estatut, tot i que malauradament se'n parla poc, com som són els drets i deures i els principis rectors. És una excel·lent notícia per als ciutadans d'aquest país que s'hagi decidit la redacció d'un capítol d'aquesta mena en el nou Estatut.

L'Estatut no ha de quedar-se només en les qüestions identitàries o les relacions entre la Generalitat i l'Estat o el sistema de finançament. Des del primer moment hem pensat que era imprescindible des d'una concepció progressista de la realitat plantejar amb profunditat aquelles disposicions de l'Estatut que afecten directament o indirectament el dret dels ciutadans.

Vivim en una societat molt canviant amb insuficiències en el nostre estat del benestar. 800.000 pobres a Catalunya; desequilibri cada vegada major entre les rendes del treball i del capital, que a més a més es pot agreujar i que alguns no ho volen veure; l'evolució demogràfica i la creixent població gran dependent amb tots els problemes de justícia intergeneracional que planteja; la complexitat del teixit social de les grans ciutats junt també amb les necessitats del medi rural; l'arribada d'immigrants; la necessitat d'habitatges accessibles; la dificultat encara avui dels joves per poder-se emancipar; el compromís de més i millor sanitat, educació i serveis socials; la creixent fragmentació i imprevisibilitat de les carreres professionals; també la fluïdesa i variacions dels nous tipus de família i de convivència.

El que acabo d'enumerar són realitats que ens obliguen a redefinir en profunditat el nostre actual estat del benestar. I és evident que hi ha determinats sectors que volen mantenir les desigualtats que discriminen, que exclouen, que mantenen les injustícies socials. Per exemple, la manifestació de dissabte que ve, convocada per la dreta política i social i per la jerarquia eclesiàstica catòlica més rànica i conservadora, és un exemple de les pressions a què feia referència: la negació de drets a unes persones per la seva orientació sexual.

Per això, almenys des de les forces progressistes, hem de fer els esforços necessaris perquè l'acció política es tradueixi en majors quotes d'igualtat social, autonomia personal i solidaritat. La inclusió dels drets socials o els principis rectors de l'Estatut no és la solució definitiva, però sí que serviran per marcar els principis generals que haurien d'inspirar i orientar l'acció de l'Adminis-

tració catalana i dels seus governs en matèria de drets socials, ambientals i econòmics.

Senyor president, què en pensa vostè de la necessitat d'incloure drets i deures i principis rectors en el nou Estatut? Creu que aquesta inclusió servirà per desenvolupar les reformes necessàries davant les noves demandes socials?

Gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Sr. Pasqual Maragall i Mira)

Senyor diputat, com vostè jo sóc partidari que els drets i deures dels ciutadans de Catalunya hi siguin, a l'Estatut. L'Estatut efectivament no és solament identitari, ni és, solament, més competències o més diners. No tot es pot mencionar, però, en l'Estatut, i reglant l'Estatut. L'Estatut dona les eines per fer-ho, vet aquí.

En la legislatura anterior, com vostè recordarà, el president del Parlament, Joan Rigol, va presentar una proposta de drets. Però la majoria que hi havia, Convergència i PP, que era contrària a la modificació de l'Estatut, com vostè recordarà, no permetia que la carta de drets s'hi inclogués, a l'Estatut. I, per tant, va esdevenir peça separada.

Jo simpatitzo amb la idea de no carregar massa l'Estatut. I, en aquest sentit, crec encertada la idea de reduir l'extensió del capítol de drets dins de l'Estatut. He cregut sempre que l'Estatut ha de ser un document que els catalans i catalanes entenguin i, si pot ser, recordin en els seus trets essencials. En això, doncs, hauria de trobar un punt de coincidència amb les forces polítiques que en aquest Parlament en demanem la discussió separada.

No oblidem que els problemes de la Constitució Europea no deriven del capítol de drets i deures però sí de l'excessiva proximitat, sí, també, de l'excessiva proximitat del text constitucional. Siguem-ne conscients.

El president

La següent pregunta...

— Pregunta al president de la Generalitat sobre què preveu plantejar en la propera cimera de presidents de comunitats autònomes (tram. 317-00154/07)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'excel·lentíssim senyor Josep Piqué.

El Sr. Piqué i Camps

Moltes gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, quins són els plantejaments que pensa fer en la propera cimera de presidents de comunitats autònomes?

El president de la Generalitat

Bé. No és encara el moment, perquè com vostè sap perfectament el calendari està per escatir; no és encara el moment, vull dir, de pensar quin serà el contingut i el tenor d'aquesta cimera. No sabem encara en quin moment intervindrà, respecte del nostre mateix procés de discussió i d'aprovació de l'Estatut.

Per tant, aquest és un punt que, d'alguna forma, és previ a poder dir exactament de què i com, sobretot de què i com parlarem pel que respecta no a la sanitat, que, en fi, està establert i estem d'acord que se ha de discutir —el finançament de la sanitat, vull dir—, però sí que al tema de l'Estatut.

El president

Té la paraula el senyor Piqué.

El Sr. Piqué i Camps

Moltes gràcies, senyor president. Jo no sé què podrem explicar el mes de setembre, que sembla la data aproximada per tenir la conferència, respecte al procés de reforma de l'Estatut, perquè encara no ho sabem, dependrà de la feina que fem els grups parlamentaris d'aquesta cambra, però sí que és veritat que des de fa molt de temps es planteja la necessitat que es discuteixi el finançament de la sanitat i la problemàtica de la sanitat en el seu conjunt. I a mi m'agradaria que aquesta cambra conegués, per part del president de la Generalitat, quins poden ser els criteris que el Govern anticipa respecte a una qüestió tan bàsica i tan important.

Vostès porten al Govern un any i mig. Es va rebre un informe encarregat als experts, si no recordo malament a finals de gener o començaments de febrer —per tant, ja fa quatre mesos i mig—, i en aquell informe es deien tot un seguit de coses, per exemple que s'havien de plantejar més impostos. I crec que fóra molt bo que els ciutadans coneguessin quin és el criteri del Govern respecte de si s'han de posar més impostos o no per finançar la sanitat; quins plantejaments s'han de fer respecte al finançament de la sanitat, derivat del plantejament global del finançament; si també hem de potenciar els genèrics i el sistema de preus de referència o no; si hem avançat en canvis organitzatius que fins ara no s'han plantejat, fins on arriba la meva informació, més enllà de canviar el nom del Departament i que en comptes de dir-li Departament de Sanitat en diem Departament de Salut, cosa que estic segur que els ciutadans agraeixen perquè els resol molts dels problemes sanitaris que tenen. I quina és la reacció dels diferents col·lectius. Perquè es parla molt dels professionals, però jo tinc la impressió que els professionals de la sanitat a Catalunya estan molt desanimats.

Quina és la reacció dels usuaris i dels pacients? Que tinc la impressió que en el millor dels casos no creuen que estiguin millor que fa un any i mig. I quina és la reacció dels ciutadans que se'ls explica que la sanitat catalana té un dèficit anual de 500 milions d'euros? Que té un deute acumulat de gairebé 3.600 milions d'euros —i parlo de l'any 2003, probablement, per tant, ara seria molt millor.

I crec que, més enllà d'esperar que la resposta vingui del senyor Zapatero i de la conferència de presidents, el que és important és que el Govern digui d'una vegada quin model sanitari té i quina resposta té als problemes reals dels ciutadans, més enllà de perdre'ns en debats estèrils.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, no tinc coneixement –potser vostè sí que el té– de quina serà la data exacta de la conferència de presidents. Vostè diu que serà el setembre, doncs, tindrem temps d'estudiar-ho bé, per descomptat. Podria ser que fos abans, podria ser que fos fins i tot bastant abans.

En tot cas, jo vull, a part de celebrar la continuïtat de la conferència de presidents, i que es compleixi el que en aquell moment es va dir, perquè justament a les acaballes de la reunió es va anunciar que la segona reunió seria sobre aquest tema, avançar-li que hi haurà una proposta per resoldre el finançament de la sanitat, que el Govern de Catalunya hi està treballant, i hi està treballant a partir d'un document que no sé si vostè coneix, perquè és un document que si no contesta almenys toca i analitza cada un dels punts que vostè ha mencionat de passada, i es tracta d'una comissió d'experts que va dirigir el doctor Vilardell. L'hi faré arribar.

Jo crec que, efectivament, la conferència serà un bon... *(Veus de fons)* L'hi faré arribar. *(Veus de fons.)* Ja el té? Fantàstic. Doncs així, si ja el té, segurament moltes de les preguntes que m'ha fet les té contestades allà. Però, en tot cas, sàpiga que nosaltres hi treballem, per la concreció, doncs, de les determinacions i de les propostes que en aquest document es fan. Sàpiga que, a més, això s'ha aconseguit sobre la base d'una bona entesa entre tots els estaments interessats en aquesta matèria, i que és, jo crec, en aquest moment, una convicció compartida per part del Govern espanyol i del Govern català, i per part dels governs de les altres comunitats autònomes que fa poc que tenen la sanitat i han arribat darrerament en el problema que nosaltres ja havíem tingut, que aquest és un problema que no admet més espera.

I, en aquest sentit, comparteixo la seva preocupació.

El president

Té la paraula, per formular la següent pregunta...

— Pregunta al president de la Generalitat sobre quina opinió té de la situació política actual a Catalunya (tram. 317-00157/07)

...en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'honorable senyor Josep-Lluís Carod-Rovira.

El Sr. Carod-Rovira

Moltes gràcies, senyor president. Aquesta setmana hem vist com la vella reivindicació de l'oficialitat de la llengua catalana a Europa ha obert una escletxa en el mur. Però crec que, bo i reconeixent que és un pas, no ens podem enganyar i que el mur és immensament gran i l'escletxa increïblement petita.

Hi haurà ús del català al Consell de Ministres, publicació dels actes, adoptats per codecisió del Parlament Europeu i el Consell, i dret a petició en català. Hi haurà un estatut jurídic del català a la Unió Europea –com a mínim ara existim. S'hi accepta implícitament la unitat científica de l'idioma i s'obre també la porta a aconseguir el mateix reconeixement en la resta d'organismes. I ens consta que tots hi treballem.

Però no podem deixar de dir que no volíem això. Que no volíem només això. Tots volíem més, com és lògic i com sempre hem dit. No hem pogut anar més enllà entre altres coses perquè el català no era ni és llengua reconeguda oficialment en el Tractat constitucional europeu. Quan vingui l'hora de reformar el que s'hagi de reformar, quan s'ampliï la Unió Europea i, doncs, hi entrin altres estats i altres llengües, també caldrà que la nostra hi entri.

Alguns, cada vegada més, pensem que si no hi ha un estat que realment ens defensi mai el català tindrà la plenitud de drets a Europa, i potser si no hem pogut anar més enllà és perquè no tenim aquest estat. No és segurament creïble que es defensi la plenitud del català a Europa si no s'aplica també a Espanya, a les institucions espanyoles. Més de 10 milions de ciutadans europeus de llengua catalana no tenim els nostres drets reconeguts en una Europa on sí que els tenen, idiomes parlats per 400.000 habitants, 1 milió, 2 milions, 3, 4, 5.

El Govern espanyol té ara la gran responsabilitat de fer possible allò que no va fer possible el 85 amb l'ingrés d'Espanya a la Unió Europea. El Govern espanyol si de debò defensa la pluralitat ha d'escollar d'una vegada la veu d'aquells que parlen en una llengua en la qual pocs li han parlat –en l'altra, potser massa, que deia el poeta.

Per això li demano, senyor president, què pensa fer, el Govern que vostè presideix, davant d'Espanya i davant d'Europa perquè aquest petit pas, insuficient, culmini amb la plena oficialitat de la llengua?

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor diputat haig de confessar-li que el primer que ha de fer, i que fa, en aquest moment, també, el Govern català és agrair al Govern espanyol els esforços que ha fet perquè haguem arribat aquí on hem arribat.

Vostè quan ha començat a parlar m'ha deixat un moment amb l'ai al cor quan ha dit: «No és això el que volíem». Després ha dit: «No és això només». Podem coincidir amb el segon, no coincidim amb el primer perquè per arribar al més s'ha de passar pel menys o s'ha de passar per allà on s'ha de passar.

Crec que és de rigor reconèixer al seu partit el rol que ha tingut, l'entusiasme que ha tingut i la dedicació que ha tingut i ha demostrat en el tema del català a Europa. Ha estat un èxit, tot i que la televisió pública catalana saludés la bona nova amb un *lead*, amb un titular que crec que era negatiu.

La veritat és que es tracta d'un procés que ha estat llarg, que va començar fa una colla d'anys, molts anys. Sent president del Comitè de les Regions vaig utilitzar més d'un cop el català –no tenia mèrit, era el president i sabia que a les cabines de traducció hi havia traductors i traductores que dominaven tant o millor el català que el castellà–, no hi havia problema en aquell cas.

Però és que l'any 1987 un diputat europeu, Xavier Rubert de Ventós, aleshores diputat pel Partit Socialista, va fer una intervenció sencera en català a la Comissió –intervenció que està recollida en les actes i que vostès poden consultar–, l'única vegada que això ha sigut així; va lliurar, simultàniament, evidentment, les còpies traduïdes, però consta en les actes en català. Poc després, Concepció Ferrer va fer una intervenció similar; això va crear alguns problemes, que Joaquim Xicoy, i crec que Miquel Roca –Joaquim Xicoy devia ser aleshores conseller del Govern de la Generalitat–, va haver de resoldre traslladant-se a Brussel·les, i resoldre-ho no sé si al gust de tothom, en tot cas a gust del partit o del grup lliberal a què pertanyia.

Dit això, aquí, ara, qui ha guanyat el dret amb reconeixement català inequívoc és el president del Govern espanyol i el seu ministre d'Assumptes Exteriors.

El president

La següent pregunta...

Pregunta al president de la Generalitat sobre quina valoració fa de l'avenç que ha fet el reconeixement de la nostra llengua davant les institucions europees (tram. 317-00156/07)

...la fórmula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Maria Àngela Gassó.

La Sra. Gassó i Closa

Gràcies, senyor president. Molt honorable president de la Generalitat, fa gairebé mig any, i en aquest hemicle, que vostè feia un brindis, el brindis de Nadal, pel que ja pressentia, i que en les seves paraules deia: «Pel gran èxit del català a Europa.»

Ara, ja tenim la confirmació que l'esforç que ha fet el seu Govern, la Secretaria General del Patronat Català Pro Europa i el memoràndum presentat pel Govern espanyol, junt amb l'interès i constància del secretari de Estado para la Unión Europea, ha donat els seus fruits en l'acord del 13 de juny del 2005, perquè el català es pugui usar en diferents formes d'intervenció davant de les institucions i òrgans de la Unió Europea. Sabem que és un primer pas per aconseguir el reconeixement total del català a Europa.

Vull recalcar les expressions de «quasi un miracle» i «el millor regal que es podia tenir pel vintè aniversari de la firma d'adhesió al que era la Comunitat Econòmica Europea» que s'han fet des del Govern espanyol. Dic això per als qui ara volen menystenir el que s'ha aconseguit, però jo no recordo cap pas tan contundent d'altres governs aquí i d'Espanya en aquest sentit.

Per això, molt honorable president, segueixi treballant amb la decisió i força pel que vostè vol aconseguir per a Catalunya, ja sigui per la nostra llengua o per qualsevol aspecte que pugui afavorir el nostre país, i continuï confiant també en el president Rodríguez Zapatero i el seu Govern (*remor de veus*), perquè quan es comprometen per Catalunya ja veu que ho compleixen.

I la pregunta que li faig en nom del nostre Grup és: quina valoració fa el molt honorable president de l'avanç que ha fet el reconeixement de la nostra llengua davant de les institucions europees?

(*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

L'honorable senyora diputada ja ho acaba de dir. Jo crec que efectivament hem fet un pas històric. Molta gent hi ha treballat; els que vostè ha citat i alguns més, molts dels quals, evidentment, no són ni del Govern espanyol ni del Partit Socialista. I haig de citar, entre altres, i en els últims metres d'aquesta carrera, el president de «la Caixa», el senyor Cruyff, si no ho recordo malament, i, per descomptat, el president del Govern, que va trucar al president del Govern holandès per vèncer l'última resistència que faltava.

Hem fet un pas històric i entenc les reaccions de precaució d'alguns, però no acceptaria, en canvi, que ens instal·léssim en el lament. La societat catalana no és així.

Crec que l'acord és un exemple de com hem de treballar a Europa. És el resultat d'un procés que té precedents, que va arrencar fa un any i que s'ha construït progressivament, senyora diputada: amb el compromís del president del president del Govern espanyol, sí; amb la traducció del Tractat constitucional i la presentació del memoràndum per part del ministre Moratinos, i amb les diverses gestions fetes allà on era necessari i que han ajudat, totes elles, en la bona direcció. Avui mateix he dirigit una carta a tots els vint-i-cinc primers ministres per agrair la decisió presa pel Consell de Ministres d'Assumptes Generals.

Però hi ha més. En un any hem reforçat la presència de Catalunya a Europa com no s'havia fet mai abans. Tenim més presència política, després de l'obertura de la Delegació del Govern de la Generalitat a Brussel·les, que no existia. Tenim més presència institucional, amb la participació de consellers de la Generalitat en els consells de ministres de la Unió des de gener d'enguany –va començar per la presència del conseller Siurana. I ara tenim un reconeixement històric de la llengua catalana a Europa.

Ho repeteixo, doncs: hi ha motius per sentir-se, com vostè, satisfets; no satisfets, *molt* satisfets.

(*Remor de veus.*)

El president

La següent pregunta...

— Pregunta al president de la Generalitat sobre l'actualitat política dels darrers dies (tram. 317-00153/07)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Artur Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Moltes gràcies, senyor president. En aquests darrers dies s'ha conegut una informació que ens sembla especialment greu, que consisteix en el robatori dels exàmens, d'alguns models d'examen, que es feien per accedir a la condició de mossos d'esquadra.

Val a dir que aquest és un fet molt greu, perquè si les persones que s'han d'ocupar de la seguretat dels nostres ciutadans són aquelles que després quan passen pels exàmens es denota i es demostra que hi han irregularitats concretes..., lògicament això fa pensar.

Tant o més greu és que, coneguts els fets, el Departament d'Interior hagi faltat sistemàticament a la veritat; cosa que xoca directament i frontalment amb tota aquella transparència que vostè tantes vegades ens anuncia. Però quan hi han fets concrets hi ha departaments del seu Govern que es dediquen, hi insisteixo, a faltar sistemàticament a la veritat.

Els sindicats van denunciar el robatori, i es va dir que no hi havia robatori. Poc després es va descobrir que sí, perquè ja se sabia, òbviament, i es va dir que era una sola prova, un sol model, però que, això, no passava res, perquè es canviaven els mateixos exàmens. Un altre engany: no s'havien canviat els exàmens, perquè poc després es va saber que no era només una prova, sinó que eren més d'una, i que els exàmens, hi insisteixo, no s'havien canviat i que, per tant, s'havien provocat..., s'havien conduït sota aquestes sospites d'irregularitats.

Aquest és un fet molt greu. Jo suposo que vostè en deu estar al corrent, que deu haver investigat durant aquests darrers dies, i, per tant, li demano, davant d'un fet absolutament no tolerable i no admissible, que ens digui què en pensa, què en pensa el president de la Generalitat i també què pensa fer per reconduir aquesta situació.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Bé, senyor diputat, el 22 de febrer, efectivament, es va tenir constància que un operari de manteniment havia

facilitat un model de test psicotècnic de la convocatòria d'accés als Mossos a un vigilant de seguretat. No estem parlant dels màxims responsables a què m'ha semblat que vostè es referia.

En ser descobert, el vigilant va desistir de presentar-se a la convocatòria. També va tenir accés... (*Veus de fons.*) Va desistir; o sigui, aquell senyor no es va arribar a presentar. També va tenir accés al test un familiar d'aquesta persona, que va resultar no apte en la convocatòria.

El test psicotècnic... (*Remor de veus.*) M'han demanat detalls! M'han demanat detalls...

El president

Senyores diputades i senyors diputats...

El president de la Generalitat

Els tests psicotècnics..., es va moure, doncs, en un cercle molt restringit, en un cercle de tres persones. Es va mantenir la convocatòria d'examen per a 9.166 aspirants per entendre que no existia perill que cap d'ells tingués alguna de les còpies.

Els fets ocorreguts, doncs, no condicionaven el procés selectiu, i el tribunal examinador era finalment l'encarregat d'escollir el model de test entre deu diferents, i així ho va fer.

El president

Té la paraula el senyor Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Bé, veig que vostè, efectivament, doncs, ha investigat, però lamento que no doni importància a un fet tan greu com aquest.

Li he de recordar que arribar a constituir i a desplegar el Cos de Mossos d'Esquadra ha estat una batalla molt difícil, i el prestigi del Cos dels Mossos d'Esquadra és un prestigi gran, que no es pot malmetre.

Haurà d'investigar més, senyor president, perquè aquesta tarda el Grup de Convergència i Unió donarà a conèixer un informe a través del qual es demostra que a més a més de tot això que s'ha vist aquests dies hi ha més casos molt importants i molt greus que afecten el Departament d'Interior; casos que fins i tot porten a anunciar possibles depuracions...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Mas i Gavarró

...de responsabilitats en els comandaments policials.

Li demano que s'ocupi de tot això, que investigui a fons per no malmetre el prestigi aconseguit pels Mossos d'Esquadra.

El president

Gràcies. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, hi dono importància, al tema, i tant, que hi dono importància, però no hi donaré més importància que els fets que resultin demostrats per les investigacions que s'estan portant a terme.

Si vostès n'han fet pel seu compte, en fi, té tot el dret d'esbombar-ho aquí davant abans que això realment s'hagi sabut..., o potser vostè ho hagi enviat també al Cos. No sé si ho deu haver fet o no; possiblement hauria estat bé que ho fes.

En tot cas, ja ha parlat d'una batalla dels Mossos, la llarga batalla dels Mossos. Massa llarga la batalla dels Mossos; massa llarga perquè s'ha demostrat que quan el procés de substitució és molt llarg, quan uns arriben els altres ja han marxat. És a dir, no és que es produïxi d'una forma esglaonada com estava previst, sinó... No hi vam comptar, nosaltres, tampoc, probablement, des de l'oposició, però quan el procés és tan i tan llarg els Mossos..., en fi, els cossos de policia que hi havia abans, que no tenen expectatives de seguir, ja comencen a no ser actius quan els altres encara no han arribat.

El Departament d'Interior, com li he dit, ha obert un expedient d'informació reservada i un altre de sancionador, i no hem portat els fets davant la fiscalia, si no és que hi ha fets nous, perquè del relat dels fets contingut a l'informe reservat d'assumptes interns no se'n desprèn l'existència d'algun il·lícit penal. Punt.

El president

La següent pregunta...

— Pregunta al Consell Executiu sobre si preveu cap actuació que reconegui Valls (Alt Camp) com el lloc on el segle XVII va néixer el Cos dels Mossos d'Esquadra, en ocasió del desplegament d'aquest cos de policia al Camp de Tarragona (tram. 310-00443/07)

...en aquest cas al Consell Executiu, la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Jordi Castells.

El Sr. Castells i Guasch

Senyora consellera, jo també parlaré dels Mossos d'Esquadra, però amb una temàtica molt diferent.

Quan el Govern de la Generalitat va fer l'opció que els Mossos d'Esquadra esdevinguessin policia pròpia de Catalunya i impulsessin el seu desplegament com a policia integral del nostre país, crec que no va ser sensible amb la ciutat de Valls, que va veure (*remor de veus*) com naixia aquest Cos a la segona dècada del segle XVIII, en unes circumstàncies històriques (*persisteix la remor de veus*) dramàtiques per al nostre país...

El president

Senyor diputat, senyor diputat... Parem un segon, perquè em fa l'efecte que no es reuneixen les condicions

adequades perquè vostè faci la pregunta, ni en la part dels diputats ni en la part del públic.

(Pausa.)

Pot continuar.

El Sr. Castells i Guasch

Gràcies, senyor president. Tot i així, els Mossos d'Esquadra sempre han estat presents en l'imaginari col·lectiu de les vallenques i els vallencs; històries de quan érem petits de bandolers i mossos d'esquadra, com el Carrasclet, el Claudi Moliner, el mateix Joan Serra, popularitzat per Lluís Llach, amb el nom de la Pera, han mantingut viu durant molts anys aquest imaginari a la ciutat de Valls.

El fet que el llinatge de Pere Anton Veciana capitaneïssin les esquadres durant més de cent anys..., tot i haver nascut a Sarrià, ell i tota la seva descendència residiren a Valls, i, com bé sabeu, se li atribueix en certa manera la paternitat o maternitat del Cos.

També cal tenir present la historiografia del Cos que en gran part s'ha desenvolupat per historiadors de Valls —així Joan Papell, Anna Borruel, Francesc Olivé, Margarida Aritzeta, per citar els més recents—, o vinculats a Valls, com la Núria Sales o el geògraf Josep Iglesias.

Tots aquests factors han fet mantenir viu aquest Cos en la memòria de la gent quan només era un cos residual a la Diputació de Barcelona.

És per això que li preguntem si el Govern té previst, tot i que sabem que el desplegament a l'Alt Camp encara tardarà en alguna mesura..., tardarà temps, encara, el desplegament..., si té prevista alguna mesura que faci palesa la vinculació històrica del Cos dels Mossos d'Esquadra amb la ciutat de Valls, que corregeixi així en certa manera aquesta manca de sensibilitat que va tenir el Govern de la Generalitat anterior.

El president

Té la paraula l'honorable senyora Montserrat Tura, consellera d'Interior.

La consellera d'Interior (Sra. Montserrat Tura i Camarfreita)

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, efectivament, encara que sembli que les comissaries s'assemblen una amb l'altra, doncs, totes elles tenen singularitats en funció de la demografia, en funció dels serveis que han de prestar, de la quantitat d'espai rural... I des de fa temps..., la idea que en el moment en què es construeixi la comissaria a Valls, doncs, hi hagi algun element que recordi una història tal vegada encara no del tot esbrinada, en què hi ha hagut diferents interpretacions sobre exactament la data i les funcions atorgades a aquell cos dit «Escuadras de Paisanos», «Cuerpo de Fusileros» o «Mossos d'Esquadra», del que n'ha quedat Mossos d'Esquadra, i que s'ha recuperat en aquesta etapa democràtica i que actualment s'està desplegant com a policia de seguretat ciutadana i d'ordre públic.

Doncs, atenent que..., sigui quina sigui la interpretació que els diferents historiadors n'han fet, d'això..., i la

reedició d'un llibre sobre la història dels Mossos d'Esquadra que està fent el Departament d'Interior..., per cert, també valorant molt positivament el que ha significat la recuperació d'aquest nom; el desplegament dels Mossos en aquesta etapa democràtica; la feina feta per l'anterior Govern de la Generalitat; la manera en què s'han superat obstacles a vegades importants; com s'ha sigut, tots nosaltres, lleials a aquesta policia democràtica, ara, de Catalunya, i com no s'ha jugat amb petites coses que al cap i a la fi s'ha demostrat una i una altra vegada que no interferien en res ni en la qualitat, ni en la selecció, ni en el desplegament.

I que ara un document apòcrif, sense signatura, en què es vol donar la importància de gran sabotatge al desplegament, doncs, igual que es van superar diferents interpretacions del paper de la família Veciana, se superarà, sense cap mena de dubte, i espero que amb la lleialtat, el rigor i la seriositat que es mereixen la seguretat ciutadana i la història dels Mossos d'Esquadra.

El president

Li queden tretze segons, senyor diputat.

El Sr. Castells i Guasch

Bé, agraïm, doncs, aquesta sensibilitat. I, també, uns altres noms amb què es coneixien eren les «esquades del batlle de Valls». (*Veus de fons.*) És just reconèixer, també, la ciutat de Cardona com a ciutat, al mateix temps, de desplegament.

El president

La següent pregunta la formula...

— Pregunta al Consell Executiu sobre les seves prioritats amb relació a l'execució de les obres d'infraestructura que necessita el Vallès Oriental (tram. 310-00439/07)

...en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la senyora María Ángeles Olano.

La Sra. Olano i García

Gràcies, president. Senyor Nadal, honorable conseller, per a la comarca del Vallès Oriental és cabdal el desenvolupament de les seves infraestructures. Hem vist com un posicionament polític, com era el fet d'aturar el projecte del quart cinturó, paralitza gran part de les nostres infraestructures. Això vol dir que posem límits al desenvolupament de la nostra comarca i al d'altres.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.*)

Volíem saber quines serien les prioritats del Govern respecte a aquestes infraestructures.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula el conseller de Política Territorial i Obres Públiques, l'honorable senyor Joaquim Nadal.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Joaquim Nadal i Farreras)

Sí. Gràcies, senyora diputada. Justament tot al contrari: és del més gran interès del Govern de la Generalitat impulsar les infraestructures a les comarques del Vallès Oriental i Occidental en la seva comunicació amb el Baix Llobregat i aconseguir que sigui una manera d'impulsar el seu desenvolupament econòmic.

I, específicament, és per al Govern de Catalunya una prioritat l'estudi de la mobilitat en el Vallès Oriental i en el Vallès Occidental per definir quines infraestructures poden ser imprescindibles i prioritàries. I són prioritats estratègiques l'eix Badalona - Mollet - Caldes de Montbui - Sant Feliu de Codines - Centelles - Vic, que es concretaria en la B-500 i en la C-59, i concretament en l'anomenada «carretera de la Conreria»; el desdoblament de la C-59 i l'autovia que connectaria la C-59 i la C-17, i amb actuacions específiques, en curs enguany, com la ronda nord de Granollers i actuacions en la C-17 i la C-35, i negociacions pel que fa al desdoblament de la via fèrria entre Barcelona i Vic, i més específicament entre Barcelona i la Garriga, per tal d'aconseguir una major eficiència de la línia de Puigcerdà.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor conseller. Té la paraula la senyora Olano per repreguntar.

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president. Senyor Nadal, jo no dubto que siguin prioritats, perquè, si no, realment, el Govern estaria mirant cap a una altra part. Però, és clar, quan nosaltres li preguntem per quin serà el termini d'actuació del quart cinturó, ens contesta qüestions tal com que es fan estudis i que se n'ha d'establir la conveniència i determinar què i com s'ha de fer; quan nosaltres li preguntem per l'autovia del Tenes, em diu que han de fer una reflexió global de la comarca del Vallès Oriental; quan nosaltres li proposem una alternativa a la C-17, ens diu que, en tot cas, la nova carretera alternativa..., i no ens diu quin n'és el traçat; quan nosaltres li fem referència a la ronda sud de Granollers, agafa propostes proposades des de l'oposició per tal de connectar la bipolar amb el Circuit de Catalunya; quan nosaltres li fem proposicions no de llei en les quals li diem que hi han municipis al voltant de la C-17 que l'única sortida que tenen, en pla de mobilitat, doncs, són carreteres estretes i petites, que responen realment a municipis amb una realitat de fa vint anys, i li diem que la mobilitat d'aquestes carreteres supera la mitjana de l'àmbit de l'àrea metropolitana, li diem que aquestes necessitats les tenim ara.

(*El vicepresident primer substitueix el president en la direcció del debat.*)

La comarca del Vallès Oriental no es pot esperar que realment es redacti aquest Pla de carreteres, que, segons l'actual Govern..., el deixa, doncs, cap al 2026. La realitat és que la necessitat la tenim ara, i si realment no es posen aquestes infraestructures ara, doncs, considerarem que no hi ha una prioritat per part del Govern, i, per tant, posaran paranys perquè la nostra comarca pu-

gui ser realment, doncs, una comarca potent, una comarca que, d'alguna manera, veu com la influència de Catalunya..., en aquesta segona corona, doncs, no només es pot reflectir en població, sinó que també s'ha de reflectir en mobilitat i en esperança que realment puguin sortir endavant.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Honorable conseller, té la paraula per replicar.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, qui posa els paranys és vostè. Vostè volia que jo contestés una cosa que, justament, jo no tenia per què contestar-li. Perquè si em pregunta, posant-me un parany, per una infraestructura que és competència del Govern de l'Estat, i el Govern de l'Estat, de moment, ha expressat fins fa un any que no la pensava fer, o que no la volia fer, i en aquests moments s'ho torna a pensar, doncs, jo li puc explicar, si m'ho hagués preguntat de cara, què fa el Govern de la Generalitat amb relació al Govern de l'Estat pel que fa a una infraestructura que no és titularitat d'aquest Govern.

Ara, si parlem de tot això altre que ara m'ha dit i que no havia preguntat, i que, en qualsevol cas, potser ho ha preguntat en preguntes escrites, jo li puc contestar tot allò que ara es fa i de què vostè té la resposta, i naturalment no és pactat.

Per exemple, d'aquí a una setmana s'adjudicarà el soterrament de la ronda nord de Granollers, amb un preu d'execució de 18,2 milions d'euros; per exemple, a la C-17, a part que dins d'aquest any o, com a molt tard, en el primer trimestre de l'any que ve se'n licitarà tot el desdoblament, des de Vic fins a Ripoll, mentrestant, el Govern de la Generalitat fa, fora de l'àmbit de la C-17, en el Vallès Oriental, el soterrament de Montcada i la connexió amb Barcelona, per 45 milions d'euros...

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)

El vicepresident primer

Senyor Nadal...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...i fem actuacions tot al llarg de la C-17, fins a Vic mateix, ara en execució, que vostè coneix de sobres.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

— Pregunta al Consell Executiu sobre la seva opció pel que fa a la línia elèctrica d'interconnexió amb França (tram. 310-00444/07)

La següent pregunta al Consell Executiu és sobre l'opció per a la línia elèctrica d'interconnexió amb França,

que, en nom del Grup de Convergència i Unió, formula l'il·lustre diputat senyor Oriol Pujol. Té la paraula.

El Sr. Pujol i Ferrusola

Sí, gràcies, senyor president. Senyor conseller, ningú sap si les coses avancen o no, i tampoc massa —massa— bé en quina direcció. Vostè, en tant que màxima autoritat energètica del país, potser hauria d'intentar posar-hi una mica de llum.

Ja sabem que els altres dos partits del Govern, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya, ja han optat per la línia Vic - Baixàs. Però quina opinió té vostè i quina preferència amb relació a si la línia elèctrica que ha de millorar la interconnexió amb França ha de passar per l'Alt Empordà o bé ho ha de fer per Osona, la Garrotxa i el Ripollès?

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Honorable conseller, té la paraula.

El conseller de Treball i Indústria

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, la primera cosa que el Govern considera imprescindible és que aquesta interconnexió s'ha de fer, perquè és bona per a Catalunya i, a més a més, és necessària.

La segona és que amb aquesta interconnexió que s'ha de fer hem d'aconseguir que, partint d'una situació com la que dibuixa el Pla estratègic, d'intentar buscar l'autosuficiència en la generació i acostar-la a un consum més eficient, tot i fer aquest esforç..., necessitem interconnectar-nos per tenir un sistema més segur.

Des d'aquesta perspectiva, el que mirarem serà de resoldre els problemes de la millor manera i amb el menor impacte possible. L'important per a Catalunya és que es faci i es faci bé.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Senyor Pujol, per repreguntar té la paraula.

El Sr. Pujol i Ferrusola

Sí. Senyor conseller, la seva resposta no és que ens deixi freds, no?, sinó que estimula i engreixa l'angoixa, i no la de qui li parla, sinó la de la gent del país, no? Aquesta cantarella ja és recurrent en les seves respostes, i l'angoixa és perquè ens ubica tots, no Convergència i Unió, sinó tots, a saber-nos que estem en mans d'un govern que no pren i que no pot prendre decisions.

Escolti, el procés de consulta i participació que vostès han endegat no és només fum, sinó que, a més a més, és fals, perquè resulta que els alcaldes implicats d'Osona, la Garrotxa i el Ripollès li han de demanar hora, a vostè, perquè vostè no els va a veure. I, a més a més, és perillós, perquè, en part, traspassa la responsabilitat de forma inadequada a la gent i els fa assumir un paper tècnic que, no s'enganyí, no podran resoldre satisfactòriament.

Escolti, fem una cosa, senyor conseller: intenti-ho de nou. Jo li suggereixo que ho intenti de nou. Escolti, si

vostè en privat ha dit als alcaldes i als consellers comarcals que França ja havia descartat l'opció de la Jonquera, això vostè els ho ha dit, si això ho diu, a més a més que ho sap fa temps, malgrat que després en el no-pla de l'energia escriu que la línia necessària és precisament Bescanó - Baixàs, si vostè millor que ningú disposa dels estudis tècnics i ambientals de les diferents opcions, si vostè és el que ha fet reunions amb Red Eléctrica Española, si vostè ha fet reunions al Ministeri, si vostè vol evitar que l'autoritat energètica que té encomanada recaigui sobre Esquerra Republicana i sobre Iniciativa, que ja han decidit a favor de la Vic - Baixàs i que, com deia el conseller Carretero, ja volen amb un avió diferent del seu, escolti, si tot això és així, seria bo que ens poguéssiu anunciar, i la pregunta és molt concreta, quina és l'opció que vostè –que vostè–, com a autoritat energètica del país, veu més factible: la Vic - Baixàs o la Bescanó - Baixàs? No és tan difícil, la pregunta, senyor conseller!

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Honorable conseller, té la paraula per al torn de rèplica.

El conseller de Treball i Indústria

Miri, si vostè em diu quina és la que preferiria, li diré que la que prefereixo, perquè és el criteri que té el Govern, cada un dels partits pot tenir la seva opció, però el Govern té una única posició i de moment encara no l'ha presa..., la que plantejarem és aquella línia d'alta tensió que passi pel territori que tenim destinat per a altres infraestructures. És per això que seguim intentant, amb tota la dificultat, perquè França no el vol, el pas per la Jonquera.

Si vostè em diu: quina li agrada més? La Jonquera. Si no és possible la Jonquera, què ha de fer, un govern? Tenir plans B i analitzar-los, avaluar-los, veure si la interconnexió per Maçanet produeix més o menys impactes que el doblament de Vic - Baixàs, perquè la nostra opció era la Jonquera.

Però hi ha un petit problema: si passem per la Jonquera, al Pertús no hi ha un cable francès esperant-nos; l'han desviat pel tros Baixàs - Coll d'Ares. I ens diuen: «Nosaltres anirem per aquí, ens hem de connectar aquí.» El Govern de Catalunya ha d'avaluar que si la seva proposta no surt..., com s'ha de fer la interconnexió i s'ha de fer bé, analitzem en profunditat totes les opcions possibles que resolguin els problemes que té Catalunya, que són: la interconnexió, l'AVE i l'alimentació a Girona. Aquesta és l'opció.

No tingui pressa. Han passat molts anys sense que aquesta interconnexió s'abordés. Nosaltres l'abordem, la resoldrem i la resoldrem bé.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Pregunta al Consell Executiu sobre la valoració que fa de l'augment de barracons previst per a l'inici del curs escolar vinent (tram. 310-00445/07)

La següent pregunta al Consell Executiu és sobre la valoració que fa de l'augment de barracons previst per a l'inici del curs escolar vinent, que, en nom del Grup de Convergència i Unió, formula l'honorable diputada senyora Irene Rigau. Té la paraula.

La Sra. Rigau i Oliver

Moltes gràcies, senyor president. Senyora consellera, aquests dies hem conegut que quatre mil nous alumnes estudiaran en prefabricats. Hem pogut veure com aquell Pla de xoc que vostès anunciaven en el pacte del Tinell, en lloc de ser un pla de xoc d'escoles, s'ha convertit en un pla de xoc de mòduls prefabricats.

En l'any i mig que fa que el tripartit és al Govern no ha arribat, consellera, al volum d'obra nova que feia Convergència i Unió. La invito –la invito– a mirar el nombre de mòduls que des de l'any 2000 anava disminuint any rere any: 782 l'any 2000; 527 el 2003-2004, i el 2005-2006, home!, 643. Què ha passat, consellera?

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. La consellera d'Educació té la paraula. Senyora Marta Cid.

La consellera d'Educació

Senyor president..., honorable diputada, el balanç que en fem, de l'augment de prefabricats per al proper curs escolar, és que és la resposta que calia donar al creixement de la població escolar i a la seva gran mobilitat, tot i l'esforç sense precedents –i ho remarco, i ho puc demostrar amb acords de govern– en inversió fet per aquest Govern en infraestructures escolars en el període que fa que és al Govern.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora consellera. Senyora Rigau, té la paraula per al torn de rèplica.

La Sra. Rigau i Oliver

Gràcies. Senyora consellera, vostè parla dels acords de govern, i la invito que els repassi, i podrà veure que cada any, el mes de febrer, el Govern de Convergència i Unió prenia un acord que permetia aplicar el Pla de xoc. Allò que nosaltres prevèiem el febrer vostès el 2004 ho van acordar a final d'any, novembre, desembre. Busqui l'Acord, consellera. Allò que el Govern de Convergència i Unió hauria aprovat el febrer del 2004 vostès ho van aprovar a final d'any, i això és el que paguem ara.

Paguem, senyora consellera, una aturada impressionant en la seva gestió, un desgavell en la planificació, que s'ha demostrat amb els càrrecs que vostè ha cessat i ha reorganitzat –si no, ja m'explicarà com abans d'acabar el curs, en vigílies d'un curs nou, vostè ha de fer aquesta remodelació–, i ha suposat, consellera, a més, una gran opacitat.

Jo la invito, a vostè i a tots els diputats i diputades, que vagi a la seva web i hi busqui informació sobre els nous centres. Trobarà les llistes d'obres noves que feia el Govern des del curs 99-2000 fins al 2003-2004. Vagi buscant, pàgina darrere pàgina; quan arriba el curs 2004-2005, no hi ha informació; el 2005-2006, no hi ha informació. D'això se'n diu opacitat; d'això se'n diu, senyora consellera, fer ballar les xifres i amagar la informació, per amagar aquesta gran aturada que fa temps que anem denunciant. Potser és que vostès han fet allò que un alt càrrec del seu Govern deia...

El vicepresident primer

Senyora diputada...

La Sra. Rigau i Oliver

...fa pocs dies; que el Govern ha de liderar, però no ha de gestionar. És aquest el canvi?

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Rigau. Honorable consellera, té la paraula.

La consellera d'Educació

Gràcies, senyor president. Honorable consellera... –exconsellera–, honorable diputada, miri, farem els números ràpidament, si vol. I nosaltres hem estat del tot transparents; tan transparents, tan transparents, que els trobarà als mitjans de comunicació, com aquest matí ens han demostrat aquí a la tribuna.

Miri, entre l'any 96, que vostè apuntava, i l'any 2001, el sistema va perdre, segons les dades del Departament que vostès llavors governaven, 88.000 estudiants. Va ser una etapa de baixa natalitat, amb molta menys immigració, molt poca. En aquesta mateixa etapa, entre aquests cursos, el nombre de mòduls es va incrementar, en global, en 128. Doncs, va ser així, i va ser així de clar, i si vol, li'n poso exemples.

Al centre de la Draga, de Banyoles, es va instal·lar el primer mòdul l'any 96; l'escola s'enllestirà aquest desembre, feta per aquest Govern. A l'Institut d'Hostalric es va col·locar el primer mòdul l'any 95; onze anys després en té onze, de mòduls; l'escola s'acabarà el setembre d'enguany, feta per aquest Govern. L'Institut de Vilassar es va iniciar l'any 98; avui funcionen deu mòduls; la construcció de l'escola es va adjudicar l'any 2004 i es posarà en funcionament el setembre del 2006.

Una cosa ben clara és que vostès van convertir els mòduls provisionals en mòduls eterns, i per això tot-hom els té tantíssima tífria; uns mòduls que nosaltres anem retirant i als quals hem anat donant prioritat. En aquest moment tenim en execució –i vostè ho sap perfectament– 456 milions d'euros que responen als acords de govern que s'han pres entre el 2004 i el maig del 2005, i els estem executant i portant a terme. Però no és que vam haver d'aturar la planificació; és que quan nosaltres vam entrar, honorable diputada, no en tenien cap, perquè quan ho hagueren pogut reduir no ho van fer.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora consellera. La senyora Rigau, per què em demana la paraula? Precisi-m'ho.

La Sra. Rigau i Oliver

Per contradiccions, perquè la senyora consellera...

El vicepresident primer

No, senyora Rigau...

La Sra. Rigau i Oliver

...no ha tingut en compte l'aplicació de la LOGSE.

El vicepresident primer

Senyora Rigau, senyora Rigau, ho lamento, però amb unes preguntes taxades en cinc minuts, les contradiccions, encara que es produïssin –que no ho dubto–, és impossible que donin peu a contrarèpliques.

————— Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures de prevenció en les mutilacions genitals femenines (tram. 310-00440/07)

La següent pregunta al Consell Executiu, sobre les mesures de prevenció en les mutilacions genitals femenines, que en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa formula la il·lustre diputada senyora Dolors Clavell... Té la paraula.

La Sra. Clavell Nadal

Gràcies, senyor president. El Parlament espanyol està actualment discutint una proposició de llei dirigida a perseguir penalment, fins i tot fora de l'Estat, les ablacions, les mutilacions genitals femenines. Nosaltres pensem que circumscriure les accions a la via penal ens pot deixar molt tranquil·les les consciències, però poca cosa més, si alhora ens neguem a posar-nos al lloc de les persones realment afectades, que són conciutadanes nostres i que, en realitat, no volem veure ni volem sentir massa. I si escoltem i mirem les persones, les dones immigrades, comprovem que el camí a recórrer ha de passar pel coneixement i el debat, més que per l'estigmatització.

Les mares de moltes d'aquestes nenes ens estan demanant un ajut efectiu, i no podem dir-los que aquest ajut passa per la llei penalitzadora i res més. En els últims sis mesos n'hem conegut quatre nous casos, al Maresme i a Girona, detectats en els centres d'atenció primària, que és on, en la major part dels casos, es dona a conèixer aquesta situació. Tenim clar, doncs, que cal una específica formació dels professionals que poden intervenir en aquesta problemàtica, que han d'actuar partint del respecte entre persones, i sobretot amb capacitat per poder orientar, evitant confrontacions, ja siguin culturals, familiars o de qualsevol altre tipus.

Coneixem experiències molt interessants a l'Aragó, com per exemple la de l'equip que treballa al barri de Delícies; també sabem que el País Basc s'està preocupant pel tema, i ens preguntem què podem fer i què

estem fent a Catalunya. Entenem que si les respostes fossin parcials, heterogènies, descoordinades, ens allunyariem de l'objectiu de l'efectiva prevenció i eradicació, i inclinariem indirectament la balança cap a la criminalització i la denúncia. Ens sembla, doncs, molt important donar una resposta homogènia en aquest tema, que serà eficaç a mitjà - llarg termini, però que precisament per això, com més aviat l'afrontem, més aviat aconseguirem l'objectiu final.

Sabem que hi ha iniciatives en els mateixos centres de salut. Alguns col·legis professionals, com el d'Infermeria de Lleida, han adoptat també mesures. Hi ha la carta que es facilita a les famílies perquè, quan porten les nenes al país d'origen, tinguin un suport per justificar que no se les pot mutilar. No hem pas de començar de zero: hi ha feina feta, tenim materials, tenim experiències interessants. Però, com deia, ens sembla essencial homogeneïtzar aquest tipus de mesures, perquè les respostes siguin realment eficaces.

En definitiva, voldríem saber quines mesures afronta el Govern català de cara a la formació específica de professionals, perquè puguin saber com prevenir i actuar de forma efectiva en aquesta matèria.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Clavell. La consellera de Benestar i Família, la senyora Anna Simó, té la paraula.

La consellera de Benestar i Família (Sra. Anna Simó i Castelló)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, no cal que li digui que comparteixo totalment el seu enfocament, pel qual el camí judicial i el camí de l'estigmatització no són els camins adequats, perquè les mutilacions genitals femenines són una problemàtica complexa, on hi ha factors de caire cultural, social i comunitari que tenen un pes molt important a l'hora de determinar respostes que pretenguin, eficaçment, evitar aquesta pràctica. I per això els esforços del Govern han anat encaminats a dissenyar polítiques transversals, interdepartamentals, per coordinar de forma efectiva aquesta resposta, amb tres línies bàsiques: la formació, la informació i la mediació.

El juliol de l'any passat es va constituir una comissió de treball per avaluar els dos anys, ja, de funcionament del Protocol d'actuacions per prevenir la mutilació genital femenina, en què participen diversos departaments, entre els quals el de Benestar, i a més a més hi són convidats professionals d'entitats que treballen en la prevenció de les mutilacions genitals. A l'hora d'avaluar aquest Protocol, aquesta Comissió el que està fent precisament és elaborar propostes de millora dels circuits de professionals que s'estableixen, fixar la formació continuada com una eina prioritària per a la detecció de possibles casos de mutilacions, i consolidar el treball en les famílies com una tasca important.

I en aquest sentit, com vostè sap, a més a més, entre el Pla d'acció i desenvolupament de les polítiques de dones a Catalunya 2005-2007 i el Pla de ciutadania i immigració, al qual han tingut accés els grups parlamentaris i que aprovarà properament el Govern, es dibuixen

bàsicament els aspectes de formació pel que fa als agents de salut, amb la col·laboració d'altres departaments, per donar suport als professionals en la gestió de casos de mutilacions genitals femenines.

El que es pretén, doncs, és, per una banda, millorar la gestió dels casos un cop arriben donant suport a aquests professionals perquè sàpiguen ben bé com han d'actuar i posant en marxa un equip de supervisió i de coordinació dels casos, per centralitzar, comptabilitzar les alertes de risc, assessorar i formar els professionals, fer un seguiment del conjunt dels casos presentats i crear aquesta xarxa de suport. Bàsicament és per a professionals de la salut –pediatres, metges de família i ginecòlegs–, però també s'adreça als professionals dels centres educatius, dels EAP i els LIC, als mossos d'esquadra i a la policia municipal i treballadors socials, a banda de formació sobre salut sexual i reproductiva, bàsicament també els professionals del sector de la salut.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora consellera.

Pregunta al Consell Executiu sobre la viabilitat i la modificació de la llei de creació del municipi de Badia del Vallès (Vallès Occidental) (tram. 310-00442/07)

La següent pregunta, darrera de l'ordre del dia, és sobre la viabilitat i la modificació de la Llei de creació del municipi de Badia del Vallès, que en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi formula l'il·lustre diputat senyor Juanma Jaime.

El Sr. Jaime Ortea

Gràcies, honorable president Clotas. Honorable conseller Carretero, il·lustres senyors i senyores diputades, la pregunta que avui substanciem vol ser també una reflexió conjunta sobre la situació actual i les perspectives de futur del municipi de Badia del Vallès.

Permetin que recordi en aquesta cambra la gènesi d'aquest municipi, un municipi que va ser creat per l'antic règim i que en democràcia, atesa la seva fortalesa dinàmica, també a la seva fortalesa cívica i associativa, va aconseguir el reconeixement que era un nucli independent de la mancomunitat que... *(Per raons tècniques, no ha quedat enregistrada part de la intervenció de l'orador.)* Un municipi independent que, fruit de la seva autogestió, ha millorat la seva qualitat de vida, ha millorat també la seva qualitat urbanística.

Per aquesta raó, aquest Parlament va prendre la responsabilitat i va donar recolzament a un projecte de llei, presentat per l'anterior Govern, que donava la independència al municipi de Badia del Vallès, un municipi llstat per les seves problemàtiques estructurals –manca de territori, un territori limitat, la renda *per capita* més baixa de Catalunya una densitat de població molt superior a la mitjana nacional–, però en què des de la seva independència s'ha pogut demostrar la millora de la qualitat dels serveis, que, a la fi, és el motiu de la polí-

tica: millorar la qualitat de vida dels ciutadans i ciutadanes.

L'aplicació de la Llei 1/1994, de creació d'aquest municipi, contemplava una disposició transitòria que tenia l'objectiu que el Govern de la Generalitat donés suport, en un període transitori, a la viabilitat econòmica d'aquest municipi. Però, honorable conseller, il·lustres senyors i senyores diputades, aquest període transitori ja ha acabat, a causa, sobretot, del fet que el Pla parcial va mancar en ser aprovat, el Pla parcial que preveia la construcció d'una zona industrial.

És per això –i no vull entrar en la gestió de l'anterior Govern– que faig aquesta pregunta a l'actual Govern de la Generalitat: quin és el capteniment del Govern de la Generalitat respecte al municipi de Badia del Vallès?

Gràcies, honorable president, il·lustres senyors i senyores diputades.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. L'honorable conseller de Governació i Administracions Públiques, senyor Carretero, té la paraula.

El conseller de Governació i Administracions Públiques

Moltes gràcies, senyor president. Il·lustre diputat, com vostè sap molt bé, en els darrers mesos s'han produït reunions entre un grup de treball del Govern de la Generalitat i l'Ajuntament, dirigit pel secretari general de Presidència. Vostè ha participat en moltes reunions d'aquestes; per tant, sap bé que s'està treballant per poder reformular la Llei, que, com vostè sap, doncs, l'abril del 2004 va acabar la seva vigència i, per tant, hem de posar en marxa una nova llei i estudiar el sistema de finançament del municipi.

El que li voldria remarcar, en tot cas, és que, malgrat que la Llei va acabar la seva vigència, com li deia, l'abril del 2004, el Govern de la Generalitat ha transferit, com vostè sap bé, al municipi els milions d'euros que calien, i per tant, doncs, el municipi ha continuat rebent totes aquelles subvencions per tirar endavant.

El que passa, que jo crec que hem de fer una reflexió responsable, i sense voler-me posar, evidentment, en l'oportunitat o no de la creació d'un municipi inviable des del punt de vista econòmic –això ja es va fer fa onze anys, i per tant no ho discutirem–, sí que cal remarcar que en onze anys no s'ha fet re perquè aquest municipi deixi de ser inviable. Per tant, el que hem de fer entre tots –Ajuntament, Govern de la Generalitat– és crear els mecanismes de suficiència i autonomia financera del municipi, i per tant aquestes reunions han de servir per trobar els mecanismes urbanístics, de taxes, d'impostos, que facin que, dia a dia, esdevingui un municipi més normal i comparable amb els altres municipis de Catalunya.

I per tant, com vostè sap, aquesta és la nostra feina, i esperem que en un temps relativament curt puguem presentar al Parlament l'avantprojecte de nova llei de Badia del Vallès.

Moltes gràcies, senyor diputat; moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Acabem el torn de preguntes.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política de l'aigua (tram. 300-00976/07)

El vuitè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la política de l'aigua, que en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió formula l'honorable diputat senyor Ramon Espadaler.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats... Honorable conseller, tal com li vàrem anunciar ahir en la compareixença que va fer en comissió, teníem l'interès en aquesta interpellació –i suposem que en la moció que la seguirà– de parlar, de debatre amb relació a la política de l'aigua, i molt concretament en un aspecte que ens preocupa, i molt; i vistos els números que vostè mateix ens va donar ahir, doncs, encara ens preocupa una mica més, o molt més, no?

Volem parlar de les relacions amb el Govern de l'Estat, particularment per allò que fa referència al finançament de les obres del Pla hidrològic nacional. Però, a diferència del joc de mans magnífic que va fer ahir –i que hem trigat, li ho confesso, bastantes hores a descobrir on era la trampa, però ja l'hem trobat–, nosaltres volem fer les comparances del que ha passat aquest darrer any. El marc on volem discutir és què ha passat des que el Govern Socialista, suposat govern amic, entra un projecte de llei al Congrés dels Diputats, fins que aquest projecte surt aprovat. I han passat coses que ens haurien de preocupar, i molt, com a país. Ha passat sobretot que hem deixat de tenir garantida, doncs, la xifra de 443 milions d'euros, o el que és el mateix, de 73.700 milions de pessetes. I això, doncs, entendrà que per a una política de l'aigua que és important..., i que no entrarem ara a debatre si està ben feta o no està ben feta la substitució del..., parlem de finançament d'obres i del que ha passat, hi insisteixo, dins aquest mandat..., el que és en el Govern de la Generalitat el tripartit i del Govern de l'Estat, doncs, que és del Govern suposadament amic, i dic «suposadament», perquè vist el tràmit parlamentari, doncs, és, com a mínim, per esglaïar-se.

Fem una petita síntesi de quin ha estat el procés. El dia 18 de juny de 2004 el Govern de l'Estat aprova el Reial decret pel qual deroga..., i modifica una part substantiva del Pla hidrològic nacional. Acte seguit, aquest Decret és convalidat per les Corts. A petició del Grup Parlamentari de Convergència i Unió i d'altres grups el Govern accepta tramitar aquest Reial decret com a Projecte, en aquest cas, de llei, i així es fa. Casualment, se li dóna..., o curiosament, més que casualment, se li dóna tràmit d'urgència, una urgència que ha durat vuit mesos, gairebé –haviem vist urgències bastant més ràpides: un total de sis mesos de paràlisi–, però, sobretot, i aquest és el nucli dur de la intervenció que volíem fer..., i no comparo res amb el Partit Popular; comparo allò que va fer el Govern socialista al començament de legislatura i, gràcies a les seves esmenes, com ha que-

dat tota aquella pel·lícula, resulta que hem passat de tenir, doncs, garantits 905 milions d'euros a tenir-ne menys de la meitat.

Aquesta és, en essència, doncs..., una gestió que ens preocupa i que li demanem, doncs, responsabilitats des d'aquesta mateixa tribuna.

On són les diferències entre el Projecte de Llei que va entrar el Partit Socialista, el Govern del senyor Zapatero a les Corts Generals, i la Llei que n'ha sortit i que qualsevol dia, doncs, d'aquests, estarà publicada en el Butlletí Oficial de l'Estat. Doncs, molt senzill. I agafo els seus números, els que ens va donar ahir, i que li confesso que hem trigat unes hores a veure on ens feia la trampa. Ja les hem anat descobrint, una darrere l'altra. Doncs, que en la primera Llei hi havia unes inversions previstes a les conques internes de Catalunya, que ascendien a 1.092 milions d'euros. I, sorprenentment –i això és el que no entenem i el que li agrairíem que ens expliqués per què–, hi ha una esmena del Partit Socialista Obrer Espanyol que diu: «Escolti, les obres que fan referència a les conques internes de Catalunya deixen de ser obres d'interès general», que equival a dir –que equival a dir– que el Govern no té per Llei cap responsabilitat a l'hora de finançar-les.

Per tant, entrem en una garantia legal sobre unes inversions de 1.000 i escaig milions d'euros i sortim sense cap garantia. I tot plegat gràcies a una esmena del PSOE, avalada i votada per Iniciativa per Catalunya - Izquierda Unida, per Esquerra Republicana i, evidentment, pel Partit Socialista, perquè vota sempre mimèticament el mateix que vota, doncs, el PSOE, perquè, en definitiva, acaba sent, almenys allà, doncs, la mateixa cosa, no?

Això és del que nosaltres li demanem explicacions, perquè hem deixat pel camí 443 milions d'euros de garantia. Sí que és cert, i vostè ens ho va comunicar a la Comissió d'ahir, que vostè va signar un conjunt de convenis –o concretament dos convenis: n'ha signat un n'ha anunciat..., de futur– i ara com ara, doncs, els números són molt senzills. Projecte de Llei entrat pel Partit Socialista, pel Govern Zapatero, projecte CAT-Abrera, 187,5 milions de pessetes; conveni signat per vostè –dades que vostè mateix ens va donar ahir a la Comissió–, 137 milions de pessetes. Ens han quedat pel camí 49,8 milions d'euros. Perdoni, que quan li deia pessetes, són euros, són euros. Estem parlant de xifres bastant considerables.

Inversions a les conques internes de Catalunya: projecte inicial, 905 milions d'euros; Llei aprovada, 0. No hi ha ni una sola obra. És l'única comunitat autònoma de l'Estat, gràcies a les esmenes del PSOE, avalades per vostès mateixos, i d'això se'n diu Govern amic, que no té ni una sola obra d'interès general. És a dir, que l'Estat no està obligat per Llei a finançar aquestes obres. I ho fa per convenis.

Per tant, aquí tenim una pèrdua d'exactament 443 milions d'euros, en xifres que vostè ens va donar ahir; en un tràmit parlamentari. I ens sembla preocupant. Li ho diré en pessetes: 73.700 milions de pessetes. O li ho diré d'una altra manera: són set anys de recaptació de cànon d'aigua. El que vostès han perdut en aquest camí

de tràmit parlamentari, inexplicablement, i per això li demanem que pugi aquí i no ens faci els jocs de mans que ens va fer sinó que ens parli d'aquests números que són els que vostè mateix ens ha donat, pel camí hem deixat 73.792 milions d'euros, l'equivalent, si es mantingués l'IPC –ja sabem que vostès el dispararan–, de set anys, si vol de sis, de recaptació del cànon de tot el país.

Aleshores, creiem que el país, en un moment en què precisament s'està debatent l'Estatut i el finançament, home, hi han luxes, per dir-ho d'alguna manera, que no se'ls pot permetre, conseller. No ens podem permetre perdre una garantia, per Llei, que tenen totes les comunitats autònomes..., a Catalunya, per un no sabem a canvi de què. N'han signat un, de conveni, i encara ens afegeix un plus de preocupació. El conveni que han signat diu..., la ministra de Medi Ambient, i diu..., expressa, doncs, amb aquesta claredat, que li agraim, i molt, a canvi que vostès podran acudir als fons de cohesió europeus..., val a dir que avui es discutirà si anem gaire més enllà del 2007..., per tant, ull, perquè ho hem bescanviat. Diu..., i si això..., no vénen, o en vénen menys, o les obres els surten més cares, o tenen desviacions, ja s'ho pagaran vostès. Ja s'ho pagarà la Generalitat.

Davant d'aquest panorama, li varem demanar a la ministra, en el Senat, no fa pas massa dies..., li varem demanar: «Escolti, senyora ministra, per què el PSOE ha fet aquesta esmena?» Perquè, en el fons, l'esmena és del PSOE, votada per Iniciativa i votada per Esquerra Republicana. Va ser explícita i va ser molt clara, la senyora ministra. Diu: «Señoría, ha sido voluntad de la Generalitat de Catalunya la decisión de que estas obras formen parte de la planificación hidrológica de la Generalitat a partir del momento en que se aprueba la Ley que modifica el Plan hidrológico nacional.» Ho diu..., més clar, l'aigua, més clar, l'aigua. És voluntat de la Generalitat. Sorprenent. Diu: «Ya no forman parte de la planificación hidrológica del Gobierno de la nación –entenem que quan ella parla de «nación», parla de l'Estat espanyol– y, por lo tanto, la Generalitat asume todo lo que tiene que ver con su gestión y con su financiación.»

Per tant, hem passat –i aquesta és la denúncia, i per això li demanem responsabilitats i explicacions des d'aquesta tribuna–, hem passat de tenir garantits per Llei el finançament d'obres estructurals –i ara no entrem en el contingut de quines..., i ens sembla molt bé, doncs, algunes de les aportacions que hi han fet– a no tenir garantia de res. I ara vostè, doncs, ens dirà: «No, és que ja ho hem presentat al fons europeus, ja hem fet els projectes...» Escolti, sap quant de temps trigarem? Coneix un sol projecte europeu en què Brusselles no hagi fet observacions, que no hagi instat modificacions? Sap que els fons europeus se'ns acaben al 2007? Sap que estem parlant d'un volum ingent d'obres, que és materialment impossible fer-les? Sap què ens hem deixat perdre, en tot aquest tràmit parlamentari?

I no li parlo del Govern del PP, li parlo del que han fet tenint responsabilitats aquí i allà vostès. Aquí des del Govern, i allà, una part des del Govern i l'altra amb el suport parlamentari, votant aquesta esmena, i nosaltres

vàrem quedar gairebé afònics en el Congrés dels Diputats defensant que per favor no traguessin d'obres d'interès general, de la Llei del Pla hidrològic, aquestes obres, que són de les conques interiors de Catalunya i que no hi havia debat sobre elles. Estem parlant d'obres estructurals per al país, que es necessiten. I a canvi, doncs, a canvi de ben poca cosa. A canvi de res.

Per tant, li demanem, senyor conseller, per favor, que ens expliqui per què, perquè és que no som capaços d'entendre com en un moment en què el finançament és l'eix central de la legislatura, aquest país alegrement i per irresponsabilitat –almenys així ho entenem– es permet el luxe de perdre 73.000 milions de pessetes amb una simple esmena del Partit Socialista, benèdida amb la genuflexió de tot el tripartit.

I el resultat serà el que ja sabem i el que ja ens temíem: a l'esquena dels contribuents del nostre país. Perquè, evidentment, doncs, aquests set anys de cànon el repercutiran a l'esquena de tots els empresaris d'aquest país, fent-los menys competitius, de tots els ciutadans, de totes les famílies, digui el que digui.

Doni'ns alguna explicació convincent, perquè d'altra manera haurem d'anar per mesures més dràstiques, perquè ens sembla que aquesta no és només una mala o una pèssima negociació; ens sembla que això és gairebé aixecar la camisa al país. I al que vàrem assistir ahir en la Comissió, del joc de malabars dels números que ens va donar, comparant amb el PP, aquí i allà, doncs no resisteix..., no resisteix un estudi mínimament seriós.

Hem trigat, hem trigat algunes hores a poder veure on era la trampa, i la trampa era que ens comparava amb coses passades del PP. Jo li demano explicacions de quan el PSOE i vostès, aquí i allà, tenen responsabilitats. Per què aquest país ha deixat pel camí la garantia, per llei, de tenir...

El vicepresident primer

Senyor Espadaler...

El Sr. Espadaler i Parcerisas

...73.000 milions de pessetes en obres hidràuliques?

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat. L'honorable conseller de Medi Ambient i Habitatge, senyor Salvador Milà, té la paraula per al torn de rèplica.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge (Sr. Salvador Milà i Solsona)

Sí, gràcies, senyor president. Com que vostè demana explicacions, espero que en quinze minuts les hi pugui donar. Si és que vol escoltar les explicacions que li vau donar ahir, que li tornaré a repetir. I començarem pel final, i després les anirem esgranant.

Miri, parlem de com queda el nou Pla hidrològic nacional. Total d'inversions que es faran a Catalunya –que es faran, aquesta vegada–, 1.564 milions d'euros. Obres

que hipotèticament s'havien de fer en l'antic Pla hidrològic nacional, i de les quals se'n van fer molt poques: 1.294,3 milions d'euros. Aportacions del nou Pla hidrològic nacional, garantides per l'Estat, i amb una disposició transitòria de la Llei que ens dóna accés als fons de cohesió, que en aquest moment ja estan demanats, més les aportacions que farà el Govern de l'Estat: 966,7 milions d'euros. Fons de cohesió en les anteriors obres: 733,7. Aportacions de la Generalitat: 597,4. Anteriors aportacions: 560,6. És a dir, el volum total d'obres, i en tot cas ara les desglossarem, s'incrementa. I estan més garantides ara que abans, i li diré per què.

La primera, i realment em semblava que estava en un país impossible..., és que és difícil entendre com vostès són capaços de venir a predicar aquí que quan hem fet un acord que permet la Generalitat de Catalunya tenir plena autonomia per contractar, projectar i executar les obres que es fan a Catalunya, vostès vagin predicant el manteniment d'una situació en què això eren «obras nacionales del Estado».

Segona qüestió, segona qüestió. Vostè confon «obras declaradas de interés general del Estado» amb obres que s'executarien. Però quan, i com? Perquè les obres «de interés general del Estado» o les obres d'interès general de l'Administració de la Generalitat..., una cosa són els fons que es puguin obtenir dels fons de cohesió i l'altra és que la resta d'aportacions es cobren per tarifa, les faci l'Estat o les faci la Generalitat de Catalunya, com ha passat –i ho hem dit reiteradament– tant amb les obres de la depuradora del Prat, com amb la depuradora de Sant Adrià, com la resta d'obres que comporten després generació de tarifa, del que se'n diu internalització de costos.

Per tant, què hem fet? Davant d'una perspectiva –que em vaig permetre llegir-li ahir en Comissió i que li tornaré a repetir– en què la ministra del Medi Ambient ens va dir en una Comissió Nacional de l'Aigua que «se ha encontrado con muchas inversiones y compromisos asumidos, que no se corresponden con la capacidad presupuestaria, por lo que habrá que hacer un reajuste para poder ir cumpliendo con estos compromisos, que en principio están vigentes, si bien hay algunas obras cuya conveniencia debe replantearse, puesto que en materia de fondos económicos la aspiración es conseguir la máxima financiación europea...» I després que el senyor Antonio Serrano, secretari general, concretés en la mateixa reunió: «Con respecto a los famosos...» No, això ho dic jo: els famosos fons de cohesió. «En el período 2000-2006 se asignaron a Medio Ambiente 2.300 millones de euros aproximadamente, con el resultado que en la actualidad quedan por utilizar 650 millones de euros, con compromisos aceptados, 1.900 millones de euros. No ha habido retraso en la ejecución, sino restricciones al pasar de compromisos verbales a compromisos reales. Las obras se ejecutarán cuando la tramitación, la información pública y la declaración lo permitan.»

Ras i curt, què és el que hem acordat en aquest tràmit parlamentari? Així de clar: primer, ampliar el conjunt de les obres que s'havien de fer a Catalunya. Segona, deixar lligat el finançament que ens havia de venir a través de fons de cohesió, tenint un accés directe i ga-

rantit per la disposició addicional cinquena de la Llei, que diu que «s'insta el Govern de l'Estat que en el termini màxim de tres mesos –i ja n'hem fet un abans que sortís publicada la Llei–, mitjançant conveni amb la Generalitat de Catalunya, garanteixi l'accés al finançament amb càrrec als fons comunitaris amb el màxim coeficient d'aportació possible i per una quantitat equivalent a la que estava prevista a la realització de les obres substituïdes a les conques internes.» Això està garantit i està previst.

Però, a més, primer li he dit les dades globals, a la totalitat, però ara no hi ha cap inconvenient d'anar al desglossament àmbit per àmbit, en la mesura que ens permeti aquesta primera intervenció. Miri, dessaladora de Tordera, primera fase, i abastament de Llosa del Cavall: la realització de la dessaladora de Tordera en la primera fase està feta; l'abastament des de la Llosa del Cavall es va signar el dia 9 de juny amb les mateixes aportacions i avançaments que havien previst en l'anterior conveni.

Coses noves que s'han afegit a l'annex 3, de noves inversions, que, això, vostè ho passa per alt, i està en el capítol de l'annex 3, que són aquestes obres que assumeix directament l'Estat: Programa de qualitat de les aigües del delta de l'Ebre; corregir la subsidència i regressió del Delta; implantació de xarxes d'indicadors ambientals de l'Ebre; eliminació de la contaminació química a l'embassament de Flix –90 milions d'euros–; restauració hidrològica de la continuïtat del riu Ebre, i el programa de sanejament d'aigües residuals urbanes del PSARU a la conca de l'Ebre. Tot això ho fa Aquamed, i són 233 milions d'euros, dels quals la Generalitat només n'ha d'aportar 4.

Això a part dels 542 milions d'euros que abans estaven assignats al transvasament, al ramal nord, i que ara es tradueixen en el conjunt d'actuacions que vostè té, perquè és, ho torno a repetir, el que hi havia anteriorment, que són la dessaladora del Llobregat; la reutilització d'aigües del Llobregat; l'ampliació de l'estació de tractament d'aigües de Sant Joan Despí i a Abrera; la recàrrega de l'aqüífer del Baix Llobregat; els aqüífers del Besòs; la conducció Abrera - Font Santa; la connexió entre el Maresme Nord i ATLL; la connexió entre la potabilitzadora d'Abrera i Cardedeu; l'abastament a la Costa Brava centre; la millora d'estanqueïtat a les xarxes; la millora de la qualitat d'aigua al Llobregat; sanejament d'aigües residuals urbanes a les conques internes; recuperació del Cardener, el Llobregat i el Ter, i l'increment de tractament de sanejament per a la millora ambiental de les aigües d'abastament al Llobregat.

Tot això, que són 511,3 milions d'euros, més el que els acabo de dir anteriorment de l'ampliació de la dessaladora de Tordera, i l'abastament de la Llosa del Cavall, segona fase, que abans no estava contemplada, entre Calaf i Igualada, que són 30,7 milions d'euros més, fan aquest total dels famosos 542 milions d'euros, o, dit d'una altra manera, el finançament que anteriorment anava al transvasament.

Amb una diferència: els projectes ara estan fets; tenen la declaració d'impacte ambiental feta; estan al ministeri d'Economia i Hisenda, i van camí de Brussel·les. I tenim, efectivament, dos convenis signats que ens garantiran l'accés a aquests fons, que, si quedaven en

l'Administració de l'Estat, quedaven *ad kalendas graecas*, després que el Ministeri constatés que l'anterior Govern havia aprovat, com també solien fer vostès, molts projectes i pocs diners.

Hem preferit tenir competències plenes per poder executar aquestes obres, tenir els recursos assignats i concretats, fer que l'Estat assumís més obres de les que anteriorment havia assumit –per exemple, el tema de Flix, que vostès havien amagat sota la catifa; ara ha aflorat i el paga i l'arregla l'Estat–, i a més podem garantir les actuacions substitutòries de totes les actuacions, repartides en el conjunt del territori, amb els números clars, amb els projectes fets i amb el finançament garantit.

Em sembla que això no són jocs malabars. És una bona gestió, és garantir fons per a Catalunya, i és una cosa que vostès no ens haurien de discutir mai, perquè es veu que varen ser incapaços de fer-ho en tots aquesta anys, que és tenir plena competència per a les obres hidràuliques que es fan a Catalunya.

El coeficient de cofinançament que tindrem serà exactament el mateix que si les executava l'Estat, perquè l'Estat... –ho ha deixat molt clar també el Ministeri, i és que a més és a la Llei d'aigües, òbviament, i a la Directiva de l'aigua–, d'aquests recursos, la part que no queda coberta amb fons, s'ha de recuperar via tarifa, com ho hem fet amb les obres que hem fet ara i com ho continuarem fent nosaltres amb les obres que fem en la part que no quedi coberta amb els Fons de cohesió, per aquest Fons de cohesió. D'aquest paquet tan enorme que tenia l'Estat, que superava àmpliament la capacitat de finançament que li quedava, aquest, l'hem apartat; aquest, si em permet vostè, l'hem posat al cove i aquest el tenim lligat i ben lligat, cosa que abans no ho estava en absolut.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Senyor Espadaler, per fer ús del seu segon torn de paraula, té la paraula.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, acabem d'assistir a la segona part de la «màgia» Milà, perquè vostè ha fet un ball de xifres impressionant.

Fixi's què ha dit. (*Veus de fons.*) No, no, és que li agraeixo la resposta, però fixi's –fixi's– en el que vostè mateix acaba de dir: «Escolti, i en el que no arribin fons estructurals...» –ho ha dit així mateix, eh?–, «el que no cobreixin ho farem amb tarifa.» Oh, maleïda la gràcia! Ho pagarem nosaltres! És això el que m'està dient? Perquè el Ministeri li asseguro, eh?

Escolti, vostès..., és curiós: no en van fer de nota de premsa el dia que van firmar el conveni. No en van fer. Van avisar que el firmaven; vostè va fer unes declaracions a bombo i platerets, i no en van fer.

Sap què diu la nota del Ministeri? La nota del Ministeri, li ho llegeixo..., i em sap greu que haguem de parlar tant en castellà, aquesta vegada, no?, però per no pervertir-ho gens ni mica: «En ningún caso» –diu la nota oficial del Ministeri–, «la Administración General del

Estado asumirá compromisos adicionales en la financiación, bien porque los fondos no alcancen el nivel pretendido, bien porque el costo de las obras exceda a su presupuesto.»

O sigui, més clar, l'aigua. Això ho diu la nota de premsa i això ho diu el document essencial; que no n'hi posen un, de paràgraf, n'hi posen dos. El conveni que vostè va signar! Ho diu per activa i per passiva. «En ningún caso» —diu el conveni que vostè va signar—, «la Administración General del Estado asumirá compromisos adicionales de financiación, bien por el hecho...», etcètera.

I vostè em diu: «Oh, no; no passa res: si no traiem fons europeus, ho farem amb tarifa.» Oh, d'això ens queixem, conseller! D'això ens queixem!

Escolti, i diu: «No, és que hem anat molt de pressa i ja hem enviat els projectes a Brusselles...» Fa un any i mig que governen! Amb bastant menys temps, no és que hi enviéssim un projecte, a Brusselles, és que amb fons europeus nosaltres la vam fer, la dessaladora de Blanes. O no la vam fer? O no existeix?

Escolti, vostès fa un any i mig que hi són, i el seu govern amic deu portar un any llarg. I em diu que ens hem jugat el físic acceptant una esmena del PSOE, que encara no m'ha dit si és a instància seva o és a instància del PSOE..., perquè això tampoc s'entén. La ministra diu: «No, això, m'ho demana el Govern...» Aleshores, si ho demana el Govern, per què la fa el PSOE?, per què no la fa el tripartit? Per què tarden sis mesos a fer un tràmit d'urgència? Perquè no s'aclareixen i perquè els han pres el pèl.

Jo no li faig les comparacions amb l'anterior Pla hidrològic del PP. Jo li faig les comparacions amb les seves xifres, amb el que deia el Govern del PSOE quan va iniciar el tràmit parlamentari: que teníem garantits 1.092 milions d'euros. I a dia d'avui en tindrem —que no els tenim— en fons comunitaris, si Brusselles ens ho accepta, si ens donen el percentatge, si els projectes arriben a temps, si els executem abans del 2007, llevat que avui en la cimera que hi ha diguin que tenim fons europeus per dar i per vendre, cosa que dubto, si passa tot això, de 1.090, en tindrem garantits 443.

Diu: «I el diferencial respecte a aquests 443» —que potser no hi arribem— «en tarifa: que ho paguin els industrials, que ho paguin...» Després encara farem discursos de competitivitat.

Home, és que té valor, això! És que té valor, conseller! I no vingui aquí a fer jocs de números, de mans. No, no; les coses són molt clares: projecte de llei que va entrar, llei que ha sortit. Qui l'ha fet, el tràmit parlamentari, qui ha demanat i per què que desapareguin de ser obres d'interès general totes les obres de les conques interiors de Catalunya, cosa que no passa, cony! —i perdó—ni a Ceuta, ni a Melilla, ni enlloc! Només passa a Catalunya!

I ara vostè ho diu a darrere, i s'embolica amb la senyera i diu: «Escolti, perquè així es pugui...» Escolti, la dessaladora, la vam fer igualment. I no en tenim cap, de problema d'identitat, eh? El que tenim és una dessaladora funcionant, pagada per qui l'havia de pagar. El 85 per cent garantit. En molt menys temps del que porten

vostès marejant la perdiu i canviant una llei del Pla hidrològic, que en alguns aspectes els hem donat suport, i ens n'alegrem molt, però sobretot en el finançament ens han aixecat la camisa. I aquesta és la realitat: ens han aixecat la camisa!

I hem perdut una garantia, per llei, de finançar les obres hidràuliques. I tot el que sigui pèrdua de garantia... I fins i tot, si vol, li pressuposem bona fe. El que no li podem pressuposar és estratègia negociadora. Això, permeti'm que li ho digui. Fins i tot pressuposant la bona fe. Escolti, hem fet el negoci d'en Robert amb les cabres; hem anat a menys; no tenim una garantia, una empara per llei. Estem a la voluntat del Govern central pels nous convenis. I jo no dubto que la ministra, si n'ha donat paraula, els signi. En aquests termes, escolta, a bodes la convides! Perquè, és clar, diu: «Tot el que no arribi de Brusselles, vagi-ho pagant vostè», amb tarifa, amb endeutament, i no sé quantes coses més. I a més a més amb aquesta segona incògnita de veure què ens donarà o no ens donarà Brusselles.

Vejam, si ha passat un any i mig i no han fet res, perquè no n'han fet cap, d'aquestes obres, i els fons s'acaben d'aquí a un any i mig, vostè creu que no ens l'hem jugada molt? Nosaltres creiem que sí, i per això, senyor conseller, li demanem responsabilitats, perquè ens sembla que no és en absolut de rebut, i passa ja de no ser de rebut, sinó que ens sembla extremament greu aquesta no mala negociació, sinó pèssima negociació que ens resta competitivitat i que ens fa perdre..., hi insisteixo, vostè ha deixat escapar *alegrement*..., només per poder dir que executa les obres —escolti, ja les vam fer igual nosaltres—, només per poder dir això, ha deixat escapar set anys de cànon. I això ho pagarem molt car el país, els ciutadans, les empreses i la nostra competitivitat.

Gràcies, senyor conseller.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Espadaler. Honorable conseller, té la paraula per al torn de rèplica.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Bé, com que ja veig que no vol escoltar, parlaré per qui vulgui entendre.

Escolti, les obres —i vostè ha posat les obres de la dessaladora de Tordera—, no continuï dient mentides. A les obres de la dessaladora de Tordera hem pagat —hem pagat— 4.300.000 euros malgrat que eren obres d'interès general del Estado, perquè és lògic. El que no cobreixen els fons de cohesió assignats, vostè ho ha dit, el que no cobreixen, el 85 per cent va per tarifa. Per tant, no ho continuï dient perquè paguem 4,3 milions d'euros.

A les obres de l'ampliació de Sant Adrià del Besòs, l'Ajuntament de Barcelona i la Mancomunitat de Municipis ha pagat 3.412 milions de pessetes, i l'ACA, el 15 per cent restant sobre el pressupost definitiu que no està cobert amb la part de fons comunitaris que s'hi van aplicar. El 85 per cent. Ho ha dit vostè igualment.

En el conjunt de les obres que hi havia executades al Depurbaix, s'ha tret fons de cohesió del 85 per cent, 15

per cent la Generalitat de Catalunya, i les recupera per tarifa. *(Veus de fons.)*

Això és exactament el que han fet amb una diferència. Vostè va dient que no, i vostè ho acaba de dir en aquesta tribuna. *(Veus de fons.)* Ah, no? Doncs, què vol? Que li traquem els documents on estan tots els pagaments que estan fent i la liquidació? Si vostè ho acaba de dir! Les obres..., no te res a veure els fons de cohesió que s'obtenen amb la resta que es paga a través de la recuperació de fons, que faci la pròpia Administració, o que ho faci una altra. No té res a veure el caràcter d'«obra de interès general del Estado» amb la recuperació tarifària, que ja s'ha fet. No ho pot negar! Està bé que digui mentides, però no mentides que són manifestes i òbvies!

És obvi que el que hem fet és garantir a través d'una llei votada per vostès –perquè li vull recordar que la van votar vostès– una disposició que diu que l'Estat garantirà l'accés a aquests fons de cohesió, els presenta l'Estat, de la seva quota dels fons que té ara, no del 2007. Vostè ho ha dit aquí, ara. «Oh, ja ho veurem, si són aquests fons que avui o demà diran...» Home, no digui tantes mentides, una darrere l'altra! La part dels fons a què accedim són els fons d'aquests que li deia directament la ministra i el secretari d'Estat, que, de tot el paquet que tenien, tenien tants compromisos que no ho cobria tot.

Tan equivocat és haver dit a Madrid: «Saps què?, aquests recursos que teníem, més les obres noves que agafeu en el delta de l'Ebre» –per exemple, la descontaminació de Flix i tot el conjunt d'actuacions que li he dit, de 30 milions d'euros més, i al final li tornaré a repetir les quantitats–, «aquests diners, ens els deixeu lligats per llei amb la garantia legal específica només per a Catalunya, i de la resta, nosaltres farem la part que ens correspon com igualment la pagàvem ara», amb la diferència que podrem modificar els projectes, podrem contractar les obres, podrem dirigir-les i podrem fer tot el que convingui amb plena autonomia.

Els fons garantits –els fons garantits–, els fons de l'Estat i de la cohesió garantits, cosa que altres comunitats autònomes no poden dir, més fons per a l'Ebre, cosa que abans no hi eren. I li ho torno a dir, malgrat que vostè vagi repetint... al final d'aquest camí –al final d'aquest camí–, ja no mirem l'anterior Plan Hidrológico Nacional, sinó amb el nou Pla hidrològic nacional, que vostès han votat a favor al Parlament i a les Corts, Catalunya tindrà 1.564 milions d'euros en inversió d'obres hidràuliques; tindrem aportacions de l'Estat garantides de 966,7, i nosaltres n'haurem d'aportar 597, on abans l'Estat, hipotèticament, parlava de 733, i la Generalitat només n'aportava 560.

El que ha fet malabarismes és vostè. Vostè no ha donat ni un sol número garantit amb projectes i amb la relació corresponent. I, d'això, jo crec que vostès n'haurien de ser una mica més responsables després d'haver comès la irresponsabilitat d'haver donat suport a un govern transvasista, d'haver votat aquella llei en aquell moment, i d'haver permès que les obres es fessin a esques de Catalunya, amb els problemes que representaven.

Ara, com a mínim... *(veus de fons)*, ara, com a mínim, vostès podran discutir el projecte aquí, i vostè podrà

demanar comptes aquí de com s'apliquen aquests fons, de quant val el pressupost de l'obra, de com s'executa aquesta obra i de quines prioritats donem. Evidentment, no hi han transvasaments; hi hauran obres per al conjunt del territori de Catalunya quan abans tot s'acabava amb aquest tema, amb uns fons garantits, amb projectes fets des de casa i amb plena autonomia, cosa que cap altra comunitat autònoma no té. És clar que no: Ceuta i Melilla no tenen el mateix nivell de Catalunya. No sé si vostè aspira que Catalunya s'equipari a Ceuta i Melilla. Si aquest és el seu projecte nacional, van dats!

(Remor de veus.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Senyor Espadaler, per què em demana la paraula?

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Home, per unes al·lusions claríssimes, i per unes interpellacions molt directes que m'ha fet..., i unes acusacions, senyor president.

El vicepresident primer

Té trenta segons, senyor Espadaler.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

No..., sense voluntat de reobrir la polèmica. La meua aspiració i la del Grup que puc representar no és Ceuta i Melilla. El que sí que els envejo és una cosa: que Ceuta i Melilla tenen garanties per llei que el Govern Central els finançarà les obres d'aigua, i Catalunya, gràcies a la meravellosa negociació del conseller Milà, no en té.

I dues. L'única obra que es va executar de l'anterior Pla hidrològic nacional és la dessaladora de Blanes. Per tant, no en vam fer cap, d'obra transvasista; el que vam fer és posar-hi tantes traves com vam poder. I hi va haver el canvi de govern i va anar com va anar... *(Fora remor de veus.)* Però en qualsevol cas, mercès... –no, no, no, no emboliquem la troca!–, mercès a la seva actuació hem perdut el finançament de més de 70.000 milions de pessetes. I això ho pagarem a les esques dels nostres empresaris, de les nostres famílies, de la nostra competitivitat. Perquè el senyor conseller s'ha volgut embolicar amb la senyera, diu...

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Espadaler. Honorable conseller té la paraula, també trenta segons.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Sí, gràcies, senyor president. Només els desitjo una cosa, que tinguin tant d'èxit amb l'actitud obstruccionista que estan fent a les noves obres d'abastament a Catalunya, com van tenir en oposar-se al transvasament de l'Ebre.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política energètica a Catalunya (tram. 302-00130/07)

El desè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política energètica a Catalunya. En nom del Grup Parlamentari Popular la presenta l'il·lustre diputat senyor Santi Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. La setmana passada, fa quinze dies, en la interpellació corresponent mostràvem la nostra preocupació per tal com estava evolucionant el Pla de l'energia, el tan esmentat i al llarg de tant de temps esmentat Pla de l'energia del nou Govern autoanomenat catalanista i d'esquerres. Sincerament hauríem de dir que la preocupació que vàrem mostrar en aquella interpellació, sincerament avui s'ha agreujat, i avui s'ha agreujat sentint com el conseller de Treball i Indústria, teòricament el conseller responsable de l'energia d'aquest Govern, deia: «Escolti'm, si no funciona una cosa, en funcionarà una altra, tenim un pla B.» I això ens preocupa encara més que la preocupació expressada en la interpellació, perquè, ara bé, resulta que tenim un pla de l'energia sobre la taula i amb debat ciutadà, i sembla ser que el Govern té un altre pla B, amagat, i que no està a debat ciutadà i, per tant, és una circumstància que ens preocupa.

(El vicepresident segon substitueix el president en la direcció del debat.)

Dit això, vaig a defensar la Moció que hem presentat, fruit d'aquella interpellació, Moció que jo diria, i com sempre crec que caracteritza aquest diputat, intenta ser una moció que pugui ser assumible per tots els grups, perquè entenem que és bo que des del Parlament s'impulsi determinada acció per part del Govern, i amb aquesta voluntat està fet, a vegades amb sort, altres les més, sense gaire sort.

La Moció, tot sigui dit, fa referència al Pla A, el Pla de l'energia anomenat A, el que està, teòricament, a exposició pública. I demanem, amb aspectes concrets, i insisteixo, perfectament assumibles, demanem, en primer lloc agilitar l'aprovació del Pla de l'energia, no crec que sigui gaire demanar, després de ja un any i mig de Govern; demanem també quelcom que diu el mateix Pla de l'energia, posar de manifest la necessitat de la connexió transfronterera, que no és anar més enllà, no només del que diu el Pla de l'energia, sinó fins i tot d'allò que diu l'acord estratègic per a la competitivitat i internacionalització de l'economia catalana, que suposo, suposem que és un document en el qual hi està implicat i hi està d'acord tot el Govern, i no només una part.

Demanem també en la Moció ser més ambiciosos amb els objectius que s'esmenten respecte de les energies renovables. Ja sé que el conseller ens va dir: «Escolti'm, és que la situació en què estàvem era molt baixa», però és que això no si val, i no s'hi val perquè vostès ja coneixien quina era la situació quan vostès van acordar assolir el 12 per cent d'energies renovables l'any 2010.

Per tant, pel fet que la situació de partida fos baixa, que també és per discutir-ho, era una circumstància que vostès ja coneixien amb anterioritat. Però, a més a més, s'hi afegeix un nou element, aquest nou element és el projecte de decret de moratòria per a la instal·lació de nous parcs eòlics, dient: «Escolti'm, cal que el Govern planifiqui» –tremolem tots perquè quan el Govern planifica es paralitzen les coses– «per tal de poder tirar endavant noves instal·lacions de parcs eòlics.» Però és que el mateix Projecte de decret reconeix, i a més a més utilitza com a argument la circumstància que a dia d'avui, entre instal·lacions autoritzades i instal·lacions en tràmit hi ha un total de 2.100 megawatts eòlics en tramitació i, per tant, això supera ja les previsions del Pla de l'energia per a l'any 2007. Per tant, creiem que és perfectament possible fer una revisió a l'alça quant al pes de les energies renovables.

I després parlem del Pla C, del Pla que considerem francament important, que és el Pla d'acció 2010, és a dir, com es materialitza aquest Pla de l'energia, aquest o l'altre, l'A o el B, com es materialitza aquest Pla de l'energia amb accions concretes per part del Govern, és a dir, què farem i quins recursos hi destinarem?

Demanem també un altre aspecte que creiem necessari i important i que, a més a més, va ser reivindicat pel mateix sector, i és que hi hagi més agilitat en la tramitació d'instal·lacions d'energies renovables. I, en aquest sentit, creiem que una comissió interdepartamental entre els departaments afectats respecte a aquestes tramitacions podria ajudar, en condicions normals, jo no sé si aquest Govern ho és, podria ajudar a desllorigar alguns dels aspectes que avui impedeixen la correcta evolució d'aquestes energies.

Per acabar, també demanem un programa específic de recerca i innovació, vam posar en evidència que tot i l'aposta que es volia fer des del Pla de l'energia per a la recerca i la innovació, en el Pla de recerca i innovació del Govern no apareix el camp de treball de les energies renovables. I parlant de recerca i innovació, no em queda més remei que també posar en evidència i aprofitar, amb permís del president –que acabo de seguida– la nostra disconformitat amb la circumstància que l'Agència de Gestió d'aquesta instal·lació de recerca tan important que es pretenia dur a Vandellòs, com és l'ITER i que aquell Govern del Partit Popular que, segons alguns, tan malament ho feia, va acabar negociant que...

El vicepresident segon

Senyor diputat...

El Sr. Rodríguez i Serra

...ja que no podia venir aquesta instal·lació a Catalunya, a Vandellòs concretament, sí que ho fes l'Agència de Gestió de l'ITER, ara, aquest Govern del Partit Socialista, suposo que..., aquest no, del Govern de Madrid, del Partit Socialista, suposo que amb una visió territorial...

El vicepresident segon

Ha d'acabar, senyor diputat.

El Sr. Rodríguez i Serra

...d'equilibri territorial pretén dur aquesta instal·lació a Barcelona, en detriment de Vandellòs.

Gràcies, senyor president, per la seva generositat, senyores diputades i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyor diputat. El Grup Parlamentari de Convergència i Unió ha presentat esmenes. Per presentar-les, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Oriol Pujol, i també alhora fixar posició del Grup, eh?

El Sr. Pujol i Ferrusola

Bé, això de l'energia comença a assemblar-se a un «culebró» fa dies que dura i probablement en durarà uns quants més, estem anunciats que, en tot cas, aquestes són les intencions del Govern, que continuï durant. Però, bé, més enllà del que pugui fer el Govern, som del parer, des de Convergència i Unió, que fóra bo que aquesta cambra pogués sortir amb alguna posició comuna, amb alguna posició, per entendre'ns, constructiva. I és amb aquest esperit que des de Convergència hem presentat cinc esmenes a la Moció del diputat senyor Rodríguez, procurant millorar el contingut o, a parer nostre, millorar el contingut dels plantejaments del senyor Rodríguez.

La primera, vostès les tenen, però la primera, i els sóc franc i és la primera perquè a més a més considerem que és la més important –probablement hauríem desitjat també invertir l'ordre, fins i tot, de l'escrit que suggeria el senyor Rodríguez–, la primera fa referència que el menor impacte s'ha de produir sobre les persones i sobre els nuclis habitats. Diríem que probablement hauríem invertit l'ordre, no ho hem volgut fer per no alterar l'esperit de la redacció que ell mateix ha fet, però massa sovint considerem des de Convergència i Unió que parlem dels arbres, que parlem del medi, i no som evidentment del parer que no s'hagi de parlar d'això, evidentment que se n'ha de parlar, però no només en línies elèctriques, sinó també en altres infraestructures cal buscar molt principalment, creiem, el menor impacte sobre les persones i, en aquest cas de les línies, també sobre els nuclis habitats. Això fa referència a la primera esmena.

La segona i la tercera fan referència a quelcom que el diputat, el senyor Rodríguez també ho ha mencionat, de no demorar més, de cap manera, les instal·lacions d'energia èdica, de no demorar-ho més, de cap manera. Entenem que n'hi ha moltes que ja estan autoritzades, per entendre'ns, que ja tenen tots els papers en regla, i que continuen aturades. Aquest dissabte, dissabte vinent s'inaugurarà l'únic parc èdic que s'ha pogut desenvolupar i tirar endavant durant els divuit mesos, el parc èdic que, sigui dit, tenia ja tots els papers en regla des de fa més de divuit mesos, s'inaugurarà aquest dissabte dia 18, és el de la serra de Rubió.

Bé, la segona i la tercera esmena van amb relació a això. Escolti'm, no demorem més allò que ja està en regla, allò que ja es pot fer.

Hi ha dues esmenes més que fan referència a allò en què el tripartit se n'omple tant la boca, però que tan poc

pràctica, que és la transparència. Plantegem dues esmenes per millorar la Moció amb relació a quelcom que poc o molt avui hem notat en la intervenció del conseller Rañé, no? L'exemple més clar que no hi ha transparència és que, més enllà del no Pla, que va no aprovar el Govern, que menciona una línia elèctrica, una, necessària i urgent de realitzar, que és la de Bescanó - Baixàs, resulta que tot el debat, però amb molta obscuritat, està al voltant d'una que no existeix en el Pla, que és diu Vic - Baixàs, i que, a més a més, cap dels alcaldes afectats de la zona és cridat a consulta i se l'informa respecte a aquesta possible intenció que el Govern està plantejant.

Bé, és per això que plantegem dues esmenes, és oportú creiem que en seu parlamentaria es creï una comissió de seguiment d'aquest Pla de l'energia, és una reivindicació a més a més que ens ve fent Greenpeace, que ens ve fent Eurosolar, que ens vénen fent Ecologistes en Acció i que Convergència i Unió fem nostra.

I també, home! Per què no? Per què no dir-ho amb contundència? Que es presenti d'una vegada en el Parlament tota aquella informació que existeix sobre les diferents opcions de la línia elèctrica que ha de creuar els Pirineus, tota la informació, això deu ser un exercici de transparència i s'hauria de poder fer! Si la gent ha de poder acabar opinant, seria bo que ho faci amb informació, i sobretot aquesta cambra, sobretot aquesta cambra hauria de poder fer informació. Si el conseller poc o molt ja ha decidit no exercir l'autoritat energètica que té encomanada, si el president dorm el somni dels justos, em refereixo al president de Catalunya, perquè el president del Govern espanyol sí que ha mencionat molt clarament que «escolta, que no s'hi posin, que això de la línia elèctrica només depèn del Govern d'Espanya, del Govern de França, i que els d'aquí, el Govern inclòs, que no s'hi posi, que això no té res a veure amb ells».

Si tot això és així, sí que seria bo com a mínim que aquesta cambra es pugui dotar de la informació tècnica per poder decidir. I és en virtut d'això que nosaltres presentem aquestes cinc esmenes. Però més enllà de les esmenes, i anunciem el vot a favor, si el Partit Popular té a bé entomar i acceptar aquestes esmenes, els suggerim actuar avisant també el ministre Montilla, que sol això no ho podrà fer; ho intentarà, però sol això no ho podrà fer. Caldria avisar el ministre Montilla que no s'equivoqui, que contra el territori, o amb un govern que no actua, només la seva decisió i el Govern espanyol sol no podrà tirar endavant cap infraestructura elèctrica a Catalunya. I, a més a més, som del parer que això seria una greu intromissió a la sobirania del Govern de Catalunya.

És en virtut d'això que nosaltres anunciem, si té a bé acceptar el Partit Popular les esmenes que li suggerim, però demanant –demanant– que aquest «culebró» com a mínim aquí a la cambra, ja que ho és en el Govern, com a mínim aquest «culebró» aquí a la cambra comenci a tenir, per entendre'ns, una mica de senderi, i és per això que demanem també als altres partits que intentin plantejar alguna posició comuna en relació amb aquesta Moció.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyor diputat. Per fixar posició té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Terrades, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

El Sr. Terrades i Santacreu

Gràcies, senyor president. Senyor Rodríguez, senyor Pujol, no es preocupin, perquè les propostes en matèria energètica que formula el conseller de Treball i Indústria són decisions, en definitiva, que són decisions de tot el Govern, i compartides per tot el Govern.

Miri, el Pla de l'energia 2006-2015 significa, des del nostre punt de vista, una evolució en la cultura energètica que es basa, ho hem repetit des d'aquesta tribuna i en altres fòrums, en l'eficiència, en l'estalvi, en l'aprofitament dels recursos renovables, en la recerca, tenint en compte, això sí, que s'ha de garantir la fiabilitat del sistema, la qualitat i la suficiència energètica en el país, emmarcat en un paràmetre que a mi em sembla essencial, que comencem a introduir també a les nostres polítiques, que és frenar el creixement desmesurat d'energia, sense que això vulgui dir que es vagi en contra de la competitivitat de les empreses que tenim en el país, de la qualitat de vida del país, i això és possible de fer-ho.

Per tal de facilitar el debat ciutadà, el debat de la societat civil, el Govern ha obert un període d'informació pública. És cert que prèviament també tots aquests col·lectius sabien dels treballs del Pla de l'energia, però jo crec que encertadament el Govern ha obert aquest període d'informació pública, per tal de recollir nous suggeriments que puguin aportar els agents socials i econòmics, les entitats interessades i, fins i tot, els particulars.

I el Govern el que ha de fer, després d'analitzar i ponderar les qüestions que es plantegin, és prendre les decisions que corresponguin. Jo no tinc cap dubte que el Govern això ho farà. No podem acceptar, i així ja li anuncio que el nostre Grup no donarà suport, com ja es podia suposar, a la Moció que vostès han presentat, jo crec que no podem acabar de definir la ubicació dels futurs cicles combinats, perquè no és possible, com vostè diu, acotar-ho territorialment. Sap per què? Home, doncs, perquè es tracta d'una activitat liberalitzada que respon a una normativa aprovada. Sap per quin govern? Doncs, per un govern del Partit Popular.

Ara bé, la proposta del Pla de l'energia recull recomanacions en el sentit que els nous cicles combinats haurien de situar-se a prop de les zones de més consum, i a més a més hauran de complir els requeriments que el Departament de Medi Ambient fixi respecte als requisits d'impacte ambiental, sobretot pel que fa a les limitacions d'emissions i immissions.

Respecte a les qüestions que vostès plantegen d'implantació d'energies renovables. Jo crec que la proposta que ha sortit a informació pública del Pla d'energia recull o és el resultat d'estudis exhaustius efectuats sobre el tema, sobre la capacitat que tenim, no?, d'incrementar la aportació d'energies renovables.

Jo crec que el conseller també ho ha dit aquí, en seu parlamentària, que en qualsevol cas es tindran en comp-

te les aportacions que tècnicament siguin fonamentades i que siguin viables econòmicament i que permetin un creixement superior als percentatges que el mateix Pla fixa. El Pla no ha de ser o no ha de realitzar un exercici de voluntarisme, sinó fixar un programa d'actuacions que permeti la consecució i la consolidació dels objectius fixats, no sigui que ens passi com a l'anterior pla, que també era molt ambiciós i ens vam quedar o estem en aquests moments en uns percentatges molt menors respecte a Espanya o a la resta de l'Estat i respecte a la Unió Europea.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

No es preocupin, que els departaments..., senyor Rodríguez, no es preocupi, que els departaments de la Generalitat mantenen una coordinació per tal d'agilitar la implantació de totes les infraestructures aprovades en tots els seus plans d'actuació, no només en aquest.

Finalment, respecte al tema de la interconnexió de xarxes elèctriques espanyoles i franceses, nosaltres reitem aquí que la interconnexió és bona i és necessària; que els arguments han estat exposats reiteradament pel conseller d'Indústria des d'aquesta tribuna i per mi mateix, i que creiem que els governs fan bé d'estudiar tots els projectes de traçat, totes les opcions, precisament per minimitzar els impactes ambientals que es puguin produir sobre el territori. Però al final la decisió s'ha d'adoptar, i s'ha d'adoptar no sobre el criteri o sobre les bases de «no si està a la vora de casa», sinó que s'haurà d'adoptar el criteri que sigui tècnicament possible, que sigui viable i més eficient.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Senyor Xavier Vendrell, té la paraula per posicionar-se en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Paraules de comiat com a diputat del Sr. Xavier Vendrell i Segura
El Sr. Vendrell i Segura

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, prenc la paraula per posicionar-me en nom del meu Grup per darrera vegada, si més no en aquesta legislatura, i ho faig..., no seria cert si digués que tan nerviós com quan ho vaig fer per primera vegada ara fa sis anys, però, si més no, sí que he de dir que més emocionat, fins i tot, que en aquella ocasió. Això no farà que en la presa de posició no digui allò que pensa el nostre Grup, perquè això em podria comportar perdre la fama d'allò que el president del nostre Grup va fer que em qualificués com el diputat «menys florentí» d'aquesta cambra. Per tant, respecte a aquest tema, respecte al tema energètic, em permetran que digui quin és el nostre posicionament.

Ens deia el senyor Pujol que cal impulsar una línia que és urgent i necessària. Nosaltres creiem que és discutible tant que sigui necessària com que sigui urgent. Creiem que és urgent i necessari garantir un bon subministrament a tot el territori; que és urgent i necessa-

ri desenvolupar aquest Pla de l'energia que estem desenvolupant amb els paràmetres del nostre Acord de govern, en el sentit de garantir la descentralització de la producció, per evitar justament les grans línies elèctriques, de garantir la desnuclearització del model energètic del nostre país i de garantir la independència, en aquest cas energètica, del nostre país. I és en aquesta línia que s'està treballant i és en aquest sentit que s'està desenvolupant aquest Pla de l'energia que ben aviat tindrem, el millor Pla de l'energia que hàgim tingut mai.

Per tant, nosaltres hem de rebutjar aquesta proposta de moció que presenta el Partit Popular, perquè no és una proposta en la línia del nostre plantejament, ni del plantejament d'Esquerra Republicana de Catalunya, ni del plantejament dels partits que donen suport al Govern, que tenim un altre model diferent.

I, dit això, voldria dir que justament aquesta diferència de models ha de fer que siguem capaços, en el si de l'àmbit parlamentari, de discutir tan apassionadament com calgui, però sabent diferenciar les coses. Els he de dir que, al llarg d'aquests sis anys en el si d'aquesta cambra, he viscut moments de moltes menes, però els confesso que he tingut la sort d'establir fermes lligams –ho saben alguns dels diputats dels diferents grups–, fermes lligams, perquè crec que el nostre país ha encunyat un model diferent. Jo crec que hem d'estar molt orgullosos d'això. Tots els catalans i les catalanes sabem que la nostra manera d'entendre el món és a partir d'acceptar la diversitat, a partir del diàleg, a partir de la discussió, tan acalorada com calgui, però essent capaços d'entendre que, més enllà d'aquesta discussió, som capaços de respectar l'opinió dels altres.

Vull destacar –ho torno a dir– la bona relació que he tingut amb molts dels diputats, especialment amb un diputat del Grup amb qui més discussions i més debats forts he tingut, l'amic Josep Rull, amb qui hem tingut grans diferències polítiques, però crec que hem estat capaços de separar aquesta diferència política del terreny personal. Crec que és un bon exemple, he tingut bona relació amb molta altra gent, però crec que aquest és un bon exemple de com es pot treballar sent antagònics en molts aspectes però sabent respectar l'opinió dels altres.

Vull destacar, evidentment, el suport que he trobat en les persones, en el personal que treballa en aquest Parlament de Catalunya; la comprensió, en general, i la capacitat de debatre i de discutir respectant les idees per part dels diferents grups parlamentaris, i –no cal dir-ho– el suport dels tècnics, del personal tècnic, dels assessors i dels companys del meu Grup Parlamentari, amb qui continuem i continuarem fent una bona tasca en defensa d'uns ideals, que, en el moment en què assumeixes la responsabilitat de govern, sovint el camí marcat no és tan recte com voldries, però això no vol dir que en cap moment perdis, tinguis cap dubte d'on és l'horitzó. Des d'Esquerra Republicana sé que sempre tindrem clar on és l'horitzó, i des de les diferents responsabilitats continuarem treballant per aconseguir, per assolir l'horitzó que tots sabeu que tenim.

Gràcies per darrera vegada en aquesta legislatura, si més a no, a tots vosaltres.

(Aplaudiments.)

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política energètica a Catalunya (tram. 302-00130/07) (continuació)

El president

Té la paraula el senyor Lluís Postigo, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa.

El Sr. Postigo i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, primer de tot, desitjar-li al senyor Vendrell molta sort en aquest nou repte personal. I, en tot cas, intentar recuperar el fil conductor de la Moció.

No els diré res que no sàpiguem ja, que no els hàgim dit moltes vegades. Tercera interpellació relacionada amb política energètica, tercera moció... La veritat és que estic gairebé avorrit de sentir-me a mi mateix repetir una vegada rere l'altra els mateixos arguments, però, si vostès hi insisteixen, no tinc cap inconvenient a tornarlos-ho a repetir.

Pel que fa al tema del pla d'energia, per molta pressa i per molt que vostès tinguessin una altra manera de tramitar-ho i d'aprovar-ho, des del Govern s'ha apostat per posar-ho a exposició pública, perquè estigui dos mesos obert a suggeriments i obert perquè els agents socials i econòmics i altres entitats i particulars hi diguin la seva. És la nostra manera de fer; nosaltres pensem que d'aquesta manera participativa el resultat serà molt més bo que una altra opció, no? I, per tant, entenem que té el seu temps i que la tramitació i l'aprovació s'estan gestant, i, per tant, quan estigui estarà.

Pel que fa a la connexió transfronterera, jo, en tot cas, coincidiria amb el posicionament d'Esquerra Republicana. En tot cas, nosaltres qüestionem la necessitat d'aquesta interconnexió transfronterera, però en el cas que des del Govern estatal es vulgui fer, evidentment, el Govern de Catalunya hi té molt a dir i ha d'estudiar totes les opcions, evidentment tenint en compte quin és el seu impacte ambiental i qui els ha vist i qui els veu, tenint en compte l'impacte i la repercussió que puguin tenir en les persones. Recordo al senyor Pujol que si ara moltes de les infraestructures de transport d'energia es fan guardant unes distàncies superiors a les legalment exigibles és per conflictes amb què en el seu dia, o quan governava Convergència i Unió, es van trobar i que van produir això, eh? És a dir que no va ser per iniciativa de l'anterior Govern; va ser com a conseqüència de diferents conflictes que es van donar. I, per tant, és interessant tenir en compte les opcions A, B, C..., les que calguin, pel que fa a aquesta interconnexió.

En el tema de les noves centrals de cicle combinat, ja s'ha dit: la liberalització del mercat no permet acotar-ho territorialment. Ara, això sí, hi ha una directriu molt clara, que és d'apropar-ne la generació als llocs de consum; i això és el que es tindrà en compte a l'hora d'autoritzar-ne una o altra.

Pel que fa al fet que les energies renovables tinguin un paper més important en el si del Pla de l'energia, bé, nosaltres voldríem que a conseqüència d'aquesta par-

ticipació realment adquirís un major protagonisme. I, en tot cas, el pla d'acció, allà on es concretin les actuacions i els recursos..., poden ajudar molt. És a dir, si hi destinem més recursos, és més fàcil que les energies renovables tinguin aquest protagonisme que des del nostre Grup reclamem.

Evidentment, el pla d'acció es podrà elaborar tan bon punt estigui el Pla de l'energia enllestit. I, per tant, aquesta brevetat que vostè demana..., de la mateixa manera que amb el Pla d'energia, té el seu temps.

Comissió interdepartamental? Nosaltres entenem que els diferents departaments del Govern ja tenen una bona coordinació, no cal noves comissions, sinó que amb els mecanismes establerts ara mateix es pot funcionar perfectament i es poden autoritzar aquestes noves instal·lacions que vostè o que el seu Grup reclama.

I per últim, pel que fa a la recerca i innovació en energies renovables, dir-los també, com s'ha comentat, que el nou Pla de l'energia ja detallarà –perquè hi ha un pla específic– quines són aquestes actuacions per tal d'impulsar la recerca i la innovació en les energies renovables.

Per tant, li ha de quedar clar, doncs, que el nostre posicionament no serà favorable a la seva Moció.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Té la paraula el senyor Santi Rodríguez per posicionar-se sobre les esmenes.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Senyor Terrades, no estem preocupats per les decisions que pugui prendre el conseller de Treball i Indústria, no ho estem –no ho estem. Estem preocupats per les decisions que puguin prendre el conseller de Medi Ambient i Habitatge o el conseller primer; aquesta és la nostra preocupació –aquesta és la nostra preocupació–, no les decisions que pugui prendre el conseller de Treball i Indústria. En tot cas, les decisions que no pot prendre el conseller de Treball i Indústria: això és realment el que ens preocupa i això és realment el que té incidència sobre l'energia en el nostre país.

Escoltin, no em diguin: «És que no és possible acotar les instal·lacions.» Pla de l'energia: diguin vostès què és això, sinó acotar les instal·lacions. Demanem una mica més de concreció –una mica més de concreció. Ja sabem que cal apropar les instal·lacions generadores prop d'allà on es consumeixen; però, escolti'm, en aquesta àrea carbassa, que és l'àrea prevista per a les noves centrals de cicle combinat, escolti'm, hi ha una àrea, que és el Baix Penedès i el Garraf, que segurament el seu balanç energètic és positiu, és a dir, genera més energia que no pas la que consumeix. Per tant, tampoc no és cert que vostès apliquin aquesta teoria en el Pla de l'energia. I sí que és cert que es pot acotar i es pot filar una miqueta més prim per saber on aniran les instal·lacions energètiques aproximadament.

Senyor Vendrell, ens coneixem poc, però, de totes maneres, doncs, permeti'm desitjar-li sort en allò personal,

no? Políticament, no li puc desitjar exactament igual, però sí que en el personal. En qualsevol cas, dir-li: escolti, hauria estat més maco poder-se acomiadar dient «sí». En canvi, s'ha hagut d'acomiarar dient «no».

Però, permeti'm alguna puntualització, no? Ara vostès parlen de la desnuclearització del model energètic. Escolti, no em deuran dir vostès que el Pla de l'energia que està en aquest moment a debat parla de la desnuclearització! Ja els ho vaig dir, jo: «El Govern no fa res per reduir el pes de l'energia nuclear; ho fan les matemàtiques.» L'energia nuclear prevista l'any 2010, l'any 2015 i l'any 2024 és exactament la mateixa que hi ha avui. Escolti'm, és la realitat, benvinguts a la realitat. Si disminueix el pes, és perquè hi haurà d'haver necessàriament increment de consum energètic, i aquest increment, doncs, es preveu que vingui per altres fonts, però el pes de l'energia nuclear serà exactament el mateix. Per tant, no em parlin de desnuclearització.

Diuen: «És que el nostre model és diferent, el model energètic nostre és diferent.» Diferent del que plantejem a la Moció? És diferent del que vostès mateixos van signar en l'Acord estratègic per a la competitivitat i la internacionalització de l'economia catalana, que és on es parla de la interconnexió transfronterera? És diferent de l'impuls de les renovables, que és el que demanem a la Moció? És diferent en agilitzar la tramitació de les energies renovables? És diferent a la transparència en la decisió d'on...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rodríguez i Serra

...han d'estar les infraestructures? Ja acabo de seguida.

El president

Sí, sobretot comunicar-nos l'acceptació de les esmenes.

El Sr. Rodríguez i Serra

Per posicionar-nos sobre les esmenes.

El president

Que tenia tres minuts per fer-ho i s'han acabat, ja.

El Sr. Rodríguez i Serra

D'acord. Acceptem, no tenim cap inconvenient a acceptar, les esmenes; vénen a millorar el text. Algunes de les voluntats de les esmenes entenem que queden traspuades ja en el mateix text, però no tenim cap inconvenient a acceptar-les.

En qualsevol cas, dir que el que sí que creiem imprescindible és recuperar el fil conductor de l'energia –el fil conductor de l'energia– per tal que el país pugui continuar progressant i no com ara.

Gràcies, senyor president, senyors i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Posem, doncs, a votació la Moció sobre la política energètica a Catalunya.

Comença la votació.

Aquesta Moció ha estat rebutjada per 57 vots a favor i 70 vots en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política exterior de la Generalitat (tram. 302-00131/07)

L'onzè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política exterior de la Generalitat. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula per exposar-la la il·lustre senyora Josefina Cambra. (*Pausa llarga.*) Té la paraula, senyora diputada.

La Sra. Cambra i Giné

Bé, crec que en la meua intervenció, en la interpellació en l'anterior Plenari, vaig ser prou explícita assenyalant les nombroses disfuncions que afecten la política exterior catalana. Costa –costa–, ho entenc, sentir dir les veritats a la directa, però ho han d'acceptar, eh?, perquè aquest és un sentir general de tota la ciutadania, i m'agradaria que ho acceptessin com a aportació positiva, ja que la crítica és necessària per saber on som.

Els diferents punts de la Moció centren les solucions en tres àmbits, per dir-ho d'alguna manera: realitzar una política exterior coherent i unificada, això és el que recullen els punts primer i segon; estabilitzar els organigrames i responsabilitats per tal d'assegurar una gestió de bon nivell, que no dubto que poden dur a terme si deixen les picabaralles internes, i això ho recullen els punts 3 i 5, i, en tercer lloc, potenciar la xarxa de presència catalana a l'exterior, com consolsats cívics, i reconèixer l'oficialitat de les seves actuacions, tal com varen acordar en la seva segona trobada, mantenir els casals degudament informats i prestar atenció a les seves necessitats i demandes, i això queda reflectit en els punts 4 i 6.

En la interpellació al conseller, amb la seva experiència de la mecànica parlamentària, i hi insisteixo, mecànica parlamentària, va intentar atribuir el desgavell a un desgavell heretat. Després d'un any i mig, Déu n'hi do!, parlar de desgavell heretat, però és que, a més a més, afortunadament, això no és més que un joc de paraules, en el joc aquest parlamentari, i és del domini públic la bona tasca que en matèria de política exterior es va dur a terme, que va deixar Catalunya i les seves institucions en un nivell que els costarà mantenir, i que consti que desitjo, desitgem, que el puguin mantenir i millorar, si és possible.

Sé que, com acostuma a ser habitual, probablement rebutgin, no?, aquesta Moció, després ho veurem, eh? Quasi els podria avançar els arguments, però també deixarem que els diguin. Vostès mateixos –vostès mateixos. No per negar uns fets i unes realitats aquests deixaran de ser veritat.

Tinguin present que jo no vinc aquí més que per expressar el que pensa qualsevol ciutadà amb consciència

i sentit comú. Pensin més enllà dels seus interessos partidistes i de les seves dissensions internes. Creguin-me, i no m'argumentin que, doncs, a l'anterior legislatura es feien coses semblants i que tampoc s'aprovarava res i que no hi havia cap moció, perquè no és veritat. Jo, en aquell moment, quan m'ho van preguntar, vaig dir: «Doncs no ho sé, perquè jo no hi era», però sí que em sé informar, evidentment, i he demanat que em donessin matemàticament les xifres de l'anterior legislatura per saber què deia, jo. I veig aquí, del Grup Socialista: aprovades, 87; rebutjades, 43. Bé, no està malament. Esquerra Republicana de Catalunya: aprovades, 71; rebutjades, 13. Iniciativa: aprovades, 35; rebutjades, 21. Caram!, això no és ben bé el que em deien!, eh? Per tant, jo no hi era, però m'informo, i els que no ho sàpiuen, per favor, que també s'informin.

Per tant, per què no entrem en un joc una mica més civilitzat tots plegats? Doncs continuarem degudament quan ara tots vostès s'expliquin.

El president

Té presentades esmenes el Grup Parlamentari de Partit Popular de Catalunya, i per defensar-les té la paraula l'il·lustre senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., senyora Cambra, Josefina, home!, jo pensava que jo era més jove i apassionat que vostè, però veig que vostè encara té fe. Jo ja la vaig perdre fa alguns mesos –ja la vaig perdre fa alguns mesos–, i jo entenc els seus arguments; em sembla que de l'altra banda de l'hemicicle no la deuen entendre tant –em sembla.

Home!, avui tractem una moció no només interessant, sinó preocupant, perquè que s'hagi de presentar aquesta Moció en aquesta cambra preocupa, i en els termes en què vostè l'ha presentat preocupa, perquè és cert. Jo m'he repassat la seva interpellació i, a part de riure en alguns moments –en alguns moments–, vaig comprovar quina era la realitat de la política de la projecció exterior de la Generalitat. I si bé és certa una cosa que vostè diu i que ara hi entraré quan parlem de les esmenes que ha presentat el nostre Grup, que hi ha un problema de coordinació interna, també hi ha un problema al capdamunt de la Generalitat. Jo no voldria tocar temes, però voldria recordar Israel, el Marroc, Argèlia, l'Uruguai, per exemple, eh? Vull dir que no és un tema només de la interdepartamentalitat o de departaments, sinó que també és un tema de la projecció exterior i també del que hi ha al capdamunt.

Però, entrant en les esmenes que ha presentat el nostre Grup, algunes esmenes molt tècniques, vostè ho deu entendre... Per exemple, el punt número 1, vostè sap, ja ho hem comentat, que des del nostre Grup no podem acceptar-lo, i no podem acceptar-lo, ja ho vaig dir, perquè nosaltres ja vam comentar que, segons les sentències del Tribunal Constitucional, les competències de relacions internacionals en si mateixes corresponen a l'Estat, i això és un aspecte que nosaltres defensem i que creiem que ha de continuar així, i també no només la doctrina del Tribunal Constitucional, sinó la doctrina de Convergència i Unió. Recordem que el seu pre-

sident recordava el 29 de desembre del 2003, recordava al senyor Maragall, que no es tractava d'organitzar el Govern amb tantes conselleries, sinó d'organitzar-lo millor. No creiem que calgui una conselleria de Relacions Exteriors, sinó que el que hem d'organitzar és millor la relació, la projecció exterior, que s'ha de realitzar a totes les conselleries.

Per això, el nostre punt número 2, quan diu que «en matèria de relacions exteriors» –i també parlem d'aquest àmbit que dèiem quan parlava de la sentència del Tribunal Constitucional, per exemple, la 165/1994– «en l'àmbit de les seves competències»..., ja li anuncio que aquesta la retirarem perquè puguem pactar almenys el màxim possible de la Moció.

El que sí que em sembla interessant és el punt de l'apartat 3 quan parlem de les «mesures necessàries». Creiem que aquest punt de l'apartat el que fa és millorar el text, enriquir-lo, perquè el que intenta és separar molt bé el que és la coordinació global de la Generalitat i dels diferents departaments de la Generalitat del que és la coordinació interna de cada departament, que Déu n'hi do!, també, si comencem a parlar de la coordinació interna de cada departament, i més quan hi han diferents actors de diferents partits, eh?, la coordinació interna i la seva projecció exterior! Per això, dèiem: «Adoptar les mesures necessàries per tal de coordinar la gestió d'aquells departaments i organismes de l'Administració de la Generalitat amb projecció exterior o que desenvolupen activitats a l'exterior, i corregir-ne les disfuncions existents en la gestió de cadascun.» Pensem que és un enriquiment del text que vostè ha proposat.

Del punt 5, no n'hem presentat cap esmena, però sí que m'agradaria que constés en acta que és importantíssim, l'Institut Europeu de la Mediterrània, és molt important, però hi han altres actors que també s'han d'incloure dintre d'aquest conveni, dintre d'aquesta interdepartamentalitat que s'ha de donar a la projecció exterior de la Generalitat. No cal que ho digui aquí, però ho diré: per exemple, la Casa Àsia, el Cidoc, el Copca, el Cidem, l'Agència Catalana d'Inversions, la Federació Catalana d'ONG, el Fons Català de Cooperació al Desenvolupament o l'Agència Catalana de Cooperació, entre d'altres, i em sembla molt important.

I hem posat un punt setè, que crec que és fonamental, i vostè, de fet..., és tan fonamental que vostè..., i després m'ha sorprès, perquè vostè ho va dir en la seva interpellació quan deia: «Hi ha una política de cooperació molt important, però escolti, ha d'existir unitat d'acció i no pot estar fragmentada.» Per això, nosaltres diem: «Establir mecanismes de coordinació entre la política de cooperació exterior i la de relacions exteriors, sobretot pel que fa a la definició d'àrees prioritàries.»

Per què diem això? Perquè la coincidència d'àrees prioritàries entre cooperació exterior i relacions exteriors, d'àrees prioritàries..., les diferents àrees..., és pura coincidència. Jo ja ho vaig dir en una interpellació que vaig fer al conseller Carretero; em semblava que havíem d'intentar coordinar aquestes dues polítiques, perquè la política de cooperació exterior és una política que Catalunya, com a país petit, té per donar una marca important, una petjada important dintre les relacions inter-

nacionals, i que la política de cooperació exterior, la política de cooperació al desenvolupament és, avui en dia, una de les polítiques centrals en les relacions internacionals i, sobretot, en els actors internacionals.

Gràcies, senyora Cambra, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Té la paraula per fixar posició, i en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Consol Prados.

La Sra. Prados Martínez

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre vot en aquesta Moció serà contrari, per diferents raons que explicaré ara a continuació.

Compartim l'objectiu que Catalunya necessita una bona política de relacions internacionals per a la seva projecció en els diferents àmbits, i creiem, sense cap dubte, que el Govern, i concretament la Secretaria de Relacions Internacionals, és el que està fent: la promoció de Catalunya cap a l'exterior, i no només cap enfora, d'anar a demanar què és el que podem aconseguir, sinó també posar tota la seva capacitat d'influència, que és la que és, però que la vol aprofitar al servei d'uns principis que creiem que són fonamentals, com són la pau, el diàleg, l'entesa, la cooperació, les relacions entre els pobles i les religions, per tal d'establir elements comuns de desenvolupament.

La Moció i la interpellació anterior a aquesta Moció confonen alguns termes que intentaré aclarir, sobretot per no confondre, que és el que pretén el Grup, que és el que busca el Grup proposant d'aquesta Moció. És cert que existeix tota una sèrie d'organismes que tenen una acció exterior clara des dels diferents departaments i institucions; és cert que pot provocar una certa descoordinació si no es treballa de forma conjunta, però és que és més cert encara que aquesta situació és la que es va trobar aquest Govern, i és aquest Govern el que ara l'està corregint.

La Moció i la interpellació anterior, com he dit, confonen algunes coses; per exemple el que són els òrgans en matèria d'acció exterior. Per una banda, tenim els òrgans de coordinació de la política exterior, que són òrgans transversals, precisament, de coordinació, perquè és aquesta la seva competència, i que són la Secretaria de Relacions Internacionals i la Delegació del Govern a Brusselles, creada, aquesta Delegació, per aquest Govern el juny del 2004, perquè és una prioritat, com vostès saben, la política europea, i és per això, també, el nou impuls que tothom reconeix del Patronat Català Pro Europa; aquests òrgans són precisament de coordinació. Després, en un segon terme, tenim els instruments dels diferents departaments en matèria d'acció exterior, que són organismes sectorials –el Copca, el Cidem, Turisme de Catalunya– i que és cert que cal aprofitar per tal de fer-nos més presents, més referents en cadascun dels àmbits que treballa cada un d'aquests organismes; això sí, des de la coordinació, des del treball en la mateixa línia. I després, els organismes especialitzats en projecció exterior, com la Casa Àsia, la

Casa Amèrica, l'Institut Europeu de la Mediterrània, que estan especialitzats bàsicament en àmbits geogràfics.

Si he fet aquesta enumeració, bàsicament és perquè si guem conscients del potencial que tenim i del potencial que es vol aprofitar. I són en aquest sentit, des de la coordinació, precisament, la Secretaria de Relacions Internacionals i la Delegació del Govern a Brussel·les, els coordinadors de l'acció exterior, els que desenvolupen, precisament, aquesta tasca de coordinació.

També, un instrument és el Pla de coordinació de l'acció exterior. Què vol fer aquest Pla? Millorar la transversalitat entre els diferents instruments i organismes per tal de fer una acció exterior coherent, perquè vol corregir, es volen corregir unes males pràctiques pel que fa a la coherència entre tots ells, pel que fa a la inèrcia que ha anat desenvolupant fins ara per una falta de coordinació en els objectius, en les accions de l'anterior Govern. Aquest Govern es va trobar una projecció exterior molt diversa i molt caòtica, i és el que s'intenta corregir. Ho torno a repetir: coordinació, sí; però és que a més ja tenim els instruments adequats per fer-ho.

Vull explicar també breument quines són les prioritats del Govern en acció exterior per tal d'afavorir la internacionalització de Catalunya en tots els àmbits, i que demostra quines són les prioritats, quines són les polítiques clares, definides, de l'acció de govern.

Per una banda tenim la regió, l'euroregió Pirineus - Mediterrània, que és un instrument de presència i d'inserció de Catalunya en aquesta regió, que vol ser un referent de competitivitat econòmica, d'innovació, de creixement del pes de la nostra economia; una plataforma d'internacionalització tant a nivell europeu com a nivell de la conca mediterrània; una coalició amb les altres regions properes per tal d'atreure inversions i infraestructures per tal de ser presents i protagonistes en l'economia mundial.

Euroregió Pirineus - Mediterrània, política mediterrània i Patronat Català Pro Europa. Política mediterrània, perquè sempre hem defensat la necessària mirada cap a la Mediterrània, perquè compartim molts reptes comuns, i els viatges del president Maragall han estat una aposta claríssima per aquesta mirada, i tots els esforços que fa el Govern de cara a la II Conferència Euromediterrània és també una prova d'aquest compromís cap a la Mediterrània. Patronat Català Pro Europa, amb un nou impuls, amb la Delegació del Govern a Brussel·les, i que desenvolupa unes actuacions primordials: suport institucional a la participació del Govern en els consells de ministres, les relacions amb les institucions europees i amb altres regions, suport a entitats catalanes en tot el referent a les institucions europees, etcètera. Dos clars exemples de la prioritat de l'acció exterior d'aquest Govern.

D'altres: la participació de Catalunya en organitzacions europees internacionals per fer-nos més presents i actuar més com a *lobby* en aquells temes que ens interesen; o la cooperació al desenvolupament, que considerem que ha de ser un factor transformador; o la xarxa exterior dels casals catalans, que la Moció fa referència i demana una cosa que el Govern...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Prados i Martínez

...que el Govern ja fa... Acabo, senyor president...

El president

Gràcies.

La Sra. Prados i Martínez

...perquè dona tot el suport a aquests casals. Això sí, des del respecte de les diferents característiques i funcionament de cadascun d'ells.

Per tant, és per tot això que he exposat que rebutgem aquesta Moció.

Gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Pilar Dellunde.

La Sra. Dellunde i Clavé

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, Esquerra votarem negativament aquesta Moció, essencialment per dues raons.

La primera, perquè creiem que ara no és el moment; no és el moment de crear un departament de relacions exteriors de la Generalitat, però esperem que aviat ho sigui. Estem en un moment constituent. Esquerra teníem al programa aquesta proposta, i esperem que sigui possible, possiblement aquesta legislatura, quan aquest procés constituent acabi. Creiem que un departament d'acció exterior és una eina fonamental de projecció exterior, i també de reconeixement d'un país com el nostre.

Fa molt pocs dies estava al Quebec i em vaig adonar de la importància –en un moment que aquest país s'està replantejant, possiblement aviat, de fer un referèndum per la seva autodeterminació– del que signifiquen les relacions internacionals i del que pot representar per a un país ser reconegut, com a primer pas, després, per ser reconegut per les Nacions Unides. Per tant, l'esforç de paradiplomàcia que es pot fer des d'un departament d'aquest tipus, doncs, a part dels aspectes més culturals, lingüístics o econòmics, és fonamental, sobretot per a aquells que volem que algun dia la nostra nació tingui un estat.

Però creiem que és fonamental també acabar aquest procés constituent, acabar la reforma de l'Estatut. Creiem que s'ha arribat a un consens important en el si de la Ponència precisament en aquests àmbits: en el de les relacions de la Generalitat amb la Unió Europea i en l'acció exterior. I és, per tant, que se'ns obren moltes possibilitats, si aquest Estatut estigués aprovat, per elevar el rang de totes les competències que tenim en aquests àmbits. Per tant, per tal de tenir un departament hem de saber exactament quines seran aquestes competències, per poder-lo organitzar bé.

Competències que anirien, doncs, des de poder participar en tractats originaris comunitaris o en tractats i convenis internacionals; la participació de Catalunya en institucions i organismes, tant siguin europeus com internacionals, o poder controlar principis de subsidiarietat i proporcionalitat, com també una cosa fonamental per a nosaltres, com pot ser la projecció internacional de les organitzacions catalanes. També al Parlament haurem d'enfortir les nostres comissions d'Unió Europea i d'acció exterior, si també podem desenvolupar i aplicar dret comunitari.

Per tant, per totes aquestes raons que he dit, crec que és necessari completar aquest procés constituent, i, un cop tinguem aquest Estatut aprovat, definir de manera clara i precisa en quin moment i quines atribucions i competències hauria de tenir aquest departament de relacions exteriors, que, a diferència potser del representant del Partit Popular, crec que és important que quedi clar que nosaltres creiem, que esperem que aviat tinguem aquest departament, i així ho hem manifestat en aquest Parlament diferents vegades, però cal trobar el moment oportú per fer-ho.

I el segon argument que jo donaria és que potser vostès inclouen molts punts en aquesta Moció, però alguns dels debats requereixen molt més treball; o bé treball en comissió, o fer un monogràfic d'alguns..., a partir d'alguna interpellació aquí al Parlament.

Hi ha moltes coses que ja s'estan fent. Estem parlant, doncs, de necessitats i demandes dels casals. En aquest moment el Govern ha apostat clarament per donar-los suport. Estem impulsant nous casals, especialment en aquelles regions que més catalans han acollit en els darrers anys –pensem en Europa, Nord-amèrica o l'Extrem Orient. I, a banda de les activitats de promoció cultural i lingüística, s'estan subvencionant activitats assistencials. En la línia de reconèixer la seva aportació històrica en la defensa i projecció exterior de Catalunya, estem redactant una història dels casals d'arreu del món. I també és bo aprofundir en la comunicació a partir de nous mitjans, com pot ser una comunitat virtual, o utilitzant els mitjans audiovisuals, fent un canal internacional o fent que es pugui rebre a tot el món un canal internacional de Televisió de Catalunya.

Això en són només alguns exemples; hauríem de detallar tots aquests punts, però volia posar l'èmfasi en això. El segon punt és que necessitem monogràfics per a tots aquests aspectes. No és simplement una frase, el que necessitem aprovar aquí amb una moció.

I dos exemples clars que el domini públic no és exactament el que vostè diu, senyora Cambra, doncs, és que jo crec que sí que tothom coneix que hi ha una bona tasca de cooperació, per exemple, en un moment clau, com és al Sàhara Occidental, i que tothom reconeix també que, encara que sigui un pas insuficient, hem donat un pas important en l'oficialitat del català, no només atribuïble però sí impulsat fonamentalment també per aquest Govern, en part per la conselleria en cap, tot i que recolzat des de fa temps per tots els grups d'aquesta cambra, que ho hem aprovat per unanimitat diferents vegades. Però crec que és bo també reconèixer el que s'està fent.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, la il·lustre senyora Dolors Camats.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Abans d'entrar en el cos de la Moció, comentar-li, a la senyora Cambra, que quan ella parla que la majoria de la ciutadania pensa..., que el domini públic diu..., que ens costarà mantenir el nivell..., que el que pensa qualsevol ciutadà amb sentit comú..., que hem de fer l'esforç de pensar en els interessos de..., més enllà dels interessos partidistes..., em sembla molt agosarat com a punt de partida per a un partit que ara està a l'oposició i, a més a més, amb la idoneïtat d'una moció com aquesta, en el sentit que no sé si és el millor moment per anar més enllà d'interessos partidistes. Jo en dic «agosarat»; no m'atreveixo a jutjar-ho més.

Sí que em sembla més preocupant que el senyor López digui que ha perdut la fe, perquè, en tot cas, això ja és més greu. Però, en tot cas, ell li diu que entén la seva Moció, però la hi esmena de dalt a baix, la qual cosa tampoc no acabo d'entendre.

En tot cas, vostè ens sembla que fa servir dues grans línies argumentals per presentar la Moció. Una, que és que hi ha molts organismes que s'han de coordinar, i ja li han dit que no n'hi ha cap de nou; tots ens els hem trobat creats, i, en tot cas, el que s'està fent és un pla d'actuació. I dues, que, com que aquí governen tres partits, això és un desgavell i resulta que no ens podem posar d'acord. Escolti, és el govern de molts ajuntaments d'aquest país, que funcionen molt bé des de fa molt temps, i a més a més és una manera de treballar que entenem que vostès no entenguin, però que a nosaltres ens sembla que és la més positiva, atès que el nostre també és un país plural.

Però, entrant a la seva Moció, vostè començava dient que, com que som un país que no té estat, sempre tindrem dificultats en política exterior. És veritat, no som un subjecte de dret internacional, ara per ara no ho som. Però sí que tenim avantatges en política exterior, en política de cooperació, i possibilitats i molt camp per córrer i molt marge per treballar a nivell internacional. I del que es tracta és de saber-ho aprofitar. Potser ara s'han posat les idees i les voluntats per poder-ho fer. Allà on els estats són deutors d'una diplomàcia, ho són compromisos empresarials, d'uns compromisos internacionals, d'uns compromisos diplomàtics, nosaltres, com a país, no ho som. I això ens dóna el marge suficient, o ens l'hauria de donar, per fer allò que anomenem «diplomàcia paral·lela» i tenir molta més capacitat de mitjançar en alguns assumptes. I li'n posaré un exemple molt clar, que la seva Moció em dóna oportunitat –si no li sap greu– de poder publicitar i aprofitar-ho.

Avui em comentaven que, en una de les visites que el president de la Generalitat va fer en el recent viatge a Palestina, Israel i Jordània –per cert, el territori de Palestina, un que el Govern de la Generalitat no havia visitat mai anteriorment–, en aquest recent viatge, doncs, la delegació catalana va tenir l'oportunitat d'entrevistar-se amb el director general de la Health Work Com-

mittee, que és la gran ONG que dona serveis de salut a la població palestina –vostè també va tenir ocasió de conèixer aquesta ONG quan va ser als territoris palestins. El senyor Ahmed Maslamani, que és el director general d'aquesta organització, va ser detingut el dia 6 de juny a les dues del dematí, a casa seva, per les tropes israelianes. Fins ara se sap que el seu és un expedient secret, no hi ha possibilitat d'intervenir-lo ni de conèixer-lo; el seu judici s'ha posposat tres vegades, i ara està pendent per al dia 2 de juliol. La seva situació és una situació preocupant per a la família, per a l'ONG en què treballa, entre altres coses perquè la vegada que el van detenir anteriorment ell va rebre tortures físiques i mentals, i, per tant, els preocupa que això pugui tornar a passar.

Probablement és en aquestes situacions que tant el Govern català com el Parlament de Catalunya poden tenir incidència, i on podem aconseguir una política exterior comuna, posar-nos d'acord conjuntament i, com vostè diu, i sembla que és el que el preocupa tant, marcar perfil com a país, estar a l'alçada a nivell internacional i tenir prestigi, com a país, en la defensa dels drets humans i en la política exterior.

Gràcies.

El president

Té la paraula, per posicionar-se sobre les esmenes, la il·lustre senyora Josefina Cambra.

La Sra. Cambra i Giné

Bé. No és massa, l'estona..., i clar, ara estaríem parlant..., jo què sé, un dia sencer. Procuraré..., a veure, no per menys important, deixaré per al final l'acceptació dels punts, de les esmenes proposades, perquè potser ho haurem de detallar més de cara a la votació, i abans, quatre paraules, perquè ja no cal tampoc dedicar-hi més temps a respondre alguns dels punts que aquí s'han anat argumentant.

Efectivament, jo he dit abans que gairebé me'ls podia imaginar tots. Sí, sí, tots; els hauria pogut gairebé avançar tots ells –tots ells–: que ja s'està fent; que, com que ja s'està fent, ja no cal fer-ho; que la inèrcia, que encara..., clar, després d'un any i mig d'inèrcia, escolti, potser acabarà la legislatura i la inèrcia encara els portarà endarrer, per simple llei física, eh? O sigui que, compte –compte–, perquè tot això no es pot argumentar, eh? –no es pot argumentar–, tinguem una mica de vergonya i de decència. (*Remor de veus.*)

Deia, també, la representant d'Esquerra Republicana, la benvolguda Pilar deia..., diu: «Estem totalment d'acord amb el primer punt.» Clar, és que jo el primer que li anava a preguntar és: «Ecolti, com defensen vostès de no acceptar aquest primer punt, perquè és bastant fort el tema?» I després allò de dir: «No, no, és que ja el defensem, ja, però no el votem. Perquè és clar, encara que el defensem, ja vindrà, ja vindrà...» D'aquí a vint anys... No ho sé..., ja arribarà. I miri que, fins i tot, jo en la negociació una mica deia..., dic: «Ecolti, si no vol posar "crear", diem que "anem cap a crear", eh?» Doncs, és que ni això. Per tant, compte –compte, compte–, aclarim bé –aclarim-los bé– els temes, eh?

Si no saben massa les competències que hauria de tenir una conselleria o un departament d'aquestes característiques, no es preocupi que els les explicarem perfectament. Les sabem molt bé, eh?, facilíssim. Ja els les explicarem, eh? –ja els les explicarem. Per tant, escoltin, una mica d'atenció.

I després, a veure, que es fan estudis, que es fan històries... Escolti, estem d'estudis i d'històries, saturats! Ara..., escolti, després d'un any i mig, hi han tants estudis, tantes històries, tanta cosa, que, per favor!, a la pràctica: acció, gestió i avancem. O sigui, posin els estudis a la pràctica. Prou estudis, perquè també estarem vint anys fent estudis i de moment no tindrem re!

I, quant a la benvolguda Dolors, també li respondré, que diu: «Oh!», i em deia «l'opinió de la ciutadania», com si jo m'ho inventés. Doncs, no m'ho invento –no m'ho invento. Fins i tot –fins i tot–, li diré més: que no ho vaig dir l'altre dia, perquè em va fer una mica d'angúnia i tot, però ja, posats a fer... (*veus de fons*), sí, sí..., ja que estem en matèria –ja que estem en matèria–, li ho acabaré d'aclarir. I perdoni, que veig que se m'acaba..., però, deixi'm acabar, eh? (*Rialles.*) Li ho acabaré d'aclarir. Diu: «Doncs, parlant l'altre dia amb gent del seu partit...» Miri, del seu Partit, eh?, «em deien que...» És clar, l'observació dels resultats era tal que a ells encara els feia més tristesa de la que em podia fer a mi, perquè tenien expectatives. I com que tenien expectatives i veien els resultats, estaven realment entristits. Ho comprenc, eh?, perquè entristits ho estem tots una mica, però, clar, el nivell d'entristiment..., jo comprenc que sigui aquest.

Per tant, quan li dic i parlo de la ciutadania, no li parlo dels que aquí m'envolten, allà en l'escó. No, no, no, eh?, no seria jo tan despistada, no, no, no... Li parlo del que haig de parlar, li preciso el que haig de precisar, eh? Per tant, sí que és important la...

I després, escolti, el Pisuerga no passa per Palestina, eh? (*Rialles.*) Perquè vostè m'ha fet una volta que no vegi... Que si un palestí, que si...

El president

Senyora Cambra...

La Sra. Cambra i Giné

No, eh? Bé. Perdoni, vaig a concretar les esmenes, perquè...

El president

No, és que se li ha acabat el temps.

La Sra. Cambra i Giné

Puc fer-ho molt ràpidament?

El president

Només m'hauria de dir si les accepta o no les accepta.

La Sra. Cambra i Giné

Dues coses, eh? A veure, de la proposta feta pel Rafael López, del Partit Popular, efectivament... A veure, entenc perfectament que no...

El president

Senyora Cambra, les accepta o no les accepta.

La Sra. Cambra i Giné

Sí, sí... El punt 1, entenc que no l'acceptin ells. Acceptem, a partir d'aquest punt 1, perquè pràcticament afegeix un punt setè. (*Remor de veus.*) Acceptem l'esmena del punt 3. El punt 3 esmenat s'accepta. I vosaltres accepteu les altres..., eh?, el punt... Ho repeteixo?

El president

Sí. (*Rialles.*) Si us plau...

La Sra. Cambra i Giné

Ho repeteixo, eh? M'haig de posar de puntetes i tot perquè no hi arribo...

El president

Centrem el... Senyora Cambra, escolti'm un segon. Miri, centrem-ho essencialment en les esmenes del Grup Popular. Després, els tractes que vostès facin, a mi no m'interessin, només són fruit del resultat de la votació.

El que m'ha de dir és: del Grup Popular, acceptem l'esmena o no l'acceptem.

La Sra. Cambra i Giné

Ells fan l'esmena en el punt tercer, que s'accepta, perquè en el fons, realment és el mateix... (*Remor de veus.*) S'accepta, s'accepta... (*Remor de veus.*) Punt 7, que afegeixen el punt 7, acceptem l'afegit del punt 7. (*Remor de veus.*) Ja està, ja està...

El president

Senyora Cambra, en funció... Sí. L'esmena 1 no l'acceptem, l'esmena 2 ha estat retirada, la 3 i la 4 són acceptades.

La Sra. Cambra i Giné

Sí.

El president

Gràcies.

La Sra. Cambra i Giné

I afegeixen una setena.

El president

No..., ja està, deixem-ho així. (*Veus de fons.*) D'acord. Doncs vingui, ja està.

(*Pausa llarga.*)

Senyor López, demana la paraula...

El Sr. López i Rueda

Sí, senyor president. El nostre Grup demanaria votació separada del primer punt. (*Remor de veus.*) Que el nostre Grup demanaria votació...

El president

Imagini's vostè que ni amb el micro el sento...

El Sr. López i Rueda

El nostre Grup demanarà votació separada del primer punt.

El president

Del primer punt.

El Sr. López i Rueda

Correcte.

El president

Del qual no ha estat acceptada l'esmena.

El Sr. López i Rueda

Li ha quedat clar, no?, suposo? (*Remor de veus.*)

El president

Proseguim, doncs, amb la votació d'aquesta Moció. I, en primer lloc, votarem el punt primer.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 42 vots a favor i 83 en contra.

Votarem, ara, la resta de la Moció, amb les esmenes acceptades incorporades.

Comença la votació.

Aquesta Moció ha estat rebutjada per 55 vots a favor i 68 vots en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el desenvolupament econòmic del sud de la Costa Brava (tram. 302-00132/07)

El dotzè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre el desenvolupament econòmic del sud de la Costa Brava, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula, per defensar-la, l'il·lustre senyor Josep Micaló.

(*Pausa.*)

El Sr. Micaló i Aliu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquest matí, el conseller Huguet, en unes jornades que es feia sobre municipis turístics, demanava la implicació de la iniciativa privada en el nou model turístic que es pensa implementar. Joestic d'acord amb ell, però en la interpellació, jo, el que li demanava i li deia és que, en el sector del sud de la Costa Brava, la iniciativa privada ja s'hi implicava, de feia temps, i demanava una sèrie de complements. I jo, el que li deia també és que les administracions locals del sud de la costa Brava també estaven molt implicades i feien un gran esforç. I jo el que li demanava era que el Govern de la Generalitat col·laborés també en aquest esforç.

Jo li vaig parlar de quatre temes puntuals, i són aquests quatre punts els que realment avui portem en aquesta Moció, i portem avui, aquí, a debat i a votació. El primer punt és aquest projecte que han parlat de l'Illa de Blanes. És evident que, si s'ha començat una zona esportiva a Blanes, i s'han gastat 25 milions d'euros, el Govern de la Generalitat, per fer una nova zona esportiva, és perquè pensen treure la zona esportiva que hi ha en el centre del municipi per poder fer el projecte de l'Illa de Blanes.

El que passa és que des del Govern se'ns diu que el projecte que hi havia de l'anterior Govern no serveix i que s'ha de fer un nou projecte. Molt bé. Però nosaltres el que demanem és: aquest projecte, a veure quin projecte és. S'ha parlat de molts tipus de projectes, però, en concret, no s'ha parlat de quin és. Per tant, nosaltres presentem aquest primer punt de la Moció que es presenti el nou projecte d'aquí a sis mesos. Sis mesos, més tots els que es porten endarrerits, crec que és suficient per poder tenir aquest nou projecte. Bé.

El segon punt és complir amb la llei: és Pinya de Rosa. Tots recordem, aquí, que hi va haver un consens, tots els partits, per portar-ho, que sorgia d'una iniciativa popular, que hi havia un termini que no s'ha complert... Per tant, demanem ja que es compleixi aquest termini. Dies enrere vaig sentir el conseller que semblava, doncs, que la delimitació es faria d'aquí a pocs dies. Jo espero que sigui així. Però, no obstant això, crec que es podria aprovar igualment aquest punt, i més sent una llei, com he dit, amb consens i demanada per tots els partits. Fins i tot, vull recordar que es va modificar l'ordre del dia, s'hi va posar un punt –un punt– suplementari per poder aprovar, per la urgència que hi havia. Estic parlant de l'any 2003, per això, eh?

L'altre punt que hi ha és revisar la regulació del joc. Bé. Tots sabem que a qualsevol ciutat –i per això, precisament, doncs, ara ho demana Tarragona–, tenir un casino no per allà volant, doncs, dóna un cert prestigi de caire turístic. No és normal, doncs, que tots ens posem a criticar unes poblacions costaneres –especialment una–, i que després, un equipament tan important com aquest, se li tregui, es passi a una altra ciutat, que té tot el dret de tenir-lo. Per tant, nosaltres demanem que es revisi la regulació del joc, per tal que continuï un casino a Lloret de Mar. I que es lligui fins i tot aquesta nova llicència amb unes activitats culturals potents, per donar aquest canvi de sol i platja, de turisme de sol, platja i oci nocturn, amb un altre tipus d'oci nocturn d'unes altres característiques. I, a més a més, per poder garantir també els llocs de treball que tenen tota la gent que està treballant allà, i que en aquests moments estan molt preocupats per veure si han de canviar de residència o han de canviar de treball.

I el quart punt, que també està claríssima la necessitat per a qui coneix aquella zona, és, doncs, fer una variant nord per a Lloret. Tots sabem que durant l'estiu per fer 5 quilòmetres que separen de l'entrada de Blanes a la sortida de Lloret –5 quilòmetres– es tarda una hora o més; vol dir una velocitat de 5 quilòmetres l'hora. Crec que és súper necessari i que, per tant, tots els grups d'allà també ho demanen.

I és per això, doncs, que nosaltres presentem aquests quatre punts. Crec que tots quatre molt importants per

al desenvolupament d'aquella comarca, i espero, doncs, que tinguin el suport de tots els grups de la cambra.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè. Té la paraula, ara, en nom del Grup Parlamentari de Socialistes - Ciutadans pel Canvi, per defensar les esmenes, l'il·lustre senyor José Antonio Donaire.

El Sr. Donaire Benito

Bé. Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats... Miri, senyor Micaló, el nostre Grup Parlamentari i els altres grups, el que fan és presentar una esmena alternativa. Ho fem per tres motius: en primer lloc, el que vostè fa és, diguem-ho així, una típica carta als reis, gairebé un *Bienvenido Mister Marshall*. Ho fa, jo penso que transgredint una mica l'esperit del que hauria de ser una interpellació i del que hauria de ser una moció. Fixin-se que, tal com ho fa vostè, ni tan sols l'article del Reglament, el 131.1, que és el que diria, un cop feta la moció, anem a veure quina és la comissió que l'ha de supervisar..., no ens podríem posar d'acord de quina és la comissió perquè n'hi hauria moltes.

De fet, quan vostè va defensar en aquesta cambra la interpellació, ja va reconèixer que no sabia quin seria el conseller que l'atendria. A mi em sembla que algunes de les coses que vostè proposa són en realitat proposicions no de llei; d'altres, segurament proposicions de llei, però em temo que el que no és globalment, això, és una moció amb l'esperit que a mi em sembla que té el Reglament actual, i segurament el Reglament futur.

Segon argument, i que és el que inspira l'esmena alternativa que presenta el tripartit. Vostè fa un plantejament que diu: la Costa Brava sud té problemes. I tant que té problemes! Uns problemes, si vol heretats, per un nou context internacional i per una determinada línia de govern.

Aquests problemes necessiten un tractament global. Vostè proposa quatre receptes, i nosaltres li diem que segurament són insuficients per resoldre els problemes estructurals de la Costa Brava.

Miri, entre Tossa i Blanes, i si anem una mica enllà, fins a Calella, es crea un *cluster* turístic on està el 50 per cent de les places turístiques hoteleres de tot Catalunya. O sigui, en sis municipis hi ha el 50 per cent de totes les places hoteleres; en una zona que ha tingut un decreixement: de pràcticament mil i escaig hotels a uns set-cents actuals.

Per tant, convé una mesura de xoc, i, probablement, el que nosaltres plantejem és que hi hagi un posicionament que és que el Pla estratègic, que està actualment en elaboració, proposi la llista de mesures –algunes de les que vostè proposa i moltes altres– per a la seva resolució, i no aquestes quatre receptes puntuals.

I acabo amb el tercer argument, que em sembla també molt important. Jo tinc la sensació, senyor Micaló, que, en algun cas, en algunes de les seves propostes, vostè està a l'estació quan el tren ja fa una bona estona que ha sortit.

M'explico. Per exemple, en el cas de l'Illa de Blanes, dilluns comencen les obres per a la realització de la ciutat esportiva. Dilluns. És més, actualment l'Ajuntament ha signat un conveni amb la Universitat Pompeu Fabra per redimensionar allò que –i no hi vull entrar perquè no tinc temps i no és el cas– es va crear en el seu moment: un projecte sobredimensionat, un projecte amb moltes llacunes, un projecte que havia de tenir una subvenció privada extraordinària, que en el fons només va ser fum. Afortunadament, s'ha resolt aquest tema. Estem a l'espera d'aquest estudi que aportï un estudi real, que és el que efectivament necessita Blanes.

Què vol que li digui del projecte..., o de la delimitació de Pinya de Rosa? És veritat, aquí es va aprovar una llei, em sembla recordar la 25/2003, la Llei 25/2003, en què l'article 2 diu: «S'ha de delimitar geogràficament...» Però vostè s'ha deixat de dir que s'havia de fer després de consultar l'Ajuntament. Ja hi ha un acord –per cert, per unanimitat de tots els grups–, ja hi ha també la disposició del Consell de Protecció de la Natura, i, com vostè ha dit, és el mateix conseller qui ha dit que aproximadament el dia 20, a finals d'aquest mes, ja hi haurà la delimitació. Òbviament, després de la delimitació, hi haurà el pla rector d'usos i gestió. Li ha passat el tren.

Sobre el joc, francament, vostè també s'ha deixat de dir que és el 27 de juny de 2003 quan es fa l'acord per al trasllat des de Lloret fins a Tarragona –fixi's, 27 de juny; se n'ha oblidat–, però en tot cas a mi em sembla que la remodelació de la Llei que regula el nombre i les característiques dels casinos a Catalunya necessita un plantejament molt més global. I la mateixa globalitat també la hi plantejo quan vostè parla del sistema d'infraestructures. A mi em sembla que dir en aquesta cambrà que la gran obra prioritària de la Costa Brava sud és l'enllaç entre Cala Santa Cristina i Cala Canyelles..., em sembla que és menysprear o menystenir les necessitats infraestructurals globals que té aquest territori, i que a mi em sembla que és el que ens hem de plantejar, com està fent aquest Govern, per exemple, a la zona de la Costa Brava central.

Per aquests motius nosaltres li proposàvem aquesta esmena alternativa, que substitueix la que vostè planteja.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, l'il·lustre senyor Alfons Quera.

El Sr. Quera i Carré

Bé, senyor president, senyores i senyors diputats, la meua intervenció, doncs, serà més genèrica. No entraré, com ja ho ha fet el diputat Donaire, en els temes concrets que es tracten avui a la Moció; més que res per no repetir molts dels arguments que ja ha donat el diputat Donaire.

Però no vull deixar de fer el següent, que seria tornar a recordar el que té pensat dur a terme el conseller de Comerç, Consum, i Turisme pel que fa a les polítiques turístiques que s'han de dur a terme en un futur pròxim.

A la intervenció que va fer vostè, senyor Micaló, en el Ple del passat 2 de juny, que vaig llegir molt atentament, ens trobem, doncs, davant d'una interpellació molt genèrica que ha derivat posteriorment en una moció molt extensa, on es tracten temes evidentment molt importants per tots els diputats que som de comarques de Girona.

És evident, doncs, que en molts d'aquests temes hi estem a favor, però, bé, entenem, des del nostre Grup Parlamentari, que actualment des de la conselleria de Turisme s'està fent la feina. I com i de quina manera? Doncs, tot seguit passaré a explicar-ho.

Però abans voldria comentar que en el passat hi ha hagut una política, entenem, moltes vegades, amb aspectes positius –és evident que hi ha sigut en el passat–, però també, en d'altres, sense gaire planificació: s'ha apostat per un model de sol i platja, que, en el seu moment, en intervencions que va fer vostè..., i el conseller Huguet va insistir en això; el conseller Huguet deia, doncs, que entenia que era un nou model, política turística que entenem des del nostre Grup Parlamentari que moltes vegades s'ha confós com una simple política de promoció en el passat.

Entenem, doncs, des del nostre Grup Parlamentari, que el que cal fer en el futur és clarament marcar una destinació diferenciada i de qualitat. Entenem que és evident que el sector turístic és bàsic en l'economia catalana, i especialment en la gironina, i també és un factor importantíssim de cara a la projecció exterior del nostre país.

S'ha dit, s'ha debatut també moltes vegades que ens trobem amb una sèrie de deficiències en el sector, com són una excessiva... –i no vull deixar de dir-ho, crec que és important–, una excessiva estacionalitat, massificació, escassa diversificació de l'oferta turística, competències internacionals, obsolescència d'equipaments i endarreriment tecnològic, degradació paisatgística i urbanística.

Des de la conselleria, el que es busca és apostar per un model competitiu, sostenible i de qualitat. No només són paraules, sinó que són..., esperem i confiem que siguin fets. I s'ha començat a posar ja el fil a l'agulla. Com i de quina manera? Doncs, a través d'uns plantejaments integrals de política turística.

Actuacions previstes en aquests cas pel Govern? Doncs, el Pla estratègic que s'ha esmentat ja abans, de Catalunya, importantíssim; ha d'assumir les bases per a la nova formulació del model turístic del nostre país en els propers anys, comptant, evidentment, amb la col·laboració del món acadèmic i de diferents agents socials..., i ja seguiran una sèrie de directrius que bàsicament serien les següents: una oferta diferenciada de qualitat, més un sector més competitiu i més adaptat a la demanda, que sigui sostenible i territorialment equilibrat.

L'observatori de Catalunya, recordar-lo; un altre projecte a fer. Seria disposar de la informació rellevant sobre l'activitat turística en el nostre país.

El Pla director litoral; el Pla d'obres i serveis, que ha comportat per als ajuntaments un ajut econòmic important pel que fa a les inversions necessàries per als diferents ajuntaments.

I, bé, no vull deixar de dir que on ens hi juguem molt altra vegada serà en el tema del finançament. Si actualment, doncs..., si finalment s'arriba a un acord amb el Govern central on s'acceptés l'actual proposta del Govern, entre altres coses això podria comportar, fent uns càlculs, doncs, un increment a la vora d'un 50 per cent, pel que fa a la conselleria de Turisme, que això comportaria més pressupost.

Resumint, com a conclusió dir, doncs, que li presentem la possibilitat que accepti la nostra esmena de modificació, perquè dins d'aquest Pla estratègic, que he intentat explicar el perquè de tot plegat, doncs, s'englobin aspectes, que n'hem parlat abans amb vostè, molt importants per a comarques de Girona.

Bé, el temps se m'acaba. M'agradaria insistir en aspectes concrets que fan referència als quatre punts, però, bé, ja és l'últim punt de l'ordre del dia i no els vull cansar. És evident que hi ha temes molt importants, i seguirem treballant.

Acabo dient que el Pla estratègic, senyor Micaló, actualment està en fase de redacció. Està a punt d'acabar-se la diagnosi, i ja li avanço que el desenvolupament final d'aquest Pla estratègic és previsible –dic «és previsible»– que a final d'any s'acabi.

I a partir d'aquí, doncs, emplaçar-lo a seguir parlant de tots aquests temes que tant ens interessin a tots els diputats i diputades de les comarques de Girona.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, el senyor Manel Ibarz.

El Sr. Ibarz i Casadevall

Moltes gràcies, president. Il·lustres col·legues, jo pujo a l'estrada per anunciar el vot favorable del Grup del Partit Popular de Catalunya a la Moció presentada. I ho farem sobretot per una qüestió de convicció personal i col·lectiva.

Consta al senyor Micaló, i em sembla que també al senyor Donaire i al senyor Quera, que m'han precedit en l'ús de la paraula, el coneixement del diputat que els parla d'aquesta realitat de la Costa Brava sud, i de la preocupació que d'alguna manera crec que s'ha reflectit durant anys en actituds personals i amb dedicació a aquests problemes.

Però passen els anys, molts anys, i malgrat que el diagnòstic jo penso que ja està fet, reiterat..., anava a dir «suat», no sé si és això, perquè ho ha fet tothom ens els últims trenta anys, que jo sàpiga, continuem tots dient el mateix, governi qui governi, passin els anys que passin, però les decisions queden pendents de prendre.

Jo li haig de confessar, senyor Micaló, que, de les qüestions que vostè planteja, n'hi ha algunes que des del meu Grup Parlamentari ens agradaria matisar una mica i tenir oportunitat de poder debatre amb una mica més de profunditat, com és el tema del joc. Ja li dic, no és el moment. Si és el cas –sembla que existeixen algunes possibilitats que el tema torni a venir a aquesta cambra per un altre camí–, tindrem ocasió de parlar-ne. I a mi m'agradaria molt poder contrastar una sèrie de punts que em sembla que són rellevants.

Ara bé, dit això, queden uns temes que em sembla que són emblemàtics per a aquella regió. La Costa Brava sud, que ha sigut molt «denostada», molt..., i..., algunes poblacions, pel tipus de turisme que se li atribueix, és un territori pioner en aquesta activitat a Catalunya i probablement a Espanya; té el model que en el seu moment es va generar. A pilota passada és molt fàcil dir que sense planificació. Molt bé.

Què fem? Decidim. En qualsevol cas Blanes necessita elements diferenciadors que la posicionin en l'oferta turística global. Crec que els dos projectes que vostè menciona –l'Illa de Blanes i Pinya de Rosa– podrien ser perfectament aquests elements que Blanes necessita per posicionar-se en el mercat. Per tant, em sembla raonable donar-los suport, a part de les consideracions a què, evidentment, el fet d'haver aprovat la delimitació de Pinya de Rosa com a zona d'especial protecció per aquesta cambra em sembla que ens obliga.

I, evidentment, qualsevol ciutadà que passi per aquell territori, sobretot a partir d'aquestes dates, i hagi de fer aquest trajecte infernal de Lloret a Tordera, sap que això ja clama al cel. És peremptori. Ho era fa vint anys. Però és que ara ja és insuportable. No insostenible: insuportable.

Per tant, nosaltres, senyor Micaló, li donarem el nostre suport. Ara bé, tal com pinten les coses, jo li haig de dir que planyo els ciutadans de la Costa Brava sud. D'aquesta manera que anem funcionant, a base d'aquesta inoperància, plans estratègics, promeses a mai vista i brindis al sol, els efectes a mitjà i a llarg termini del catalanisme d'esquerres, em sembla que els recordarem durant segles.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, l'illustre senyor Lluís Postigo.

El Sr. Postigo i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., temps al temps, senyor Ibarz, ¿eh?; amb prou feines són dos anys. Vostè comentava de promeses i previsions i estudis que s'han anat fent governi qui governi. Bé, és que fins ara només han governat uns. I, per cert, des del seu Grup Parlamentari li han donat durant uns quants anys suport. En tot cas, ara ens deixi fer a nosaltres, i tinguin una mica de paciència, que tot es farà.

Pel que fa a l'esmena, em sembla que ha estat perfectament defensada pel senyor Donaire. La subscriu totalment, i, per tant, en aquest aspecte més general, entenem, doncs, que ha quedat prou clar.

Senyor Micaló, abans vostè comentava: «És que abans teníem el suport, hi havia la iniciativa privada, hi havien els ajuntaments que hi jugaven...» Bé. Ara també –ara també. Per al turisme i per apostar per un model diferent tenim al costat la iniciativa privada i els ajuntaments també estan per la labor. I, per tant, continuem, diguéssim, disposant o gaudint d'aquests punts positius, no?

Pel que fa a les quatre o cinc propostes que vostè fa, coincideixo amb el que s'ha dit també abans, que són insuficients per millorar el problema endèmic d'aquesta zona. Vostè comenta de..., o planteja aquest termini màxim del nou projecte de l'Illa de Blanes. Bé. Ja se li ha anunciat que l'inici de les obres de la ciutat esportiva –per cert, redimensionades o ajustades– és imminent, de la mateixa manera que també és imminent i està previst que abans de final d'any es faci aquest nou planejament urbanístic de l'Illa, eh?, amb una altra visió absolutament diferent a la que hi havia plantejada; però, en tot cas, tenint en compte l'opinió del principal, diguéssim, interessat, que és l'Ajuntament de Blanes.

Pel que fa a la finca Pinya de Rosa, també s'ha dit, la delimitació del paratge ja està feta. La delimitació està feta, i únicament està pendent de la tramitació i de l'aprovació per part del Govern, que serà, doncs, molt propera. I, evidentment, una vegada feta la delimitació, prèvia la consulta, com també s'ha dit, als ajuntaments de Blanes..., però, fins i tot, a l'Ajuntament de Lloret, que està a tocar d'aquest paratge, doncs, llavors es farà la redacció del pla d'usos, de gestió i protecció d'aquest mateix paratge.

Amb el tema del Casino. En tot cas, és un tema a parlar-ne. Vostè planteja, doncs, la necessitat de revisar la regulació del joc. Bé. Insistir, en tot cas, en això: la decisió, l'autorització del trasllat del Casino de Lloret a Tarragona la va fer qui la va fer. No vam ser pas nosaltres, és a dir, ara vostès plantegen solucions a una qüestió que vostès van autoritzar. En tot cas, demanen una quarta llicència? Bé. I qui li assegura que aquesta quarta llicència, en el cas que hi fos, no tornés a marxar de Lloret? De la mateixa manera que han marxat ara, pot marxar; però, en tot cas, aquesta no és la discussió. Em sembla que la discussió és més profunda, i que, en tot cas, en un altre moment es pot plantejar. Però no hem d'oblidar quines són les obligacions, també, del Govern de Catalunya i que, en tot cas, el Govern potser no hauria d'estar per al foment de l'hàbit del joc, no?

I, per tant, si fins ara hi havien tres llicències, doncs, per què plantejar-ne més? I que quedi clar que és comprensible, que per a l'Ajuntament de Lloret és una pèrdua, des del punt de vista econòmic, perquè fins ara hi havien uns ingressos importants a les arquitectures municipals, de la mateixa manera que és una pèrdua important per al municipi, per a Lloret, una pèrdua quant a llocs de treball. És a dir que, des del punt de vista empresarial, perdre una empresa com és la del Casino, amb aquests aproximadament cent seixanta llocs de treball, doncs, evidentment, no ens satisfà el més mínim, al contrari, eh?, però, si la decisió empresarial està presa, poca cosa, diguéssim, es podrà fer per aconseguir el contrari.

Finalment, parla o planteja una variant a la carretera de Blanes a Tossa, i, en concret, la que afecta el municipi de Lloret de Mar. Nosaltres entenem que això no es pot plantejar d'aquesta manera, eh?, com un tram aïllat. El problema és d'un àmbit comarcal, és més important. I, per tant, les solucions també haurien de ser plantejades en aquest àmbit supralocal o global.

I per tot això, doncs, evidentment, la proposta d'aquesta esmena a la globalitat, i, en cas que no s'accepti, doncs, el nostre vot contrari.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Per posicionar-se sobre les esmenes, té la paraula l'il·lustre senyor Josep Micaló.

El Sr. Micaló i Aliu

Gràcies, senyor president. Jo segurament que no m'he explicat bé, perquè allò de la carretera, quan jo dic els trams –i l'altre dia ho vaig dir també en la interpellació–, és perquè precisament el tripartit, a Blanes, no es posen d'acord per on ha de passar. I dic: «Mentre que no es posin d'acord, fem el primer tram, que és el de Lloret, que és on hi ha el col·lapse.»

El senyor Donaire diu que no sap a qui pregunto. Jo pregunto a tot el Govern. El que passa és que jo no sé si a aquest Govern s'ha de preguntar tres vegades; però jo pregunto al Govern i m'ha de contestar algun membre del Govern, encara que abasti diferents aspectes.

I em diu que se m'ha escapat el tren. N'estic segur. Jo, el tren se m'ha escapat, però és el de càrrega el que se m'ha escapat. El ràpid estic a punt d'agafar-lo, que és el que ve ara, eh? I..., perquè vostè parla de fum. No..., escolti, la zona esportiva –que ho he dit, que no sé si m'he explicat abans–, he començat dient aquí que s'ha començat les obres de la zona esportiva, que s'ha fet la rotunda i que el Govern s'hi gasta 25 milions. Ho he dit jo, sí, que es fa la zona esportiva. No que ara es comença la zona... No, no, ja ho he dit jo, que es fa, que per això es trobarà la zona esportiva allà, i que necessitem quin projecte va allà.

Però, bé, com que no em puc allargar gaire amb això, a veure... Igual que allò dels ajuntaments. He dit des d'aquí, i ho vaig dir a la interpellació, que els ajuntaments i la iniciativa privada d'aquell sector fan un gran esforç, i que demanem al Govern de la Generalitat que també compagini –es compagini– amb aquest gran esforç..., i que el complementi amb aquests projectes. Però jo ho he dit: la iniciativa privada i les administracions locals d'aquest sector fan un gran esforç.

Per tant, jo, aquesta esmena que presenten, sentint-ho molt, jo no la puc acceptar, perquè vostès em parlen del Pla estratègic. És clar, què té a veure el Pla estratègic..., en el punt número 1 i 4, Illa de Blanes i Casino, ho podria entendre, que és un complement i que, lligat amb el Pla estratègic, ho puc entendre, però no en el punt 5..., que és un tema de carreteres, però com que ja estem acostumats que tot el que presenta qualsevol diputat de l'oposició en tema d'obra pública ja es diu que no..., tampoc em sorprèn.

Miri, el que passi per allà el mes d'agost ja se'n recordarà, vull dir, i si hi ha algun malalt que arriba tard, com ha passat alguna vegada, que no pot arribar a l'hospital perquè només hi ha una carretera, doncs, també.

Quant als punts 2 i 3, vull dir, jo els recordaria..., i el senyor Boada se'n recordarà, se'n recorden, de la foto

que ens vam fer el 2003, que vam córrer tots a fer-nos la foto allà? Se'n recorda, de la Moció que van aprovar tots, tots els grups, el mes d'abril d'aquest any a l'Ajuntament de Blanes? Doncs, és el mateix que demanem el nostre Grup. Per tant, això no té res a veure amb el Pla estratègic.

La delimitació està feta... Sí, està feta... A final d'any passat, el mes d'octubre, el conseller ja ho deia que estava feta. Per escrit, en una resposta a un diputat del nostre Grup. Encara no s'ha presentat. I el Pla d'usos i el Pla rector..., tot això..., això és el que s'està demanant.

Aquí, el senyor Quera em diu que no em preocupi, perquè per abans de final d'any hi haurà el Pla estratègic. Jo n'estic convençut –n'estic convençut. A veure si el Nadal ens porta aquest Pla estratègic i el Nadal ens permet poder tirar endavant la delimitació de Pinya de Rosa.

Gràcies, senyor president. I li demanaria votació separada punt per punt, si és possible, perquè encara tinc l'esperança que en algun punt hi hagi algú que pugui canviar...

El president

Votació separada punt per punt, i, en definitiva, no accepta les esmenes?

El Sr. Micaló i Aliu

No accepto.

El president

Molt bé.

El Sr. Micaló i Aliu

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(Pausa.)

(El Sr. Donaire Benito demana per parlar.)

El president

Senyor Donaire...?

El Sr. Donaire Benito

Senyor president, per contradiccions, deu segons.

El president

Endavant.

El Sr. Donaire Benito

Jo simplement volia fer esment al que ha comentat l'il·lustre diputat senyor Ibarz. Li vull recordar que aquest Govern, potser no m'he explicat bé, ha delimitat ja Pinya de Rosa, ha tramitat ja la zona esportiva de l'Illa de Blanes, a part de totes les actuacions en turisme que ha comentat el diputat Quera. Per tant, és un govern que fa, des del punt de vista turístic, però és un govern que planifica, també. I jo li pregaria que, si us plau, no menyspreï la planificació. Governar vol dir les dues coses simultànies: actuar, resoldre problemes, però, simultàniament, planificar, que és el que farà aquest Pla estratègic..., que, hi insisteixo, si us plau, no el menyspreï, perquè és una eina que ens ha reclamat el sector i que reclama el conjunt del país.

Gràcies.

(Pausa llarga.)

El president

Posem, doncs, a votació aquesta Moció, i, tal com ha demanat el titular de la Moció, la posarem..., punt per punt.

Per tant, comença la votació del punt primer de la Moció.

S'ha rebutjat per 52 vots a favor i 67 en contra.

Comença la votació del punt segon.

Ha estat rebutjat per 52 vots a favor i 67 en contra.

Posem a votació el tercer punt.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 51 vots a favor i 67 en contra.

Quart punt, a votació.

Comença la votació.

S'anulla la votació.

Posem el quart punt a votació.

Comença la votació.

S'ha rebutjat per 52 vots a favor i 67 en contra.

I cinquè punt.

Comença la votació.

S'ha rebutjat per 52 vots a favor i 67 en contra.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart de vuit del vespre i dos minuts.